TO THE READER

KINDLY use this book very carefully. If the book is disfigured or marked or written on while in your possession the book will have to be replaced by a new copy or paid for. In case the book be a volume of set of which single volumes are not available the price of the whole set will be realized

SRI PRATAP COLLEGE

SRINAGAR.

LIBRARY

Class No. 891.441

Book No. N17M

Acc. No. 15987

SRI PRATAP COLLEGE LIBRARY
SRINAGAR (Kashmir)

DATE LOANED

Class No. _____ *Book No.* _____

Acc. No. _____

This book may be kept for **14 days.** An over - due charge will be levied at the rate of **10 Paise** for each day the book is kept over - time.

891.441
N 17 M

SRI PRATAP COLLEGE LIBRARY
SRINAGAR (Kashmir)

DATE LOANED

Class No. _____ *Book No.* _____

Acc. No. _____

This book may be kept for **14 days.** An over - due charge will be levied at the rate of **10 Paise** for each day the book is kept over - time.

جملہ حقوق مطابق قانون کاپی رائیٹ ایکٹ نمبر ۳ سنہ ۱۹۱۴ بحق پبلشر محفوظ ہیں۔

یا ایھا الذین آمنوا اتقوا اللہ وکونوا مع الصادقین

مغازی النبی کلاں کشمیری

15987
15987
15987

مصنفہ

نامی کاشمیری

جس کو مصنف سے صحت اور ترمیم کرا کر بعد اخذ جملہ حقوق دائمی

مالکان دار الکتب اسلامیہ

احقر الاناس غلام محمد و نور محمد تاجران کتب و مالکان مسلم بک ایجنسی و کشمیر میڈیکل ہال کتب خانہ

مہاراج گنج بازار سری نگر کشمیر

نے

اہتمام سے در سال سنہ ۱۳۶۶
فرسٹ لیتھو پریس دہلی میں چھپوا کر شائع کیا

9 JAN 2006

اعلان:- ہمارے دکان سے تمام کتب عربی فارسی اردو کشمیری نیز قرآن مجید و سیپارہ جات و کتب بخانہ بیت الکتب ہیں۔ غلام محمد نور محمد

بار دوم

قیمت ۸/-

مناجات

الٰہی قبول التجا ہا و ما

ذکر نصیب شیطان جدا ہا و ما

خدائی و خلاق ارض و سما

ربی و رزاق ما و شما

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الٰہی بہ شاہی سزاوار تری
زمہ تا بماہی جہاندار تری

منور کرت تری بہ کون و مکان
بہر و سپہر و زمین و زمان

تہ قادر علی کل شیٔ قدیر
رؤف رحیم سمیع بصیر

تہون تری تگن بی ستون در جہان
جلا دادہ استادہ نو آسمان

بوصفت فصیحان اہل عرب
عرفناک گفتند و بستند لب

فصیح اللسان آی قاصر بیان
خصوصاً سویس آسہ کاشر زبان

سو کر را وہ پس تہا وہ ت جان یاد
سو دو کہہ پرا وہ پس کرا وہ ت منزفساد

ز قہر تو ہرود نابود گو
ز مہر تو داؤد مسعود گو

ازل تا ابد چہوک کنوی لایزال
جہان آفرین ایزد ذو الجلال

وجود تو موجود قایم بذات
کروت پیدہ لوح و قلم دوہ نہ رات

گلن پٹ چہہ بلبل بہ بستانسرای
بوصف جلالت ترنم نمای

مہ و مہر تری آشکارا کرت
روان آب از سنگ خارا کرت

ستمدیده نامی چهو امیدوار
الهی امیدی که دارد برآر

ازل تا ابد خلق بدوی سمو
سمت چانو دریای رحمت چمو

گر تهو سیر اس تر تشبه بهت غرب و شرق
ذره دریاس سینی نه اک ذره فرق

چهو لا تقنطوا چانو فرمان درست
بوتت برا ترپ چهس کمر تشبه چست

مه کڈ تیغ تهدید بر من به قهر
خلاصی دم از بند غمهای دهر

پریشانیونش تهوم طبع دور
بم اوراق بیتوتام ین جمع پور

عطا کرمه امداد باطن عیان
مغازی النبی تهوانن در بیان

چراغ هدایت منور کروم
دماغ نزاکت معطر کروم

حلاوت مه بخشم به طبع رسا
هکه تهو ونت نعت خیر الوری

فی النعت والمعراج

محمد شفیع جمیع انام
علیه الصلوة وعلیه السلام

شه مسند ختم پیغمبری
مه اوج سلطانی و سروری

امام رسل مقتدای کرام
حبیب خدا و ادیب انام

چهو بر سر شبن تاج لولاک تس
جرت هفت اورنگ افلاک تس

ز خلقت چهو مقصود خلاق سوی
چهو باعث در ایجاد آفاق سوی

نوی پیده کو آسمان زمین
نوی گو هویدا مکان و مکین

نوی پیده کو آدمی زهره آدمی
نوی چیده کو جن و بشر بزمی

نوی چیده کو ذات پاکین پاک
نوی مهر و مه کو عیان بر فلک

مراتب نسندی هویدا سین
نسندی کن بیر چیز پیدا سین

چهو ماه روان در شب داج داو
شهانه ز خانه بجسراج داو

روانه سین با هزاران سرور
نوان آسمانن اکی آنه فیور

به نهد و نبه نن تنج هو منزه سرور
چهو سوی ذروة التاج پیغمبران

دل و جان من باد قربان او
بر اولاد و احباب و یاران او

خصوصاً چهیم اختران علی
ابوبکر و فاروق و عثمان علی

بکام گدای ره اهل بیت
کشده قیلدام دیگر اهل بیت

در احکام کشف رسول خدا
رهنما پیشوا مقتدا

لم چهوم ایمه کرام
امام ایمه ان

شهنشاه دین بو حنیفه علم
دماوم تن رحمت حق نثار

محاندنه من کرتند حق اوداد
سلام خدا بر رسول

صلوة و سلام بر آل رسول
بر اصحاب اهل قبول

بچو جس عمر وین کو کرن پڑ یاد
بخاک درِ خواجہ تو پس اوڑ یاد
پس خواجہ تن خوار زہ ہتا وہ نہ
پس خواجہ تن خوار زہ ہتا وہ نہ
پوچھوس روسیہ بہ در پیر پیر
زہ چھوی روشن ای پیر روشن ضمیر
دم کستان چاو امید گاہ
باین موبفندی مہ کرو پناہ

در مدح پیران طریقت و تعریف
توصیف مرشد بندگان از خود

نیکردم ایزد دانان چوں نیست
امام نشنکی ہمو منہ روز جزا
بحق اللہ از فیض آن عمر دا
پس درد و عالم سو عالم پناہ
بحق اللہ از فیض آن عمر دا
پس درد و عالم سو عالم پناہ

منقبت حضرت سلطان العارفین شیخ حمزہ مخدوم کشمیری رح

کرن چھوس منس کن بو حمد و ثنا
میہ یم صورتِ آدمی کر عطا

بتصدیق از امتانِ رسول
تہون آڈرن میانِ باصد قبول

چھو بڈ حمد کرنہ روزِ الست
یہودی و نصرانی و بت پرست

بخشتم بدل حبِ دینِ نبی
بری تہونس از خبثِ لامذہبی

چھوم از بوی گلہای نعمان شمیم
معطر چو از ہارِ باغِ نعیم

سراج ایمہ چراغِ مبین
مہ چھوم بو حنیفہ در آدابِ دین

خصوصاً مہ لطفِ خدا را ہبر
سپن سہروردی طریقس اندر

سگن ہند مہ کر چھوم بدل و لولہ
بو چھوس شیر زنجیر این سلسلہ

سو محبوبِ عالم مہ چھوم مقتدا
براہِ طریقت حقیقت نما

شہِ عارفین شیخ حمزہ بنام
سرِ زمرۂ اولیای کرام

چھوس در سماوات محبوب نام
توی عالمک آو محبوبِ عام

سہا مردہ دل از لبِ عیسوی
کرن زندہ و تندرست و قوی

ز رحمت کرن بام روشن نظر
بامرِ الٰہی کرن خاک زر

تہند جلوہ بابت در اطراف پو
منور جہان قاف تا قاف گو

سو شیخِ زمین پیر روشن ضمیر
بپو راہِ ارشاد و ہادی و ارشاد

خبر دار اسرارِ ربانِ قدیر
سو کامل سعید ازل

رشید کامل در دل بعلم و عمل
کمیلِ در دل بعلم و عمل

بندگی زنان دینِ بندگی و علم
بندگی ست ہش بتوفیق علم

چھو بسیار سہروردیہ سوی
سرِ ان و سمن ارشاد جاری سنوی

تو سند بابہ اشہر ملک آگاہ
جلیل بارگاہ و مشیخت پناہ

سوا از شیخ حمزه امام هدی
سپیمت بدرگاه خدا مقتدا
نبی سین چهو ابن سلسله از قبول
سپین تا علی ابن عمر رسول
غرض چهو ازین گفتگوی دراز
سپین دیگر چهو خود از اهل راز
چهو بهمن تن پایگاه بلند
جهان گوشت از فیض شان بهره مند
بسر تهندوی چهو دست دعا
تهی چهو سر رهبر راه هدی
چهو سعدی دین را فزاید بیم
بدان را به نیکان بخشد کریم
الهی باخلاق و آداب شان
سر بهره اندوز از باب شان

منور بانوار فیض کرام
مربی تند شیخ عبدالولی
تو استفاده کرا از فضل رب
سپین تم ز شیخ محمد شهاب
سوا از شیخ عبدالله نامدار
سوا از شیخ زاهد سپین بهره ور
بصدق و ارادت سو گو بهره مند
بکسب کمالات هم طاق آس
تو ارجن اندر چهه حالات شان
چهو سوی برگزیده ز روی نسب
سو عارف در ارشاد ز آداب دین
بنوی تام یم صاحبان ضمیر
سو شیخ حسن لالوی نامور
چهو از مستفیدان بابا نصیب
سپین تم در ارشاد دین کامیاب

سو شیخ زمانه منور بنام
بمن پیٹ گے اسرار حق منجلی
ز شیخ زمانه محمد عرب
بکسب کمالات یژ کامیاب
بورع و بتقوی سپون کامگار
بتائید ایزد سلوکس اندر
ز شیخ حسن لالوی حق پسند
زبس ورع مشهور آفاق آس
کما ینبغی با کمالات شان
ز اولاد عثمان بابا وجیه
بهادین گنج بخشه شد جانشین
ز آبای خود آس بیعت پذیر
سپهر و گلستان علم و هنر
لقب پس چهو غازی بحضرت قریب
ز داود خاکی عالیجناب

۵

در سبب تصنیف این کتاب مصنف

پس از حمد و نعت و مناقب چهو جان
دن وجه تصنیف این داستان
کنوی در جهان دوستدار همه آسود
رفیقا عجب عکس رامه آسود
مشرف بصد عشرت و زیب و زین
مسمی باسم غلام حسین
دوم هم که در بیر باصد سرور
بگمان کس شک که در بیر کس از راه دور
در اینجا سهٹا صاحب بود آس
بمجلس افروز آس
بیمت سهٹا از تصنیف من
گمان آس کم تعریف و تصنیف من

گمژ آس سرگرم محفل سٹھا
اتوی پوین واتت زرہ ناگہان
تی غمگسارن بیان کرُ مہ نش
مہ پٹ پو رمنت نہ لادن چھہ چان
چھو افضل اگر تہو زہ کار اکرک
خصوصاً چھو بہتر تہ از ہر کلام
چھو راضی خداو نبی ات اندر
نبی آسہ ممدوح فخر زمن
زہ ات منز اگر استقامت گرک
بدنیا و عقبیٰ زایزد تعال
زہر قصہ و ہر حکایت زہ زان
بانجام یُد واتا وک کتاب
مُبارک مبارک ملک کراوی
کرم فکر پورت یہ شیرین سخن
مہ پٹ فیرنس وار زانمنہ کنہ

بعشرت بہت صاحبِ دل سٹھا
مہ ڈیشت سپین نم سٹھاہ شادمان
کہ ای یار خوشخوی و والا منش
مغازی النبی کرتہ کاشر زبان
پنون شوقِ دل آشکارا کرک
ونُ شانِ حضرت علیہ السلام
کمر بند ہمت گنڈون بر کمر
چھو لازم اگر دک زہ دادِ سخن
پگہ سایہ زان سرو قامت گرک
نہ خواری و چھک نہ درد و ملال
چھو بہتر حدیث و قران در بیان
در احوالِ شاہِ رسالتمآب
دعایش حق بر فلک کراوی
ولی از حیا پیوم اقرار دِنُ
بیہ غیر اقرار زانمنہ کنہ

٦

دلاک دنیا چھو کنہ فارغ زکار
کمر زمہ تہ تہو چھو منہ تلک بیدار
فراغت دل چھی نہ زکار شاہ
دوئیم ات تہ ندر چھی نہ زہ شاہ
سہی ہلہ دینا زہ دوش چھوی
پٹ ات تہ ندر فکر دوش چھوی
مبارک سٹھا چھوی یہ کار صواب
تہ پورت دِلن لوزہ دیم جواب
ازین مام نیری زہ پورت مطلب
کری پورت اکھام چھا جام چھا
دُرد زیبہ گلاب دُر آمیزیہ
سُرین عقلہ ہندس حلو تیزیہ
تسلی کرمہ پیر ات منز دین
بچھ یکفیہ عشقہ بایس سکین
بچھ زاوِ زہ سیت نا کیر رسول
بچھ غوطہ دنو در کلام رسول
بچھ وُن یہ مہ شعر و سخن
غرض چھ یہ خرفاہ پیت شوق ظاہر کرن
سخندان کرن خوب اصلاح آن
چھ منت مہ پٹ عیب پوشی کرن
بجای ملامت خموشی کرن
آغاز داستان

بنا روز ایصاحب دو سوز
چنین شیخ یعقوب صرفی بگفت
اول کنهه خدایس سوا آسو نه
کنوی صاحب جود موجود آسو
تی یله پنن جلوه هاون هتن
دین پانه حضرت چهو سردار سانو
بقول دگر عالمو کر رقم
بقول دگر عقل پیدا سپن
ولی پیش اهل علوم و خبر
تی نوره کن عقل روشن سپن
اگر چند نورس نهوک عقل ناو
دگر چند نورس قلم ناو پیو
غرض پیش اهل علوم و عقول
پس از نور کر پیده ذات حجاب
زمانا بهر پرده تهاون سو نور

کنو بوز اخبار خاطر فروز
بوقتی که دُرهای معنی بسفت
دویم کا نهته فرمانروا آسو نه
نه کانهه عابداه تس سو معبود آسو
بنر قدر نگ نور تراون هتن
خدا این گوڈه پیده کر نور میانو
گوڈه پیده کر ذات پاکن قلم
ترشیوی حدیث لت پاٹ آمت چهه تن
چهو سوی نور حاصل ترشیون اندر
وتنه هنر خبر اهل هوشن سپن
چهو پرکن روا جمله زان عقل و راو
ازین خلقتک حال سارو ی نو
اول پیده گو نور پاک رسول
برون از شمار و فزون از حساب
سو پرورده تت منز کرون باهر

ازان پس بحکم خداوند پاک
موهاک این جبرئیلن از خاک
تی شاه یه تنه آیه از روضه مصطفی
چهو بت جایه از سلسبیل ارم
زن آب از سر مژت اندر بقلم
هاون سر مژت اندر بقلم
خدا ناث مژی پاک کرن
کر پیب سه پاک مژ کرن
هاون بفرمان رب غفور
تت اندر سو نور سراپا سرور
بحکم حکمت دانا کرن تدان مژت
وتن غوطه هاتت بحوری بهشت
بقدرت سو دانه دُر ناب کو
درخشان تر از مهر و مهتاب کو
سو هت چهو پس جبرئیل امین
بحکم خدا و آسمان و زمین
تی خطره پیدا تی تی
کرن واقف از نور و شان تی
تی نور پاک سو در بام پیو
نن سیم تیول کو

Pratap College, Srinagar.

در انتقال نور سراپا سرور آنحضرت از صلاب طاهره و ارحام طیبه بعبد الله

تنی باعثه قدر عرش مجید
رقم جبرئیل بحکم خدا
لکهون تی براوراق واشجارها
گرشهت مدتهاه آدمن کر ظهور
توی تهد سٹها قدر آدم سپن
بامر خداوند رب الودود

میان دو عالم سٹها گو مزید
سر عرش کر خاتم الانبیا
بدشت وبیابان وکهسارها
نهوک تس ڈکس نصب کراون سنور
به پیش ملایک معظم سپن
کهورن تل کله نراوس در سجود

با آدم یله وانو نور رسول
بلغزش سو در اول کار پیو
گرشهت آدم آن نور در شیث وانو
تی نوره تس وان اعزاز کیت
ازان پس گو از نوح ظاهر سو نور
سو نور از براهیم زان پس نناو
سماعیل از کردگار کریم
تهی کن سو نور از سر بو البشر

برین بخشش توبه کرتس قبول
تی سیت تو بس سزاوار گو
سو گوتس تپه نزد ادریس وانو
بچارم فلک کهتو تی نور سیت
توی رود زآسیب سیلاب دور
گلستان نارس تسندس بناو
توی گو مشرف بذبح عظیم
پکن گو ز پشتے به پشت دگر

در انتقال نور سراپا سرور آنحضرت از ملائکه و آنحضرت و نور شرف آن از ملائکه و آنحضرت

تزویج عبد الله با آمنه والده آنحضرت

سپن یله شهید از کف مشرکان
بوصف رسالت سو موصوف آسو
زبیتس بجامه صوف آسو

بخوناب تس سوی پہرن ترسپن
سوہت ژل تم اعدا زبس بغض و رشک
بعلم آسو ظاہر گمت قاتلن
پہی یل تہنہ والد آنجناب
زنک یام زعبد اللہ آوازہ پو
بعبد اللہ تم جملہ قاتل سپن
گرک قصد باہم سو دشمن چھو سانو
منت زن ہمت ہت پکن گے زشام
دوہہ اکہ عبد اللہ نامدار
ہوان پی تہ پیغام تس تم وپہاٹ
قضارا درین حادثہ بیگزاف
تموشا میو یلہ کجک تیغ و تیر
ملک از فلک وت سمت پیش و پس
زآسیب اعدا رٹک در جوار
وہب ابن عبد مناف ملک

چو گلنار گلگون سراسر سپن
گرثہت کیونژ کالا سپن جامہ خشک
تمن کافرن خود سرن جاہلن
بہ رت سینہ تازہ چو رنگ گلاب
سورت تت لباس نو و تازہ گو
تمش ہارنس ہٹ مقابل سپن
بیک تیر ترتاب مارت ہمول
بکف دشنہ خون تشنہ بر انتقام
گرے آسو درامت زبہر شکار
تو تی وات بیوا یہ سہہ زن کو پاٹ
اتوتی وا تو وہب بن عبد مناف
پے قتل عبد اللہ دلپذیر
تکہبان تمی رود عبد اللہس
تمش نش گرک دور تم نابکار
اچھو ڈیٹھ یا منت وسان از فلک

محبت سہا گوس عبد اللہن
بدا مادی خویش ہتوش چھو ہین
سو احوال دشت یکان گوگیہ
دمن گوگیہ تن سیت تت مشورہ
چھو تیب آمنہ نا و با صد ہوس
درین امر با اہل خود مصلحت
کرین جای خلوت و زن تن تیار
بران کار آشن نہ روز نس تیار
بن بیہ خب ار جای شکار
نبرد یک جد امام الوری
بہ سیر میا نجی آہک اک زناہ
نبی وین نشہ عبد مطلب خبر
ای نامدار عجب تہ سیر

مبارک وہب ابن عبد مناف
زشان گوہ با اور حشمت وفاف
پھن چھوم بچی بی وفای کہ یو
کہ پاوان کشتنائی کہ یو
ترکت تم پس از مشورہ کہ قبول
پسن و دن تمن تم زسو مطلب حصول
دوہا اک مقرر کہ وک خاندک
ہمہ کہنہ آسو لازم تہ سادی مرک
ہمہ کہنہ آسو لازم تہ سادی مرک
غرض خانہ آک زیبرت تصورت ہمہ تمن کمال
تمن وون ورن عہد باہم کرک معظم کرو
تمن وون ورن عہد باہم کرک
زعبد اللہ بوا آمنہ کام دل
پسن پورہ حاصل تمن کام دل

سو نور مبین ز عبد اله | نشه آمنس وانو بے اشتباه

رسیدن نور محمدی در بطن آمنه که والده آنحضرت است صلی الله علیه وسلم

گذارنده داستان کهن | گذارش چنین میکند در سخن
سپن منتقل با هزاران سرور | در ایام حج آمنس کن سو نور
بامر خدا در شب انتقال | ملایک سها و تهه بگو پال و یال
مبارک شباه آسو تارک نباه | مبارک شباه کیاه مبارک شباه
تتی جنتک بر بصد غلغله | بتعظیم آن نور تنها وک بله
وچهت منه لوح جهان پروری | برفض او زهره بیه مشتری
تمن نش عطارد نه وارد سپن | ز شوق دل الحمد لله دپن
دبیر فلک از عبیر ارم | به کلک دُر سلک کرد این رقم
مبارک سپن میانو مطلب حصول | هتن ون نمن دور دور رسول
ملک آو بر بام خیر الامم | پشس کعبکس پٹ رون اک علم
ز تدریس تلبیس ابلیس گو | تُند تخت و طالع نگونسار پو
و دان تخت تمسد جگر سوز رود | وگر من کله تا چهل روز رود
و دن بر قنبیس آو .. ز غمزده | سو ملعون جگر خون ما تمزده

دپک آو شاہِ رسالتمآب
خم از بارِ غم دشمنن پشت گو
امی راتِ ہند صبح فل یام تام
دران روز گنگ و جگر سوز رود
نگونسار گو تختگاہِ شہان
قریش بحکمِ خدای کریم
پریشان بحال تبہ زین سبب
سٹہاہ آسو نابود آب و علف
پے آب بیتاب گیمت دواب
نہ بوپھل نہ پہو رود از آسمان
رٹن بلہ بطن آنجنابن قرار
بفرمان معبود بژ رود پہو
تر و تازہ گے گشت زار عرب
زبار ثمر شاخ لرزان سپن

ہتون ون گرشن دین باطل خراب
تبہ دین زردشت یکمشت گو
سپن بستہ شاہن زبان کلام
چو نور روز مومن دلافروز رود
ڈل از فکر گے کل سٹہا در جہان
ہو پدا گمت آسو فحطاہ عظیم
گمت آس باشندگانِ عرب
گمت ہر طرف چارپایان تلف
سٹہاہ لک خراب آس بژ دل کباب
شکستہ سپن جملہ باشندگان
نمی راتِ باران سپون آشکار
بباران زمین سبز و سیراب گو
گلستان سپن کوہسار عرب
زہر باغ اجناس ارزان سپن

در بیان مدتِ حمل آمنہ و وفات عبداللہ پدر آنحضرتؐ

روایت ہوئی شیخ صفی بکران
جہان پہ دران سال پیغمبران
بقول صحیح ہوئہ ثبت نیہ
بہ نہ ماہ در آگیمت تین دیکم
بابا بہ ہیہ تحقیق نورات نہ زیادہ نہ کم
نبی پاٹ راوی ہیہ خود آمنہ
بہ پانزدہ ادا گے مہ جملہ شہ ماہ
بنامت مہ ربیع الاول جمعہ شہ
بناگاہ گویہ ہاواز بہ شبہ دریب
نمی دیو ہاواز بہ شبہ حامل
کہ ای مینہ بوذ جملہ حامل
ولی نہ دیہوم داد نہ سیکلہ

انشہ گو مہ ناگاہ نور خدا
ی نورہ عالم سپن پر ضیا
زنیب آواہ گوم کای آمنہ
پہ پیا مرشاہ رسالت تنہ
ی نام تہو نک محمد رسول
بر دار تہو نہ کہ نت عدل
بو نور آسو یامت در اجام پاک
بو یامت پکان گو بطیبہ زمین
کمون جان پیر دہ بجان آفرین
بکاری سو انجیہ لک گمت
بزنی کوی نوزنت آمنہ
بو نور آسو یامت در اجام پاک
بو یامت پکان گو بطیبہ زمین
کمون جان پیر دہ بجان آفرین
بکاری سو انجیہ لک گمت
بزنی کوی نوزنت آمنہ
امزہ از بزرگ الف گو زدار الفت
کہ کس پیغمبر دو سرا

در بیان تولد شدن حضرت سرور کاینات علیه اکمل التحیات

برابر سپین یام نورت ادا
سو گوهر ز درج صدف گو جدا

گمت اک چله آسو از سال فیل
دویم پانژه ونژه چهه آمژ دلیل

دیان اڈچهه در روز اصحاب فیل
تولد سپین دوستدار جلیل

دیان تت قصس اڈچهلسال گے
روایژ اندر اختلافات پے

بهم آسو ماه ربیع الاول
ژندر واره هند دوهته صبحگو عمل

اڈو کر روایت بماه صیام
تولد سپنمت چهو شاه انام

اگرچه یژه روایت چهه آمژ وکهه
ولی عالمن نش نه سه ژه نکهه

شه هت وینسه بشک بقول صحیح
گمت آس پت کن ز دور مسیح

پمت آسو در جدی آوای مهر
سپن از افق نن سو خورشید چهر

بوین روز و شب بر امام انام
هزاران درود و هزاران سلام

نگون شدن بتها وقت ولادت آنحضرت و بیان واقعات دیگر

روایت کرن عروه ابن زبیر
نشه مکین آسو پوتلاه زدیر

بعادت عبادت کران آس تت
سعادت بغایت پمت هر خرس

بفارس دزان آسو آتشکده
دزان تت گمت ساسه بدو رهه آسو
منغص سپن عیش نوشیروان
بمش قاصدس ناو عبدُ المسیح
دیگ تم چهوون دور دور رسول
تهنه پیو سوا از اشکم والده
دران روز زان شاه فرخنده پی

ژهنه گو سو آتشکده ونهومده
ژهنه گو تی آنه زن آب پیوس
سطیحس کرن قاصداه اک روان
ونن یام احوال پیش سطیح
زسوی خدا سپنه قرآن نزول
توی گے ژهنه نار آتشکده
بتهی کن ظهور یم علامات گے

دربیان واقعات که در ارضاع آنحضرت صلعم بوقوع پیوسته

چهو آمنت تهوی در حدیث و کتاب
مقرر تهوک اک زن از بولهب
توبیه بمش مشتهر آسو نام
دیان بیاک تاریخ دان کهن
ازان پس حلیمه منور سپن
دیان ابن عباس والا همم
فرشتن اک آواز کرد همچنین

بارضاع شاه نبوت مآب
بنوشیدن شیر شاه عرب
سه شیرین کلام آس عالیمقام
شهن دو دچیو از آمنه شن دهن
زبعد توبیه مقرر سپن
تهنه یام پیو شاه والاحشم
تولد سپون سید المرسلین

چهه کثیره سه مسعود شین اگه
بمین دو دچیو شاه امت پناه
چهه کثیره سه مسعود والا همم
بمین آسه دیدیت نیکو هدر روزگار
آسان دو نه فرزند تهیو در کنار
دهین بل لگن گه رهین منتری
بنت آواز بولنت سهاه شوریه
بنت کران آس هو دو تو جنبه
خدایا اسی گژهه یه خدمتگری
بهوی شود دهو در زمان زمین
بهین اسی سید المرسلین

دوم آواه کو بلاشه دیپ
سوا کو کن سانتی کو دیپ
بهم یم بگک سعادت شیم
یه دولت بنام حلیمه اتم
بهین بل اک والا شان شیم
تهوی ماه پیو نقل از حلیمه کمان
دین یمه دیه تا یمه مه فرزند زاو
آذا داو تو داه مه گو بخت تاو
ماه پیدا پین فخطاب الاه عجب
تمه اک اسی نخطه پیه خلق در تاب دین
دیگی سو دمن دین کسی پیت
کس تم دوم اوتنا ماده کس
بدین فارسے ناقه افتاده کس

ز قحطِ عظیم آی وارا به تنگ
براهِ فراغت سپن پای لنگ

ولیکن دران خشک سال گران
بواسس دوهی شکر ذاتس گران

ودان یکطرف میانو فرزند آسو
پمُت یکطرف دل مه دربند آسو

شبه اکه ناگاه تراوُم زوله
ببالین وچم چشم بینر زله

ژلُم اضطراباه مه خواباه دیهوم
نوا باه بصد آب و تاباه دیهوم

نمی بر سرِ آب نبنس دوان
چو شیر آسو سوی آب شیرین روان

ردن غوطه تت منزمه کرنم خطاب
چه دا ماه شکر هو مدر هوی یه آب

پیالاه تتی چیومه حالاه بنیوم
جمالاه دیهوم زو کمالاه تنیوم

تتی تم جوان دیم ای کنیز
نمی مامه کیاه ناو هیس که عزیز

مه دیوتس بظاهر زابر چاو دیهوی
ولیکن خبر همینه کیاه ناو هوی

دیم تم بوسوی شکر هیس بیگمان
بجایس ژه آسک انان هر زمان

بیه تم عزیزن دیم همچنین
قدم صبحدم تل بمکه زمین

سُوله وتهه یکه چون گل آفتاب
بمکه قدم نیز تل کرشتاب

انک توره توراه ژه دولت بنی
مبدل غمس عیش و عشرت بنی

ولیکن یه کت کینسه نش ونزنه
به سر در میان کانسه نش انزنه

ژلان آسو نزت تت بے اختیار
بمکه زمین دات تا بیت بیگمان

یه احوال دیشت تخاص و عوام
نمی گران آس دیم مقام

بوسیس تت زیو تت آس دیم مقام
نمی گانه آسو تت آس دیم

بوسیس تت زیو تت آس دیم
بتنگ آو یه ساو دوم نزار

کمو کی پس جای وطن اختیار

سرا پا مصفا چو در عدن
سر پا مصفا چو در عدن

ایی آنه قریه مه پیوم بدن
ایی آنه قریه مه پیوم بدن

ازان خواب پیشا یامت کس
چون فارغ البال پیوک دم

دیت فی تم سبس انه دوم
دیت فی تم سبس انه دوم

بگیر بنه گریاره وی بنه سفر
بگان آسے در نگه تا بیشتر

بوزیه پس گیس بیت خاوند بیوم
بوزیه پس گیس بیت خاوند بیوم

دو منزل بیک سعادت لزوم
دو منزل بیک سعادت لزوم

بمکه زمین دات تا بیت بیگمان
بمکه زمین دات تا بیت بیگمان

کنن گوم آو تیوی از نهان
کنن گوم آو تیوی از نهان

بحکم خدا تا بسال تمام
زنان گیس گوزن از حرام

باقبال شاه و سالت پناه
به دولت میسر سپن از گیه

بزد داو تنه زاو خبر آوری
به بیج امت شه دوسر

چو لازم زنان بی سعادت
به قتن شتابی کرن چون هوا

زنانِ قبیله ازین خوشخبر
بمکّه دوان آیه از رهگذر

مه سُست آسو مرکب تن آس تیز
ژهنه گی مه نش تم بصد جست و خیز

بناگاه گوپیده شخصاه زکوه
رٹ گرزه در کف بفرّ و شکوه

تی دست بر پشت مرکب نهاد
تی زن هوا میانو گرد دوره ناو

تی میانو شوهر نه لگو دوره نی
منازل مگ سار لگ سوره نی

زنانه مکس ژایه زانت پته
بو نه میانو خاوند سارن پته

مگس ژایه اوّل زنانِ دگر
تی جمله در شیر دادن زبر

بو افسرده دل گیتیر آسس سٹاه
مه کهنه تاب آسم نه از رنج راه

بناگاه پیر چشم جدِّ رسول
مه پٹ بام ڈیهس بهت تم ملول

لگوم دپنه رون کیاه دپان چهی نام
نسب نام نه کرام بادم تمام

مه دپونش ز قوم بنی سعد جهیس
جلیمه دپان ناو چهم تهو ژانش

نه بوزت سو صاحب سٹاه شاد گو
ز قیدِ الم زن سو آزاد گو

بنزمی گگم دپنه سوی ای جلیم
مه چهوم اک یتیماه چو دُرِّ یتیم

گر کنا ژه کاماه سو دُود چاوه هن
ژه پاینش نشه دود چنی تهاوه هن

مه رُن نش مه خاوند چهوم دلبره
اجازت همه نش پژهس مشوره

مشوره بت پیر تم مشوره شوهس
اجازت دهن گوهس

دختر تم اجازت دهن گوهس
ولیکن دپاگ سوشه چهوی تیم

تیهس چهوی ان دوی تیم
حلیمه منه نهو کاسه منه نکت ادو

سو گوهس چهون ورنه وانی خبر
خبر دارات منه تغافل مه کو

نه بوزت گیس سوی جدِّ رسول
ٹهاه ژه بوزت سن کیسه نه چهوی

سو دُرِّ عدن ژه او هم دُرِّ اول
ڈیس منه نهو گل زن دُرِّ ثانی دبل

زنیس بالا تهنه نوره گو
پیکان به فلک گهنه منظوره گو

ہتکو دودچن ز اطراف نیان است
چهو نه راستان مقامات راست

کهه بام ژام سو
چهو گل فل بگم دوغ گو

تی میانو خاوند نه ترسند گو
بر پیدا او آرند و مسند گو

بزرگوار زنهار پاینش پهرا گو
بر ظاهر گو علامات ظاهر گو

چهم خاوندس چهم بس پیمان
بر خاصه بصد افتخار

تم پیر پاینش آن کشر نهار
تم دن ذات پاکس ہر زاوون

پرے سجده تراوون کهه بر زمین

زلب ها به تعظیم خیر الانام
بیک هفته در مکه روزش مقیم
بسوی وطن زان سعادت مقام
دوان میبالو گرد وار پایه تیز آسو
بتعجب گران آسه باهم زنان
به گرشت وقت نگاپوی آسو
اما یی یوی آسو بستی تهرن
دیان آسو باخود سو گرد رصلا
خبر جهکنه چهوم سیت که تاجدار
یتهی کن ونان بوسو چابک جلو
سر ره پکان تیر وارا وچهم
مه سیتن کلاماه کروک کای حلیم
به معصوم چهوی خاتم الانبیا
باقبال این پادشاه دوکون
چو شد وقت گفتار آن مقتدا

جدا گو مے ناب زاعیان شام
گیس پت گره هت سو در یتیم
پکان گے زنان قبیله تمام
بسرعت زلان مثل شدیز آسو
به مرکب کتهه از چهو چابک عنان
به کریوت خوشرو نه خوشروی آسو
کتهه از چهو تیزی نه چستی کرن
چهه گیاه بیخبر بم زنانه دلا
خبر جهکنه بر پشت کم چهم سوار
بو آسس سو گفتار بوزن کنو
کتهه نم گران آشکارا وچهم
سهاه واره رهزن به در یتیم
یهوی آسه شافع بروز جزا
دو چندان سیتن مال و اولاد سانو
به الله اکبر کرون ابتدا

Library Sri Pratap College,
Srinagar.

دیم نم بونہ موج نیری پگاہ
پگہ یام کہنو مہر تابان ز کوہ
پچو میانو حمزہ بیس آسو ناو
مہ گو وہمہ در دل بونہ درایہ س
مہ دیس کوہ پہوک وان ای پسر
زہ زن آی بر خاک پاوک نے پای
شق صدر کرہس بنازک بدن
تہ بوزت زحیرت بور وزت گیس
بونہ میانو خاوند گے تیز تر
گیس ون دنی بس کران غلغلہ
تلان سر تہد از سجدہ سوی مخرم
مہ دیشت سپین خوش سو والاگہر
تبسم دہہت خوش بو وار اگیس
زہیبت گوڈہ لرزہ آسم دلس
پرزہن حال ہتمس دپن ہمچنین

منہ شوق پہوم وارہ ڈیشک براہ
سو نیو سیت بابو بفر و شکوہ
دو پہرن دوان از چراگاہ آو
سٹہاہ گابری بس تہ رود منہ حس
دوان باو نم نوزہ با چشم تر
سوز ٹہو ہو برا در رسول خدائے
خبر ہت بو آسے کلس مژ لدن
پیس بر زمین بخیر زن مو بس
دوان مژ لدان تت یلاقس اندر
دپہوم از پی سجدہ تراوت کلہ
سوی ملک بالا و پہان دمبدم
تبسم کرن یام نراون نظر
مکہہ کرنہ بس زارہ پارہ گیس
کرم بوسہ تس عصہ کاسم دلس
زنو جور ہو پاوہس بر زمین

سیہر از بدن دور آلودی
نہ در نفس آلودہ مدی نہ نودی
تنہوی سینہ کہ نہ تہو سوم اول
نہ زیونم مہ دو واہ نہ در دو ظل
سنیالت نیہ جایہ دل تنا دیم
مہ نورہ دیس تنصل تنا دیم

۱۷

دیہان بون جلیمہ آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم نزد عبد المطلب و گذشتن او در راہ و باز یافتن عبد المطلب آنحضرت را

کنن یام س ارن بہ احوال گو
بجا بس نشہ طرفہ حالاہ تو

سپس دور از بیشک و بی گمان
زقوم نبی سعد امن و امان

شده ای مکه شاد و شرفناک گوک
مشرف ز سردار لولاک گوک

کنهه وات یامت بود وصفا
بدروازهٔ شهر ام القری

ز تقدیر حق حاجتاه برو نهه آم
دران جای تراوم سو شاه انام

پس از رفع حاجت بو آیین دوان
نموی بیت و چهمنه سو روشن روان

دوم سینه از غم و دوم زار زار
لدوم خاک بر سر بصد اضطرار

سمی لک مه وارا بدارا کروک
مه ساروی به سر آشکارا کروک

بدا اک به تن عاصه ظاهر سلن
مبر غم نهم از مهر بتوم دین

به بتخانه ثانش نمی از کرم
سهاه بد ابل ناو ویهوم صنم

ز روی سیاهی سو بد نابکار
بگرد هبل فیور در هفت بار

کهورن تل مت بوسه کرنس بسر
دین میانو احوال تن سر بسر

ز نام محمد بهر پو هبل
کرس زن خدایان درونی خلل

بده آلواه گو ز جوف هبل
دین تن بدین در زل و ورتل

مه دن بی ادب نا دمند مه تش
چو افضل نه بهر سو والا منش

بیکدم بتن سارتی دیه شکست
بتن بهر چه کیاه کت گلن بت پرست

تبین زه گوارا گشت همان آسوده
تنهاد دلت بهگنه بهان آسوده

سوالله بله هفت ساله سین
نجوبی سوعنا جمالهٔ سین
روان آمنه بهٔ طیبه زین
بهمسرزاده زنهاه آمنه سید المرسلین
زطیبه بیرون قصد بهشت نداه

مه چهوم عبد مطلب جد نامدار
دُپس هم بوندی سراپا کله
سوجد چانوبوی چهمن بوندی سر
کرپیون برزین سوامنه پنه
تمس شمر دیس فدا بی شمار
جلیس ذنک زه شتر بارها
بانعام واکرام تهادگ شاد
چهه بعضی روایت منس پٹ گواه
سه سایس جنابس بران آس ماهی

بجای پدر مشفق غمگسار
زه پاین فدامیانه بنبر زله
زه نور بصر سیانو لخت جگر
وچهت تس شهانوش سین آمنه
بشکرانه کرس چو پروانه دیار
درو سیم وگوهر بخروارها
پگه درابه زان ملک مسکین سواد
سه مومن بدین رسول آله
دوهی راضی روزن منس تس خدای

سرافراز شدن ام ایمن بحضانت رسول و رحلت کردن آمنه از دنیا

جلیمه سین بله زحضرت جدا
بسر آس تس حضرتس آشنا و
دپان ام ایمن سو تاج جلال
قناعت کران گه سو شیرین نفس
دوهرک طعام از سرکارها

حواله کروک تس سو شمع هدی
بس ام ایمن دپان آس ناو
بخوردی کهوان آسونه زه کال
بیک پیاله آب زمزم دوهس
بواسس تس تس انان بارها

بابوازین واثه یامنت نداه
نتی جان بجو گشته با مرآله
زنتیج دغمزو زنده ایتیمین
بشهر مرو با مرامین رسول
سین هران اش شهاه دل بول

۱۹

بی سانو بلم هشت ساله سین
زنده جه تیرس حوالهٔ سین
سوالله حوالهٔ ابوطالبس
نمون تو دلگ داغ تناون پس
دپان تس دران گوید ابوالبقا
جنابت جنابس سو دو مشفقا

سو کردن ابوطالب بجانب شام
دیدن راهب نبیر الانام علیه السلام
ابوطالبس قصد کرد سفر
بسالهٔ نبیر البشر
نمون هم درو رفتن بکرشام
بگاه نبیر الانام
تمو کی تس تس زه تس ان بشکه دیو
تس تس تی شهوک کم مالگ پید

مہ غمخوار جای پدر ژی چھوہم
ابوطالبن پس سو ہمراہ بیون
چھو گاہ سو دیر بحیرا بنام
بحیرا دران دیر باشندہ آسو
در انجیل و توریت ماہر سٹاہ
کمت آسو معلوم تس از کتاب
قریشی نسب آسہ سوی ہاشمی
تیوی وانہ بامت سو صاحب کلاہ
غرض وانو بلہ کاروانہ تمن
یمن ابرہ پارہ پے سایبان
سراپای آنہ گو سوی درخت
بحیرانہ ڈلیتت سٹاہ شاد گو
کینونس تیہی پاٹ بوزن ندا
ژلس بیزت از دل بصدق و یقین
دیس ہمقرنو مسہ تنہ لاو

چھو کیاہ عیب بدے مہ سنین نہم
سوی شام مہ تن سو دلخواہ بیون
تیونی وان کر قافلن تت مقام
بتقدیرنس بخت فرخندہ آسو
تمس نس کمالات ظاہر سٹاہ
فلانی دوہہ وانہ تیو آنجناب
بسر ابرہ ژر لو آسہ تس دایمی
کلاہ آسہ تت تل کری تکیہ گاہ
کلس پٹ بہت تکیہ کر حضرتن
بہر روز آسک کلہ پٹ کچان
منور باقبال آن نیکبخت
مقام دلش فرحت آباد گو
سلام علیک ای رسول خدا
چھو بیشک بیوی خاتم المرسلین
چھو کھے یزونان تت دلیلاہ ژہ ہاو

برای رضای رسول انام
کرون قافلس دعوتک ہاشمی
کلاہ اک کتس کمتس تمر آسو
دیکن بسنو آسو تس ژ طلب
سو تو گونہ بیوہ رسول عزیز

ابوطالبس نشس کیہ دن بہت
سو در گونہ اُنتہن تہ میانوی گرہ
ابوطالبن ان سو حضرت دوان
بچان حضرتن سبت گو سایبان
بحیرا اسین خوش چھت بوہو
دین کانین طعام و پیاو
کرک نقل بامت قافلہ جملہ راو
بحیرا بیک سنہت شاہ ہی
زدوش مبارک تس تہ ہدی
بہر نعوت سیں بلہ نظر
نجابت سین خوش سو دلگر
ژیس تیک فلوس دل چھا بہار
مسلمان سین مسفر زن بنا

ابو طالبس کن دین کای امام
مبر این پسر را در اقصای شام

گره بن یه فرزند پتو فیر زود
مخالف امس بط چهه شاک بهود

به بوزت ابو طالبن زانمقام
یم اجاس آمس کین تم تمام

پکان یک بیک آی ساری گره
جدا رود نه کا نهته سو داگره

چهه آمژ روایت دویم زانمقام
گره او تنها امام انام

یهود آی دوران زاقصای روم
تمامی زاهل جهول و ظلوم

نزه زن ژون زن بیت بزنقام
مسمی به بحیرا سو وثمام

انوی وان ازوی کین تم جهول
کرت قصد در دل بقتل رسول

به پیش بحیرا گرشت از حسد
کروک آرزوش زبهر مدد

کرک تم نصیحت پهرن بازگشت
بسوی وطن تم ازان بهن دشت

در بیان واقعاتیکه در سن بیست سالگی از آنحضرت صلعم بوقوع آمده

دهن منزله یه سو صاحب کمال
دوگن گوس قدر و فتوح و جلال

ملک هتنه نازل گرشن از فلک
تمی بوی متن نش یوان یک بیک

بهوی حضرتن ولو ابو طالبس
ملایک چهه آسمان مه نش پیش و پس

یہوی قصہ یابیت سین مشتہر
خدیجہ زنانہ زبان دان آس
بشان آس شخصاہ گرتہم عنبر
کنو یام بوزن یہ انہ ہر کران
نتی منگہ ناؤن جناب رسول
دین تن نہ بیٹ چہوم سہ اعتماد
قبول بد کرک ملک شامک سفر
منہ حضرتن سان ہتونس یہ کار
خدیجن دتس سیم و زر وار یا
غلامس اکس میسرہ ناو آسو
حوالہ کرن تس سو درج درر
ونہ بدمیس مہر و چالش کرک
خدیجن گوڈہ آسو جہمت بخواب
نمی نورہ کن دفع تس غم سین
یہوی خواب پیش بجیرا ونن

چہو عازم محمد گمت بہ سفر
سہ بنت خویلد سٹہاہ جان آس
بوسوی بال ہت سوزہن بہ سفر
محمد چہوانت کامہ غنیت کران
نتسندی سفر ہوین ارا قبول
نہ نش ہمین بہ وارہ رضامند و شاد
زہر تجارت دمی سیم و زر
سفر ملک شامکو کرو اختیار
بہ سیت سان سفر وار یا
خدیجن نشہ تس سٹہاہ باو آسو
دین تس میس ہتونہ وانی ضرور
دمی تیوت زیوت خواہش کرک
وتہس زن گریانہ منز آفتاب
منور نمی نورہ عالم سین
دیس تم آمکو رتو چہو تعبیر نن

وچهون یکطرف روی پاک جناب
شهادت دژن خلق تهاون گواه
نشه میسرس نه خرمس ونن
چهو یاور خدا اسکارا امس
امس قدر کرزیو بصد احتیاط
کنیوت بخوبی متاع تمام
نه بورت تی کنو تو مال خود
باقبال حضرت سنا نفع آک
جنابن الگ کن یه آسوس متاع
تی قافله آو سوی وطن
هو اکرم یدوی گژهان آسوس
وچهان دمبدم آسوتی میسره
غرض یلیه کره واتو نزد بکتر
مقرر کروک سرور نامور
تی میسرن بس تمن بورس

نسند وصف یکسو پرن در کتاب
چهو بیشک یه پیغمبر دین پناه
یه صاحب یه پیغمبری نیزه نن
اگرچه مخالف چهه وارا امس
خدا راضی روزیو لبو انبساط
گره باز فیزو مه نیزو بشام
تی نفع مالس لبوک بعید
اگن مال آسک دوگن مژبنک
بین هنده خوته لبون انتفاع
گره کرن بنک قصد کر حضرتن
زه مرغ آس سایه کران حضرتن
گژهان آسوتن قول راهب سره
کرن آسوپ ترن دوین هند سفر
خدیجس نشه دوره هت خوشخبر
دلن حضرتن جامه های نفیس

بعد بهل سیت سوات فاقس
سوار اشتن گونه هر گونه دیت
دین میسرس سین چهو چهوی پیشه
نه سوزن محمد خدیجس نشه
خبر جیکه یه تانه جوان کوه ما
بگیر اشتن تیر تیر کوه ما

آفی آسوت کرن جاین
چهو انعام و اکرام دین کرتیه
نه کامه تن چاو نوزن چهونه
آفی دراوتن سوانه سوزن چهونه
خدیجی بکرمت رسول انام
خطا میسرن بیت چهو ماه تمام

یوان دُوره اک شهسواره وچهن
کلس تس پکان ابره پاره وچهن

نکهه بت وکهه پرنه ناون جناب
دپن آو شاه کرامت مآب

هتون بر زبان یا حیات النبی
وندی زونه جان یا حیات النبی

غرض وانو یا مت محمد گره
خدیجس دتن نامه میسره

خدیجن سو تاریخ نامه پرن
بران تیز دستی تعجب کرون

بکاغذ لکهن میسرس کتو جواب
تهی کن سو خط هت پکان گو جناب

تهی وانو نت قافلس هت سو خط
گمانه ابو جهله سند گو غلط

دپن میسرس وهه گیا هم لول
وتی آو فیرت محمد رسول

تهی حضرتن میسرس خط دتن
سپن خوش سهاه بله پرن تم هتن

پرت سر بسر سوی خط عنبرین
خجل گو ابو جهل ناپاک دین

مع القصه یکجمله ساروی سو قوم
خدیجس نشه وانو بعد از سه یوم

به ڈیهوک جنابس نشه در سفر
نه ساروی خدیجس و تنگ سر بسر

نه بوزت خدیجس سپون دلپذیر
هوس گوس تمند بدل جایگیر

دربیان تزوج حضرت ام المومنین خدیجه کبری رض با سرور عالم صلی الله علیه وسلم

ابو طالب و حمزہ گے بارسول
بیہ سیت چل مرد صاحب عقول

پروک خطبہ دون گوہرن ازسری
دوشیون خدا آسو بر یاوری

چہوراوی دیان آٹھ یا نو شتر
خدیجس تہوک مہرہ نہ کم نہ زد

لوایخ دانو چہوکر مُت رقم
خدیجس تہوک مہرہ پانصد درم

دیان اُدیہہ مثقال زر زور ہت
نہ کم امہ تعدادہ نہ زیادہ تت

جناب نبی آسو درست پنج
خدیجہ چہل سالہ زاسرار گنج

بیان وقت بعثت جناب رسالتمآب صلی اللہ علیہ وسلم

چہل سالہ یلہ دانو خیر الانام
کرون دعوت دین بخاص و عوام

ولن خلعت خاص پیغمبری
بڈن کجکلاہن کرن افسری

دین ہی چہوراوی ازین پیشتر
سلام آس بوزان زسنگ و شجر

گہ ہن آسک از غیب آلو کنن
نم آسک ملک یا محمد دنن

یہوی حال تا پانزدہ سال آسو
یہوی قیل نہ قال بڑ کال آسو

ستن منز سر اغیل آسک یوان
کہن جلوہ جبریل آسک وان

وہن تہ نون ورہنی ہمنشین
تمن بالیقین آسو روح الامین

ولیکن وچہان آسو نہ تس جناب
نہ زہ ہوشیاری اندر نہ بخواب

بہ ایب تہ یا ہت چہل سال گے
بوی خدا واقف حال گے

چہو گلہت اُدو عالمو در کتاب
بوان تس تنن وحی آسک بخواب

غرض آس گشہ آس خلوت نشین
نبی آسک بڑ آس خلوت گزین

بامر خدا آسک سوی جبرئیل
تنوی وحی ہت آسک روح الامین

دین حضرت آسک اسلامی خلیل
زاقرا تہون آیہ آسک تس بدیت

سُہا چہو حیرت سوانید دیت
دین حضرت حیت تہلین پیہ

دین حضرت حیت تہلین پیہ
چہو وحی ہت نظرات کریہ

بنہی پاٹ فرماو آنحضرتو
نہ ڈبشت نہایت مہ گو اضطراب
گرہ آس لاران خدیجس دمُم
بہ بستر بنہاہ اک مہ دم سنبلاو
اکہاہ ابنِ نوفل دران شہر آسو
دمُم تس بہ قصہ دیُم تم جواب
بغارِ حرا یم زہ کرُنے کلام
روایت چہہ آمژ بقولِ دگر
بوستادہ آسوس بہ کوہِ حرا
سلاماہ مہ کرنم نہ دیوُنم بہ سر
بوسوزس تہ کن جبرئیل امین
ازان پس منس تہ مہ گو اتحاد

چو عنقا سو مرد از نظر غیب گو
دلس نٹ مہ ژایم زبس انقلاب
بوچہوس مضطرب ژادراہ اک امُ
خدیجس نشہ پس سو قصہ مہ باوُ
نہایت سو علامۂ دہر آسو
بلاشک تہ آسک نبوت مآب
سو جبرئیل آسوی علیہ السلام
بنہی پاٹ راوی چہو خیر البشر
تتوی آم شخصاہ بنور وضیا
خدایں زہ پٹ رحمتک برموژ
تمی پس دیان احسن الخالقین
مہ نس ڈلنہ پس زناہ سو علوی نژاد

در بیان فتورِ وحی و بعد از انقضای مدت فتور باز آمدن

روایت تہی راوین کرادا
سپُن فترتِ وحی تس تا سہ سال

بلہ حضرتس وحی دتہو از خدا
دلس منز ہٹا حضرتس گو ملال

بنہی پاٹ فرماو آنحضرتو
نہ ڈبشت نہایت مہ گو اضطراب
گرہ آس لاران خدیجس دمُم
بہ بستر بنہاہ اک مہ دم سنبلاو
اکہاہ ابنِ نوفل دران شہر آسو
دمُم تس بہ قصہ دیُم تم جواب
بغارِ حرا یم زہ کرُنے کلام
روایت چہہ آمژ بقولِ دگر
بوستادہ آسوس بہ کوہِ حرا
سلاماہ مہ کرنم نہ دیوُنم بہ سر
بوسوزس تہ کن جبرئیل امین
ازان پس منس تہ مہ گو اتحاد

چو عنقا سو مرد از نظر غیب گو
دلس نٹ مہ ژایم زبس انقلاب
بوچہوس مضطرب ژادراہ اک امُ
خدیجس نشہ پس سو قصہ مہ باوُ
نہایت سو علامۂ دہر آسو
بلاشک تہ آسک نبوت مآب
سو جبرئیل آسوی علیہ السلام
بنہی پاٹ راوی چہو خیر البشر
تتوی آم شخصاہ بنور وضیا
خدایں زہ پٹ رحمتک برموژ
تمی پس دیان احسن الخالقین
مہ نس ڈلنہ پس زناہ سو علوی نژاد

خدیجہ گوڈہ ز اہلِ ایمان سین
ز جمع زنان سے مسلمان سین

زخوردان سین شاہ مردان رفیق
کلانو منز ابن قحافہ عتیق

گوڈہ تا سہ سال آنشہ نامدار
کہٹت پاٹ لگ کرنہ دین آشکار

باعلان دین پس سو مامور گو
دلس کافرن منہ غمہ سور گو

جنابن کلامِ خدا ہنو پڑن
ہنون دین اسلام ظاہر کرن

امی آشکہ بر حضرتِ مصطفےٰ
موذر کافرو دستِ جور و جفا

وَنے کیاہ اذا کیت دت مشرکو
جنابس نمو بدر گو ممسکو

در بیان ہجرت کردن بعضی از یارانِ حضرت بشہر حبش رضی اللہ عنہم

ز بعثت ادا یام کے پنجسال
اِذا مومنن وانو ز اہلِ ضلال

صحابن بہ فرمادِ آنحضرتن
بہجرت کہ شو در حبش از وطن

چہو مشفق سو شاہِ حبش دار یا
سو ڈیشت تو سہ سپنہ خوش دار یا

نہتی از دو ملنگہ کہ اصحاب گی
بیہ ژور عورت با داب گے

از انجملہ عثمان ز اہلِ عقول
بمعہ زوجہ خویش بنتِ رسول

بیہ حضرتِ جعفر داد رس
پتر بایو یس آسو آنحضرتس

بیہ اہلِ حبش ہیٹ تم دل صفا
بنام اک زورت درمیان گی ادا

خبر دار یا ہست سین ظفر پذیر
پتی در حبش گیہ لگا دان چو تیر

نبوت حبش وائیس تخفہ ہای نفیس
دہنت وائیس تخفہ ہای نفیس

بخاشی تنگو آسو حاکم تمام
سلام آسو خوش خو سود الانعام

Library Sri Pratap College, Srinagar

نبی آی اصحابِ نیکو سیر
دیگ نہ شہس سجدہ کرہس سلام
دیُس جعفرن پیشِ اہلِ ہُدا
نجاشی دیان یلہ یہ گفتار گوم
دیُک پادشاہن کہ ای مومنان
دیان دینہ ڈلِ یم بہ یکبارگی
جواب ئی دیُس حضرت جعفرن
بڈت آس در دینِ باطل گمت
اَسے ون حقن سوز پیغمبرا
زدوی ضلالت گمت آس اَن
پیمبر چھو سوی سرورِ کائنات
چھو در وحی دتھمت ہتن بے ریا
بمکہ یلہ ظلم کرُ کافرو
دیُس تم ز قرآنِ خیرُ البشر
نبی جعفرن آیہ کنہ ہت پرن

سپن پیشوا جعفرِ نامور
پرژہک اک کرو کونہ سجدہ چھو عام
سزاوار سجدہ چھو فقط خدا
کنن لرزہ جانس پدیدار گوم
چھیم واژ گونہ تہندوی دنان
پھرک زیو کرک سخت ناکارگی
چھو حق آس اس دینِ باطل سُرن
براہِ ضلالت سیہ دل گمت
جہان پرورا پیشوا رہبرا
بقرآن نبی برہِ راست اَن
نبی امر کرُ در صلوٰۃ و زکوٰۃ
کلامِ خدا بہرِ تسکینِ ما
قلمرو اَسہ جانورٹو نزاوُرو
زبہرِ گواہی زہ کنہہ آیہ پر
زچشم بجاشی ہتن دُر ہرن

نبی کنن ابوجہل آسر اوزِ قضا
دیچھون دوہ پیغمبر جان فدا
اذا حضرتن واتاوُن بدست
دل آزردہ گوسپندِ بیدست
کرو کہ صبر نوہن ہرکنہ جواب
دنگ تم شقاوتن شاہ ناصواب
دوہیں حضرتِ حمزہ نامدار
سمت آسو یزت نفصد شکار
سو یامت آسہ ژاو بوزن زن
اذا حضرتن دتو ابوجاہلن
بچشم و شرارت فرار آسنہ
زبوجہل دیخوش یہ کار آسنہ
سمان ہت تمہیں شاہ تیز دراو
بچو تیر از کمان نزد بوجہل راو

نبی کنن ابوجہل آسر اوزِ قضا
دیچھون دوہ پیغمبر جان فدا
اذا حضرتن واتاوُن بدست
دل آزردہ گوسپندِ بیدست
کرو کہ صبر نوہن ہرکنہ جواب
دنگ تم شقاوتن شاہ ناصواب
دوہیں حضرتِ حمزہ نامدار
سمت آسو یزت نفصد شکار
سو یامت آسہ ژاو بوزن زن
اذا حضرتن دتو ابوجاہلن
بچشم و شرارت فرار آسنہ
زبوجہل دیخوش یہ کار آسنہ
سمان ہت تمہیں شاہ تیز دراو
بچو تیر از کمان نزد بوجہل راو

حضرت عمر فاروق رضی اللہ عنہما
زبعثت پنجم سال یامت پدید
ترا فتاک حمزہ بدولت پیُن
سبب تت بو حضرت مصطفیٰ
نبی آسو بالائے کوہ صفا

دیُس تم ز قرآنِ خیرُ البشر
نبی جعفرن آیہ کنہ ہت پرن
نبی آی اصحابِ نیکو سیر
دیگ نہ شہس سجدہ کرہس سلام
دیُس جعفرن پیشِ اہلِ ہُدا
نجاشی دیان یلہ یہ گفتار گوم
دیُک پادشاہن کہ ای مومنان
دیان دینہ ڈلِ یم بہ یکبارگی
جواب ئی دیُس حضرت جعفرن
بڈت آس در دینِ باطل گمت
اَسے ون حقن سوز پیغمبرا
زدوی ضلالت گمت آس اَن
پیمبر چھو سوی سرورِ کائنات
چھو در وحی دتھمت ہتن بے ریا
بمکہ یلہ ظلم کرُ کافرو

وتهس دون هت دون زن ایدون
کلس رت انن تس کرن سرنگون

دین از غضب تس که ای نابکار
چهئی زور کهنه کرمه تس آشکار

محمد کنوی زن چهو نه سرسری
مه هوتس چهه کیتاه بخد منگری

هیا دل بیا آسمان بر زمین
کرک لوت جرات تهه از روی کین

تس حد کرت آو پیش رسول
دیهون تم بهت دوره خاطر ملول

بزمی دین حضرتس کای امین
مه ماروی ابوجهل ناپاکدین

مه لایم تس دل کرم چانو شاد
دیس تم ته آسم مه در دل مراد

بغایت ته تس شاد دل روزه ها
تشهد پرون چانو بل بوزه ها

امیران تتی کلمه پر پاک گو
سهاه شادمان شاه لولاک گو

تهبوزت خجل سار کفار گے
هرک سخت شرمندگی خوار گے

مسلمان امی در رهه فاروق گو
تس دین خفک سهاه شوق گو

تهوی هو بناو از قضا تت سبب
دو رهه اکه بو جاهل بے ادب

به پیش عمر آو کرتس قسم
اگر ماره هن شاه والا همم

بدلات دلعزهی دمی صد شتر
زگوهر گری جیب دامانه پر

بپاسخ دیس تم که ای بوالحکم
بیم پرتهه به پیش هبل کرتم

دیس تم کرتند یاد کنه تا زاده نے
کرتت تمته کافت تن تا دونے

تهبوزت دیس عادلن از غضب
تهبوزت دیس عادلن اعتماد

ای کینه بر اسلام شاه عرب
دولت بیوی در انطیکان ای نهاد

تهبوزت دیس چهوس بدین پدر
همت آس کوک اکر دشمنت راه

تهبوزت کردس عادلن اعتماد
تس فرج آسوک کردن بیگناه

دولت بیوی در انطیکان ای نهاد
دنان آسو خاص کردن بیگناه

همت آس کوک اکر دشمنت راه
محمد چهو پر پیشوای انام

تس فرج آسوک کردن بیگناه
خدایان سو بر دین اسلام سوز

دنان آسو خاص کردن بیگناه
پهر کردن دعوت عام سوز

محمد چهو پر پیشوای انام
تهبوزت کرو تهه تس خشمناک

خدایان سو بر دین اسلام سوز
دین دین کرن بو محمد هلاک

پهر کردن دعوت عام سوز
بو ماران سو کردار عام پناه

تهبوزت کرو تهه تس خشمناک
تهبوزت بیوی بل سانو ملت پناه

دین دین کرن بو محمد هلاک
دنت تی پکان آو سوی پهلوان

بو ماران سو کردار عام پناه
دنت تی پکان آو سوی پهلوان

تهبوزت بیوی بل سانو ملت پناه
دنت تی پکان آو سوی پهلوان

دنت تی پکان آو سوی پهلوان
دنت تی پکان آو سوی پهلوان

دپس تم جوانن گرہن کو رہیوی
دپس تم بو مارن رسول جہان
دپس تم زہ نہ ہیوک مسلمان مرید
دپس تم زہ ہو کر بو تہو خام جہیں
سٹہا خسمگین گو سو صاحب کمال
بہم تند کے تم زہ خنجر گذار
زجنگ آی آخر دو شیوی بہ تنگ
دپس سعدن آخر زہ کت بو زمیان
یہ کت میان بس نش سہرہ کر اول
دپس تم گرہ بید بو تمند گرہ
دپس تم سہ زہ کھینہ چانوی ذبیح
نہ بوزت پکان آو زاپان سونار
گرہ وانو یامت سو ہمشیرہ سند
گمت آسو آنو فت طاما نزول
پران آس بروت سو سورہ بعیش

زروی غضب یوت کیاہ شور ہیوے
دپس تم جوانن نہ ماہیو منہ جان
اوی کن بو اول کرت زی شہید
بلاشک بو در دین اسلام جہیں
تتی میل باہم بجنگ و جدال
ولے خنجرن کینسہ ہند کرنہ کار
سٹہا تہک زہنت پی دشیوی بہ تنگ
مسلمان چہہ گیتمر سہ ہمشیرہ چان
پتہ نیر شمشیر ہت بر جدل
بہ معنی کتہہ پاٹ سینم سیرہ
ذبح چانہ دستک سہ زانی قبیح
انہس کت ہٹ تیغ زہر آبدار
کرت مثل شمشیر خود روی تند
خدایس نشہ بر جناب رسول
سہ ہمشیرہ باشو ہر نیک کیش

بهلن من دزن تن بصدق و یقین
بدین مبین محمد امین

سهاه خوش سین نم زه ڈیشت یه حال
دیک بس کن ای مرد صاحب کمال

مناجات لگ کرنه رات آنجناب
سو الحمد لله سین مستجاب

کزه سن گزه هو مسلمان بصدق تمام
عمر یا ابو جهل ابن هشام

به زهگ عادلن باوردن صفا
چهو کت شایه وکن بهت مصطفی

نمو نیب دهنس سو والا سیر
چهو در خانه حمزهٔ نامور

نه بوزت نتوی گو براه هدی
کرون با ادب زیر درگه صدا

جنابس سو آگو کنن یام گو
زبیم عمر حاضرن لرزه پو

دهیک تیغ هت یله سو عمران پلنگ
کمان حضرتس کو چهو بر قصد جنگ

دیس حضرت حمزن ای محتشم
مه حضرت برزه پروا نتند نزا و غم

بو نیزس بو تهی از سر خشم و کین
دهیونس کمح آسه چین بر جبین

اگر آسو به صلح آمنت زیر
وگرنه جدا سر کریس از تبر

وهت هی نبرد را و چون شیر مست
دهیون تیغ هت شاه عادل بدست

تعرض کرن تس ز روی غضب
پهی از طرب در او شاه عرب

کریس حضرتن تهپ مژهن دون بزور
پیس تیغ از کف تلن سخت شور

سلمان مبارک مبارک کران
معطر عمر گو چو مشک ختن

بونهی در اسد الله اکبر بران
بلند بام آواز تکبیر گو

سهن نابکارن سو تقریر گو
یقین گو سهن سو فرزن سر بسر

سهن سو فرزن سر بسر
یقین گو سهن سو فرزن سر بسر

کران مارہ ہت زن بیکبارگی
انن کافرن سخت آوارگی

پکان درای صف دت جنابس صحاب
وپہان زور بازوی ابن الخطاب

پران آس کلمہ بانگ بلند
مخالف دزن زن بر آتش سپند

غرض ژای در کعبۃ اللہ تمام
صحابہ بہمراہ خیر الانام

جنابن زہ رکعتر کرن نت ادا
تمن دوسندارن سپین مقتدا

تمام آس کل نزہ نہ نو دیندار
عمر سیت ہت آی ژ نجہ شمار

در بیان وافعات سال ہفتم از بعثت

ز بعثت ستم سال یامت سپن
جنابس سٹا ژ فتوت سپن

تعصب سٹہا ژ یادہ گو کافرن
تمن تیرہ روین خرن خود سرن

بغض و حسد آی دوران تمام
بہ پیش ابو طالب نیک نام

دپک تس بہ چانوی محمد رسول
کوہ دل کران سالو ناحق ملول

سو دینس چہو سابس مذمت کران
ژہ چہوک تس حمایت نہ ہمت کران

نوزل سان دالن مدہ در عرب
کران چہوک مذمت بد شنام و سب

چہو بہتر آسہ دن سو مرد شہید
بشمشیر بران کرون اس شہید

وگرنہ نصیحت کرس بہای خود
وژن زیو رژن دین آبای خود

بو طالبن آو رسول خدا
نصیحت کرن تس کہ ای لوبیم

چنفتت ہمہ ہی تھر پاٹ بوز
وگرنہ پرے جنگ آمادہ روز

اتی وای دت در کم تیرہ روز
بلا شک ہمہ وچ ژہ پیم روزگار

بلا شک ہمہ وچ ژہ پیم روزگار
وگرنہ پرے جنگ آمادہ روز

چنفتت ہمہ ہی تھر پاٹ بوز
اتی وای دت در کم تیرہ روز

بو طالبن آو رسول خدا
نصیحت کرن تس کہ ای لوبیم

مہ کانہ ژہ سواچہو نہ منظور چیم
ژہ پیٹ خیشکین سخت کفار گاہ

بنا بر حمد دیت وثاب پرے
پیم آمادہ بہ قصد جنگ و جدل

اتی وای دت در کم تیرہ روز
مہ از نصیب اوا تم دل

مہ کرد دہ مشرکان زبر
مہ لدیت تنہن چنان پیر

قسم جوی بہ پروردگار جلال
کہ گمراہ ژہ ضلال

نمامت مہ کرہ بہ پیٹ خیشکین
مہ بانو ناب

نین سیت جنگ چہوک بیا بو ناب
غرض کران بد دیک یا جواب

جنابن دیس بد دیک زار زار
جنابن ژہ ودود کرک آشکار

قیامت ژہ ودود کرک آشکار
بو کرفیہ بین شبوہ بیکرد پیت

زیبہ ہی نہ از دل بیکرد پیت
روا کرہ مہ نش بیر مقالات ہی

دس نہ عبث بیر خیالات ہی
مہ ات سکامہ پای کرمنہ نکو

ابر خدا چہوس کران بیر اسو
خداوند عالم بد سکا ہی

سو دا ورمہ باور دین کا ہی

پروردگار زمین و زمان | کرن قاف تا قاف روشن جهان
خدایس اکس آسه بر یاوری | منس نیره که بهر جنگ آوری
بهر کار یاری مه کر خالقن | ژه کن چهوسنه محتاج تهو مرت حقن
ولی ید کرک میان غمخوارگی | نه پیش خدا چهی نه ناکارگی
ونت ئی نبر دراو فخر زمن | کرس دامنس تهپ ابوطالبن
بزمی سنانس مدارا کرون | محبت منس آشکارا کرون
دپن تس تمامت مه چهم زندگی | تمامت ژه چان فرخندگی
خدایس ژه بت کامه سوزک تهکر | بوگردن دمی دشمن بی حذر

متفق شدن صنادید قریش بر آزار سرور کاینات صلی الله علیه وسلم

ز اهل سیری نمایان سپن | مشرف عمر بله با بیان سپن
ز روی حسد مشرکن خاره گو | تهند دل باندوه آواره گو
عمر آسو چالاک در داوری | کنوی در زمانه بزور آوری
آوی تم عدو در تب و تاب پی | بر آزار اصحاب آماده گی
سپن جمع یک جمله اهل نفاق | بقتل محمد کروک اتفاق
لکهوک عهد نامه نهانی بهم | کروک تت اندر بانوانی ستم

بهوی عهد نامه بر آویخته
بجا لاک سنی و تیزی کرن
بجان مومنن خونریزی کرن
بسوی بازار
نه دنیس نه سوی بازار
بپیهل و گنهگار
سوی آماده رفتن از انس و جن
سرو گشت طبد دشمنه گاهه مومنن
بهر خطا بر زمین سوز کار گو
بتند دست و زت سکیا بگو

ابوطالبن بوز یامت کنو
سپون مضطرب بخت آزرده گو
کرین جمع ساری اقارب بهن
بهوی عهد نامه بر آویخته
ثهرن سکافن بهر تهن تهپه ون
بدورت تمن تو کهها اضطراب
بدیشان پهن پیده کوک انقلاب
بمت آی یاران حضرت تم
بشعب ابوطالب بنگ نام
انگ نوت ژه زمان و زمین
در انجا سکه جمع اصحاب دین
بیکجای از بیم اهل ضلال
مسلمان بمت آمن با هم سگال
بهمراه آمن بدو مومن آسو گاه ژه غذا
پهن کشتا بدو مومن ژه ماه
ثی اهل دوزخ تمن ژه ماه
آوی کن مسلمان بهمراه آی تنگ
تمن نیست آی کمه بنا آی جنگ

رحلت خدیجۃ الکبریٰ و وفات شدن ابوطالب

دہم سال بعثت پیغمبر ابوطالب از جدائی غماہ

ابوطالب از حد بیغمبر
غرض کہ پس مرگ مرض آشکار
دلیل دشمنو سخت بیحد ضعیف تن
بنزد محمد آمد آہ سوزتن
زجنت ہمیں میوہ سبز کہنہ جانفزا
نمی میوہ تنی فاصد آو باصد شتاب
دلیل حضرت تمر و تنہ جواب
فتیلہ تمنع فاصد نو بیاب
دلیل کافرن پیٹ چہو جنت جام

خدایا کرو کی خوار اہل جفا
کہت کس پیزاریم آت اندر
تو عہد نامہ ژنگ سر بسر
نبی در اسے یاران حضرت بمر
گرہ کے بے ترس و توقف و خطر
زبعثت گمت دہ ورہ کس پود
براحوال برابل دین کو ظہور

ابوطالب کو مشرکین مرض آشکار
ضعیف تن
سوزتن
جانفزا
شتاب
جواب
پیٹ چہو جنت جام

ابوطالب کو مشرکین مرض آشکار
ضعیف تن
سوزتن
جانفزا
شتاب
جواب
پیٹ چہو جنت جام

ورہ تارہ گے اندرین گیر و دار
سپین موج زن رحمت کردگار
کیمو کہیو نتی نامہ مشرکین
بحکم خداوند جان آفرین
نہوک لیک موجود نام خدائے
تتمہ تہوک کہت سوستر تا بپای
خداین جنابس پتخ کر خبر
نمودن ابوطالبس سربسر
زہیر و ابوبختری و ہشام
بیہ رقعہ و مطعم نیک نام
ازان عہد نامہ پشیمان سپین
نکوخواہ اصحاب ایمان سپین
نشہ کافرن گے ونک برملا
کہ ہو مابقہر خدا مبتلا
چہو بڈ حسرتاہ اس کر و زندگی
بصد عشرت و عیش و فرخندگی
بہ بند عذاب و ستم دایمی
گرفتار آسن بنی ہاشمی
بہ معنی چہو از راہ انصاف دور
تم آسن بتعذیب اس در سرور
بنرد ابوطالب از جای خویش
ونن از سر مصلحت با قریش
چہو حضرت دیان عہد نامہ تمام
کیمو کہیو بجز نام رب الانام
اینو نوہ سو نامہ کرو تت نظر
اگر حضرتن دو نو اپز تت اندر
بلاشک چہو کاذب سو در ہر بیان
حوالہ کرو نو تو ہے بیگمان
والا نہ پز آسو تمند کلام
چہو لازم ژتن پس سو نامہ تمام

بعد از وفات ابوطالب

ابوطالبن کریہ باز خواست
جنابن دپس دُن غنیفن نہ راست

ازان پس گرہ گوس بی اشتباہ
زبہر عبادت رسالت پناہ

دپُن تش چھو حق چانو وار امہ پٹ
فدا زو کرُت آشکار امہ پٹ

گرت بیمانہ حقہ بیکبارگی
سٹھاہ غمگساری نہ غمخوارگی

ون چھوی دم تیم بوزتم کت اکی
سو حق تیہو بو در حشر ہو زنہ ہے

کنوی زانتن احکم الحاکمین
پگہ تیہو شفاعت کری ہالفین

نہ بوزت دپس تم ابوطالبن
دنیو تیہم پزوی ای عزیز زمن

ولیکن دلس منز سٹھاہ چھوم نہیب
پگہ مادنے یامہ دشمن تعیب

دپان آسنی منز کن ہند کیارہ
پنز چاپو مومن گوا زبیم نار

نہ بوزت از انجا جناب رسول
گرہ دلحزین آواز بس ملول

پس از ساعتے گو علی مرتضےٰ
دنُن پیش حضرت سو حض گو فضا

جنابن ازان غصہ گریہ کرُن
نہایت وُدن تش جنازہ پرُن

نزہ دوہ ات قصس گے برابر ادا
خدیجن قضا کُد بہ حکم خدا

ازین دو مصیبت شہ مرسلین
سٹھہ دلحزین گوتہ اندوہگین

دران سال اندوہ خیر البشر
زخانہ کمی آس نیران نبر

جنابن دپس دُن غنیفن نہ راست
زبہر عبادت رسالت پناہ

فدا زو کرُت آشکار امہ پٹ
سٹھاہ غمگساری نہ غمخوارگی

سو حق تیہو بو در حشر ہو زنہ ہے
پگہ تیہو شفاعت کری ہالفین

دنیو تیہم پزوی ای عزیز زمن
پگہ مادنے یامہ دشمن تعیب

پنز چاپو مومن گوا زبیم نار
گرہ دلحزین آواز بس ملول

دنُن پیش حضرت سو حض گو فضا
نہایت وُدن تش جنازہ پرُن

خدیجن قضا کُد بہ حکم خدا
سٹھہ دلحزین گوتہ اندوہگین

زخانہ کمی آس نیران نبر

بعد از وفات ابوطالب

یہ تمر ابوطالبن کرہ قضا
جنابس ٹاہ کانہ دوہ نوادا

دوہ آک بوہ و جبرئیل نام
فرشتن نشہ بھیجس ناہ نام

آکھاہ بے ادب آوتس کان
جنابس کرون کرد آلودہ بان

صبیہ دوران آیہ آنحضرتن
زروی مبارک دنن کرد تن

جنابن تسلی کرون بیشمار
سرای نور دیدہ مہ دزار زار

خداوند عالم چھو غمخوار سانو
خدا سوی یاور و یار سانو

ابوطالب واقف بران کار گو
تن کاوُن پٹ سو پزاد گو

جنابس سٹھہ زارہ پارہ کران
بہر و تلطف مدارا کران

دنُن تش کہ ای دوستدار کرم
پتہ کامہ پٹ روز دن مستقیم

اگرچہ ابوطالبن دٹ قبر
بوہیوں کس چانو حامی زہ کنہ عمر

نہ بوزت دپس تم ابوطالبن
غلامی کری تیم جزی دلات دمنات

ولیکن دلس منز سٹھاہ چھوم نہیب
پگہ مادنے یامہ دشمن تعیب

دپان آسنی منز کن ہند کیارہ
پنز چاپو مومن گوا زبیم نار

نہ بوزت از انجا جناب رسول
گرہ دلحزین آواز بس ملول

پس از ساعتے گو علی مرتضےٰ
دنُن پیش حضرت سو حض گو فضا

جنابن ازان غصہ گریہ کرُن
نہایت وُدن تش جنازہ پرُن

نزہ دوہ ات قصس گے برابر ادا
خدیجن قضا کُد بہ حکم خدا

ازین دو مصیبت شہ مرسلین
سٹھہ دلحزین گوتہ اندوہگین

دران سال اندوہ خیر البشر
زخانہ کمی آس نیران نبر

نماز آنمک از ره انکسار
بآیات قرآن پروردگار
دران جا که از قضای اله
پکان کس ست زن جن همه راه
سو قرآن همه بام بوزک کنو
همندن دلن طرف تاثر کنو
ذ آیات قرآن لطافت بلک
حلاوت بلک
عرض بله جنابن او اکر نماز
بیرو کی آس ظن جن ندوی بناز
نتی دای ارکان ایمان سرک
سلمان سین
جمله از اهل ایمان سین
نتی جمله اسلامی مسلمان سین
نتی گن کیبوک آشنا
بهوک حضرت وقت رحمت دعا
سلمان بتی کن کیبوک آشنا

سلمان جن تلقین سلمان کرک
سلمان جن تلقین سلمان کرک
سلمان جن تلقین سلمان کرک
سلمان جن تلقین سلمان کرک

بو غمخوار لاکس تیهس نه ضرر
نتی پاک گو مدتها ه دیر باز
ز تقدیر ایزد دوها اک سپن
جنابس نشه گرتیه پرتیهس جای خود
نتی گو بحضرت سو ناپاک کیبش
یه کت بوزیامت ابوجاهلن
محمد دیان ورکه چهوی تنت اندر
جنابس نشه گو دوان پس سو عم
نتی ڈلو سو مردود حق بی ادب
بله تنک حضرت گو از مشرکین
سمگر تنک جمع گی پیش و پس
بمکه زمین آو فیرت جناب

رهین واره اندر صدف زن گهر
اذا وانو نه برشه سرفراز
ابوجاهلن با ابولهب وکن
چهوکت جایه وکن بهت چانو جد
دپس نم جنابن چهو با قوم خویش
وزن بیش بولهب نم بیدلن
دزان چهوی سو جد در میان سقر
پرتهن نس نه چهوا پر دپس نم نعم
گنڈن هل بر ایذای شاه عرب
بطایف پکان گو زمکه زمین
اذا وانا وک دوگن حضرتش
ازان ملک نهاوک روا اجتناب

ایمان آوردن هفت کس از جنیان بشنیدن قرآن در بطن نخله

زطایف بله آی خیر الانام
شبس گر گهه در بطن نخله مقام

چهوا دی دیان اندره اختصار
سلمان جن هزاران هزار
زیارت بله کی از بطن نخله ادا
ایک خیر ئیلین خبر از خدا
بتحقیق ایمان چهو انبیت جنو
بر خدا در شب ماهتاب
پکان ابن مسعود هست گو جناب
بله وانو در بطن نخل از وطن
زمینس کرن دایره حضرتن

بهر فرقه سانوی رسول امین
گران آسو دعوت بدین مبین
خصوصاً نشان مدینه بگنج
خلایق سهاای باصد فنج
مشرف بعقبه بدیدار گے
مسلمان ز اصحاب اخیار گے
نمی گرگ گشت در مدینه نام
بین نش و نگ و صف شاه انام
بسلام روشن صاف سینه سپن
بزینه کین صاف سینه سپن

دپس حضرتن بهات اندر گره
بنر تهونه نیرک ازین دایره
جنابن پرن بر بلندی نماز
بدر دو نیاز و بسوز و گداز
پرن هتونه طاها بصوت بلند
سمت آی جن گوک دار ایسند
شه لچهه جن سمت آی گرد رسول
تم آیات بوزک بسمع قبول
سپن یام فارغ امام الانام
نمی جن کرن ز اهل ایمان تمام
چهو راوی دیان قول دیگر تهوی
جنو حضرتن دیوزه گیاه ناو چهوی
دیک حضرتن چهوس رسول اله
نه بوزنت جنو ز ناندنت پٹ گواه
گلاه آسونت گر اشاره تمو
زمین آو پراٹان سو گل تیز گو
گواهی جنن نش نمی گر ادا
چهو بیشک یه صاحب رسول خدا
سو گل یام فیرت دگر بار گو
مسلمان سپن پر تشهد جنو
نمی آو فیرت رسول عرب
بسوی وطن با هزاران طرب

دربیان وقایع سال یازدهم از بعثت آنسرور صلی الله علیه وسلم

زبعثت کهم سال ظاهر سپن
سهاه مشتهر دین طاهر سپن
خلایق یوان آس از هر طرف
پے کردن حج بناز و شرف

وقایع سال دوازدهم از بعثت و
مشرف شدن حضرت بمعراج
بیه کلمه دینس بهم سال سو
بمعراج حضرت شرفناک سو

بسینه زناقوت رخشنده تر
بگردن چو اشک بر چو چون بتر
بپیدا گاوه هند سه زه کن بل قبل
بقامت ز انتر دست تنطیل
سن هند ازان خواب شاه عرب
کن عرض خدمت ز روی ادب
بالیک همه هست لوزه مشتاق هم
بگو نه روان شهر

Library, Sri Pratap College, Srinagar.

ثنای خداوند ارض و سما
بسخن یہوی دن بحمد و ثنا

بجا آرد وی بلہ انگ درود
ثنا بر خداوند روزگار
بوتہ والدہ میان ہر دو کنار
بکیب شیطان نتون برکنار

ازان پس بفرمان پروردگار
زبیت المقدس بیکان گو جناب
زبیت المقدس ملک ہر وٹہہ آس
بمسجد بیکان واتو یامت زراہ
درانجا پیمبر سمت آس کل
بمسجد اندر ژاو فخر زمن
نماز بلہ نمو مرسلو کر ادا
پس انگہ بنزدیک آن مقتدا
خلیلن گوڈہ وصف دادار کرو
کلیمن ثنا کر بقلب سلیم
خدا ین کرس درمیان جہان
بتی پاٹ دیو حمد داؤد نی
بو کرس خوش آواز اندر زمن
سلیمان دپنہ لگو مس آفرین
عنایت تی کرمہ پیغمبری

سوارہ سپن شو بہ دن شہسوار
ملایک نہ روح الامین در رکاب
بہ تعظیم کرہس سلام و سپاس
پتہ دا کو روح الامین سو شاہ
زبہر ملاقات ختم الرسل
امامت کرن جملہ پیغمبرن
بتعظیم کرہس سلام و دعا
ادا سار وی کر ثنای خدا
ثنا نس مہ یم نار گلزار کرو
ثنا نس مہ یم ناو نہونم کلیم
مظفر درا ملک فرعونیان
کرامت سٹہاہ کرمہ معبودنی
سو آہن کرون موم در دست من
چہویس صانع آسمان و زمین
مہ تابع نتون جن و انس و پری

بجا آرد وی بلہ انگ درود
ثنا بر خداوند روزگار
بوتہ والدہ میان ہر دو کنار
بکیب شیطان نتون برکنار

ثنای خداوند ارض و سما
بسخن یہوی دن بحمد و ثنا

ثنای کن جنان دپو بعد ازان
ثنا تس چہویس صانع کن کنان
بعالم بو کرس بشیر و نذیر
زبعض و حسد پاک نتوم ضمیر
مہ کرم عطا ہم پیغمبری
دو کشیون کرن ہم پیغمبری
کتاب مہ کرم ذ رحمت عطا
ذ دوزخ نتون بیان امت ہما

پس انگہ کرس کتہو سو فتنہ باب
تزہ پای مبارک کلین در رکاب
بصفرہ بیکان واتو بہ راہوار
دچین نرد باناہ زنزد نگار
نتی جبرئیل بامر الہ
بکیب نبی بیرہ کہاران سو شاہ
بکیب آسمان واتو بام
دچون آل فرشتہ سمایل ہم
صد اجبرئیل کرس پیش نودہ من دآزدی
فرشتن دپیش نمر بو چہین جبرئیل
بپانج دپیش نمر بو چہین جبرئیل
بپہ چہوم محمد خلیل خلیل
نتی نمر فرشتن شوق رسول
کرون نہو سو در دازہ باصد قبول

اندر ژا و حضرت و چهون بو البشر
بهر قصر هر کانسه کر با جناب
ملاقات یله آدمس گو حصول
در انجا مسیحانه یکیے و چهون
بقصر سوم کهتوان پس چه باد
بقصر چهارم کرون یله خرام
کرون یام بر چرخ پنجم گذار
بقصر ششم در او صاحب عصا
کرون یله ستم آسمان پر ضیا
تنهی پاٹ در سدرة المنتهی
ز سدره تنه ڈل شاه رفعت مآب
بپرده اندر گوشه مرسلین
لکس دیپه آنحضرت از فرخی
دپس تم اگر نزاوه برونه اک قدم
ازان پس کهونی ز نو پکان گو جناب

بدیدار خود سوی کرون بهره ور
بدستور سابق سوال و جواب
روانه بچرخ دوم گو رسول
نمو هنو سو تعظیم و حرمت چهون
دپس یوسفن چشم بدد و رباد
بوهه در اس اندیس کرنس سلام
به پیش آس هارون والاتبار
سلام و تحیت انس تم بجا
براهیم ڈیٹهون خلیل خدا
پکان وانو از راه بے انتها
هویدا از زیفت گوس اک حجاب
ولیکن بنر رود روح الامین
قدم تیز تل جلد یک ای اخی
ز نور تجلے دزت تن بیم
بنور و بظلمت درون حجاب

بعین الیقین ذات بیچون و چهون
کرون نام در قاب قوسین گذر
ز راه تجلے لبون بل نهر
روانه سو گو
ز زلفه دل عرش تخت آرمید
ندا بود نیم اودن منتهی
نه بودن بیگانه روانه سو گو
ز زلفن بهر افتن قدم سست گو
خدا بین سنس تخت زرفت نبو
دودان گو سو زرفت بعرش مجید

کرون تیز تر آسمان پر ضیا
کرون پیش هی پیکن تم زنش
ازان پیش هی پیکی بان یاد
نهاد و همه قدم بجا کیک بها
کرون کس کرون کیه اس امی عاصیان
ازان امی عاصیان کرنه ڈال
ز خوان کرم کا هنه تهاون نه خل
کرن تفتم بخشش کرم کا
در اصحاب و احباب در او پیا
ز فرض یله بهر کو سر فراز
خدا بین کس امر پنجم نماز
تهمت و حضرت کو باز گشت
بیکدم دو آسمان در نوشت

سخن بس کلامس نه بس سود نه
ز خانه فیض هی چاو نمس
کرن پیش هی پیکن تم زنش
ازان پیش هی پیکی بان یاد
نه نهایت یا امن مراد
کرن کس کرن کیه اس امی عاصیان
ازان امی عاصیان کرنه ڈال
ز خوان کرم کا هنه تهاون نه خل
کرن تفتم بخشش کرم کا
در اصحاب و احباب در او پیا
ز فرض یله بهر کو سر فراز
خدا بین کس امر پنجم نماز
تهمت و حضرت کو باز گشت
بیکدم دو آسمان در نوشت

کلیمس نشہ واتو یامت سو باز
دیس نم بیہ گہژ سوی دادگر
نتی گو سو واپس گیس دہ معاف
بیہ گو گیس دہ کم از کار ساز
بلہ وہ عدد پانہ شن گیس کم
بیہ گو بیہ آو فیرت سو گنج
کلیمن دیس تو تہ دشوار چھوے
بیہ کم گژہی بد گژہک بیہ دوان
تہ ساعت گمت آس از روزگار
دران قربگاہ دتی حضرتن
بہ معراجنامہ زدوی خبر
حذر کرمہ زلف سخن زیٹھہ ما

کرن آگہی نس ز پنجہ نماز
دیرن باب امت انی تاب کر
کلیمن دیس گژھ بیہ بیخلاف
نزہے روزہ باقی ز پنجہ نماز
دیس بیہ کلیمن برو باز ہم
غرض روزہ پت کن ز پنجاہ پنج
سٹہ امنس پٹ بیہ گبو بار چھوی
جنابن دیس شرم چھیم ون یوان
جناب آو خانہ ز پروردگار
کرون آمد و رفت نزن ساعتن
بخوف طوالت دم مختصر
ز تطویل دل فارین کریٹھہ ما

وقایع سال سیزدہم از بعثت و ہجرت کردن بعضی از صحابہ بمدینہ منورہ

زبعثت نزد واہم ورہ بام ہیو ۱۳ — فتوح محمد شاہ زیادہ گو

بطیبہ زمین گو بام خدا
دیگر بر و نہ ہٹہ از ہجرت نامدار
دیگر اصحاب واراہ بطیبہ دیار

بہ

از انجملہ مصعب بیہ حضرت بلال
بیہ سعد عمارہ خوش خصال
بیہ گو عامر کبوہ کتیب
بجکمہ شاہ کردون بیہ
کردون ہیو خلقین نہ غیر سفر
جنابن کردیس منع نامت ظہر
بیہ بل کیہ خدا امر بہ سفر
مدینہ گتہ ہو باب ابو بکر والانصار
نہ بعوانت ابو بکر والانصار
گریی بیوٹ از امر خیر الانام
تہن بل نہ شتر زاہل قریش
بیہ حضرت دگتہ خویش
تہی سو بالان زاب و خویش
شب و روز سو کہان ہو دیش

ذکر مشورت کردن قریش در دار الندوہ بقتل حضرت و ہجرت آنحضرت بمدینہ

در آنوقت فرخندہ ڈیہون بخواب
بمکہ وزہ از آسمان ماہتاب

نبی نوزہ بطحا منور سپون
بیہ شہر طیبہ نہ انور سپون

بیہ بیت نت نور نہ و نہہ کوکبہ
مدینس اندر ژای و نہہ یلہ بنہ

گرہ رود نزی ہت بیہ شیٹ دور
تمہ سپن جملہ روشن بنور

مدینس زمین شق سپن بعد ازان
بناگہ نت اندر سہ مہ گیہ نہان

بیہ شاہ صدیق بیدار گو
ز چشم مبارک گہربار گو

سپن سخت اندوہگین غم رٹن
گلالن بدل داغ ماتم رٹن

سو تغییر خواب کرن بدو وصول
دلالت کرس تم بفوت رسول

بزیر زمین ماندن ماہتاب
اشارہ چھو بر رحلت آنجناب

ولیکن براہ دگر شاد گو
ز قید غم و محنت آزاد گو

دپن سینہ روشن مدینہ تمام
ز امن و امان امام انام

بیہ سینہ مکہ بمین و یسار
منور باصحاب والا تبار

غرض رود صدیق در انتظار
بطیبہ زمین بیزہ کرنا جدار

تنہی پاٹ پر ار یو شہ نیک رای
بہجرت دیم کر اجازت خدای

نبی ہو ادی اوبت کران
بیہ مشکو نوز از ہر کران

صحابہ نین ہت ہو حضرت نتین
زیمہ بعوی مدینہ گیہ سنبس انہ

پڑو سی بیزہ حضرت نین انہ
دیہیں بیزہ حضرت نین انہ

مبادا گزر ہو اس تین نتن
ہنگانہ نتن دن مدد از نبول

ہنگانہ نہیں بیزہ جنگس رسول
چھو بیزہ رچ چارہ جوئی کرو

نتہ اس مرو بیدو دردی کرو
نتہ سو چشم ہو سرگرنہ بین

نتہ ہوون اس گہٹت آفتاب مبین

ہنگانی نہیں بیزہ کرنا افوس
دیہیں مجھ زہ کوتہ کرم تو بس

زیتا زون ہتاون بگل در نقاب
ہتو یا کانہ گٹت پرو آفتاب

ہمیں پس نہ کرن در ازل
دیہیں مجھ زہ دتی یوان تفعل

غرض بیزہ دتی یوان تفعل
غرض ای ساری سمت تم تیمد

بلہ ضلالت شک شید و طرید
مہر ترک جای خاص کرگہ

بنانی ہم از بہر مشورہ
بوڈاہ کی اوتی کرگی بصد وتید

عصابت ہتس کت پرتی تیمد
بوسکی غزاتی پر تیمد

زیتو دیس پیمو کی کوتی کی قوم

دیک تم چھوڑ پیر نجدی سو کوٹ
نہ بوزنت ذرک جای نس آک لوٹ

نوی قوم نجدی چھہ ضال مضل
وہابیہ دلمن چھہ دنیک مخل

غرض کافرو دیو چھو کیاہ دن علاج
بدین محمد سٹہاہ لگو رواج

دیک اک سو شاہنشہ حق پسند
بزنجیر در خانہ نہاویون بند

بہ کنت نجدین نہاو نکنہ قبول
دیک تم گرشہو نہ یہ مطلب حصول

صحابہ ازان غل بلیہ نزاوہ بس
اذا پس دنو تم لگو ناوہ بس

دیک بی خبیثن سو مرد عتیق
کنوی زن کڈون اس مسافر طریق

کرون اس زیاران خود برطرف
گرشہت برطرف سینہ پانی تلف

دیک نجدین کیاہ چھو حاصل دران
بہ کنت ژرچھہ آسان زبند گران

سویت وانہ تت شایہ خلقن تمام
باسلام دعوت کرک صبح و شام

بافسونگری سحر سامر پرک
بشیرین زبانی مسخر کرک

خلایق کرت جمع از ہر کران
مقابل گرشہو باسپاہ گران

الو جاہلن دیو کہہ تراوت خفہ
جوانا جوانا زہر طایفہ

کرون اس فراہم بہ تیغ و سپر
تمی سر جدا تس کرن از تبر

نسند قوم بدژ ہارہ پس خون بہا
دموک اس برابر کروک ہم رہا

بہ بحرت خدایس اجازت دیو
بزد شہ شاہ دینا و دین

ترا ہی مصلحت کرک پاندوان
کردس بجدین آفرین آفرین

بہ دون بہ کنت تم تیقن زکن
بہ بحرت قدم پی کنت کرک

سولہ دہہ پنہ نزد اک تیتی
بحرت خدایس اجازت دیو

بحرت قدم نزد تراو
بحرت قدم نزد تراو

جابن بہ اسکہ باو پیش شہ
بحرت قدم نزد تراو

بوی مدینہ پوزی پناہ
بحرت قدم نزد تراو

ازان پس دران نیرہ شب حضرت
بیس جایہ اوون سو نیرین بدن

دران شب پی خواب باصد فنون
علی آو بہ خواب آگاہ رسول

زنہ جان نثار ان شاہ دین
خبر بہ چنین دوستداران دین

دران آے در خانہ باجدار
پہ نزاے شمشیر ہنت نمرنی

دہنت مرتضی داری فرت جنی
دران شب جناب آسو تیتی عتیق

دو شبوی گیہ در سفر رفیق شب
عتیق زہ اشتر تہین ہاگوس

چھیت زہ دشت ہاگوس

عتیقن تمن عرض کرد یا رسول
جنابن دیس کر رٹے بی بہا
بہای شتر پس عتیقن تمام
پس آنگہ ابو بکر و شاہ جہان
پے رہبری نیوک سیت اک جوان
زہ اشتر دنگ تس اتھے دارہ بوز
نزہ دوہ یل گرہ ہن ات ازین پس ادا
کٹہاہ اک زبہر خورش نہ ان سپس
عتیقس بہ نقد آسو در جایگاہ
غرض در سفر در او شاہ طریق
شبس آی تم بر درِ غارِ ثور
بفرمودہ ایزدِ لایزال
بحکم خدا کو ترن ٹہول نزاو
بہ یکبار خو نخوار تم حیلہ گر
بجہل و حسد بر درِ غار وانِ

موافق پیوس کرد سوی قبول
سوای بہا کر بو تہاوی روا
رٹن از شہنشاہ ذوالاحترام
مدینہ گے از ہیبت مشرکان
تمس ناو عبد اللہ دیمان
دپک تس دزک یور بعد از سہ روز
تہی پاٹ کر زک حوالہ بما
نہانی حوالہ کرک عامر مس
نہ سار وی تلن از پی خرچ راہ
بدنبال حضرت چو سایہ عتیق
چو رخشندہ خورشید در برج ثور
تمی آنہ غارس زلرزون زال
حقن وچہہ کتہہ کن پنن کار باو
تبرہت تتوی گے دوان بخیر
در انجا بحیرت سپن آرہ کاتِ

ازان پیش دیدہ نہ آک نہ
زمینس نشان قدم در آک
وچہ ک دوشر بہ در غار بار
یقین گوک ات منز ہو نہ بار غار
آگہ آسہی تا امت ات منز رسول
زلیہ زال کہ روزہ ہا بہ پھول
تتی ناب آی فرت اداہ
چو گنگ دل خود کک نہ بوپاہ
سر تہنت تمر بداندیش عبد اللہ
زبن تمر زہ اشتر بفجر زمن
تتی تس پے عامر تق بند
بہ پیش جناب او ہت گوسفند
دگر بہ بدن آنسر دلاز خار ثور
در فتن ایشان بمدینہ منورہ

تماوہ راوی دین کر در نامدار
پکہ دراو از غار بار غار
ابو بکر بر اشتر راوار
پسین در پس پشت تمر تتوار
بیک پٹ از دن ہت ہم یکدر
بش در روز تمر کل بمر اتمن
بدروازہ بیکہ باصد طرب
بنوی قدیدے بے ایم دیمن نہان
بہت آس سے عورت دلنواز
بکاہ تن بکہ دہن شن گست تر

بڈیمیز نہ پیمبر سہ لاغر ضعیف
جنابن سراپا انہہ ڈالونس
دِتن واریاہ دودز دستِ جناب
ازان شیر اصحاب سیراب گے
کرت بانہ پرنس زنانے بشیر
سُراقہ اکس کافرس آسو ناو
نکہہ حضرتس والتو یامت یکین
گو آگاہ بر معجزاتِ نبی
بنرمی کرُن حضرتس التماس
کرُم نو بہ ون بیرہ پت فیرہ زود
جنابن تی آنہ کرُنس دعا
رہا بلہ تمس از زمین گو فرس
بامرِ نبی عامرن لکھو سو خط
بلہ فتح مکہ سپون درا نام
دِتس تم تی نامہ سیتی امان

کمر خشک پستان خراب و نحیف
ز حبس لاغری تن معطر گیس
تہی کن تہی مشکہ بزن بہو آب
ثنا گوی شاہِ جہانتاب گے
بچان درا و شادان سو شاہِ بشیر
تعاقب کرن سوی دران راہ آو
وسِت گوس مرکب بزیر زمین
کڈن زیو بشرحِ صفاتِ نبی
کہ ای پادشاہِ نبوت اساس
عفو کر بپاسِ خدای ودود
رہا گوس گرُ یکقلم زان بلا
لکھت ہتو نہ خطِ امان حضرتس
معنبر سو خطِ مسرّت نمط
سرافرز جنابس سو خط ناو نام
مشرف باسلام گو در زمان

جنابن تہ بورت بوذ و بیت
دِتس اندہ ہم پیدہ مہ ناو
اول ناو میز تمس دِتس ہم
جنابن دِتہ ہمیون نام
لہ نے آو لاران بگر لاتام
دلاور پہ ہوس تم ثنا و پہ گوہ
بڈیمہ دوم آسو صاحب ثنا گوہ

عتیقس دِتہ گو سو
قتیلک و بڈیس ناو آنحضرتن
دِتس ہم قتیلس ہم
قتیلہ پیمبر کشیند
تہ بوذ دِتس یا عتیق کشیند
بہ بوذ تہ بورت بجنت کرن
بجایت تسین دِتس تہ پیدہ ون

۴۴

دِتس حضرتس با دل شادمانک
مہ نشس نو ہتہ باوہ بن نام پاک
دِتس حضرتن بیہ سہ محمد امین
رسولِ خدا فند جان آفرین
بہ بوذ تہ بورت بیت کلمہ نود
بہ بوذ تہ بورت بیت الودود
گراہی دِتن کن ہدایت خواہ
بصد جان گران دور باشی بہ راہ
ہدیس سہ وات یامت نصر
عمامہ بہ بوذ تہ زرین سپر
گرہ بوذ تہ بہ بیرہ دستار خویش
عمامہ گرہ تہ تراوون قدم پیش پیش
جنابس سو بہ بوذ تہ عمامہ گرو
ہدیس بکند ہبل بکند ارو

ہلم دار نامی خدا یار چھوی
علمدار کشمیر در چار چھوے

نبی کن چھہ بوی مدینہ یوان
نبی کن چھہ وصلک خزینہ نبان

دیس پادشاہا جہان پورا
مہ چان آسرا چھم بہر دوسرا

سٹہاہ نفس شومن چھس آورتوی
چھو نقد جوانی مہ راورتوی

وفادارژی یاور و یارژی
رفیق و شفیق و مددگارژی

ذکر مشرف شدن مدینۂ منورہ بشرف قدوم میمنت لزوم سرور عالم

بیا ای طلبگار راہِ وصال
کنی وارہ تنہا وک و نی جملہ حال

مدینس اندر شہرہ پیو ہر طرف
بنی دراو از مکہ باصد شرف

گران انتظار آس ہر صبحگاہ
سرِ رہ بشوقِ رسولِ اِلٰہ

سمت آس نیران مدینک تمام
دیان آس کرواتہ خیر الانام

گران آس ناد و پہر انتظار
ازان پس گرمان بادل نہ ارزار

دوہا اک سپن برگہ حرہ درے
پیے انتظار رسولِ خدای

یلہ وقت ڈل آی فیرت گرہ
یہودِ اک دنہان گرد ڈیٹھن برہ

نظر دور تراوُن بصد آب و تاب
وچھون پرتو نور روی جناب

نجن دونہ رودُ سنہ کنہ اختیار
گرن کریک لوکن زبس اضطرار

نہو از یحین دکشن دہ دون نہو
نبی در کیت آیہ از ہر طرف

نبی دیکھ ہو نہ انس اندران نہو

فی النعت

پایہ پڑہ عربکہ ماہ مثالو
لالو از ولہ ساونے

سوتہ چام پسنی کوم عربالو
لالو از ولہ ساونے

یتہ اگ ساہتاہ گرہ ساونالو
یتہ اگ ہا ودرتہ ساونے

اوتہ مس پیالہ مالا مالو
لالو از ولہ ساونے

شیطان کہ اسہ پیتہ پیالو
لالو از ولہ ساونے

اینہ پیتہ پیتہ پیالو
لالو از ولہ ساونے

یتہ زان لگ پیالو اسہ زالو
لالو از ولہ ساونے

یتہ یتہ نہ وہ پیالو
لالو از ولہ ساونے

نعمت عشقہ نہ چالو
لالو از ولہ ساونے

اتہ وزہ نہ تراوت نہ نیالو
لالو از ولہ ساونے

میانو بڈ مطلب چانو وصالو
رسہ ولہ برمی مسہ کی پیالو
آفتاب روی چانو بمہ ہلالو
اَت شمعس کرہ گت پان زالو
روی چانو رحمت بیہ خط و خالو
خوی چانو کوثر آب زلالو
کرہ سانو تیہ از خوش خصالو
برہ ہے مسہ کھاس مالا مالو
ڈیڈ وان چانو رضوان میکالو
لوزہ چانہ عالمن رٹو جمالو
بمہ وزہ جانس لگہ تلہ تالو
انہہ رٹو گرنس چھوی سوالو
تنہونسہ گرتھہ کنہہ میانو ملالو
سدُ گھرہ ہلُ میانو چانہ اقبالو

گرہ از بوزن میانوئے
لالو از ولہ سانوئے
شوبون کیاہ نندہ بانوئے
لالو از ولہ سانوئے
موی عنبر شوبہ وانوئے
لالو از ولہ سانوئے
گرہ ہے توسہ وتہرانوئے
لالو از ولہ سانوئے
حورہ گران دایہ پانوئے
لالو از ولہ سانوئے
نابیس تہوز نہ گرانوئے
لالو از ولہ سانوئے
کاشر چھوس از انوئے
لالو از ولہ سانوئے

بقیہ داستان

غرض کرا وتت شایه اونٹن مقام
چهوبیت شایه از جای خیر الانام

جوانان انصار آواز ادب
نمی عرض کرنیش شاه عرب

وتا فاه مه بیت جایه نزدیک چهوم
مه سوی زیر قبضه تملیک چهوم

مشرف کرن گرهه سو میانوی مکان
بنور قدوم سعادت نشان

بله تم بین راز دل با ونس
جنابن سو مطلب بے وانها ونس

چهوراوی دیان خلق وارا سمای
رخ صدر و بدر عرب و چهنه آی

خصوصًا اکهاه آسو عالیمقام
مسمی بعبد الله ابن سلام

نمی یام و چهوروی پاک جناب
ژٹن مثل دیوانه صبح طناب

سپن عاشق والضحی روی او
فقیری هژن در سر کوی او

ولیکن گوڈه تم بخیر البشر
کرون امتحان تزن سوالن اندر

گوه آدمیس چهه آسان زه منه
گهی مال سنز شکله گه ماجه چهو

دویم مسئله چهوم پرهن کر سو حل
تنا دل بهشتی کرن کیاه اول

نریم دن نشان قیامت چهو کیا
گوڈه از قیامت علامت چهو کیا

دیس تم بسند فطره چهو درخست
چهونس بهه گته هان شکل انسان درست

گوڈه کهن جگر گاڈه هند جنتی
چهه بیه گاڈه بر سر زمین هنتی

چهوراوی دیان اونٹن بجا
بتین بیٹ اونٹن بحکم خدا

از کلمه واذن فرمودن باذان
عقیقن زمینکو بها کرد ادا

طلبیدن فاطمه زهرا رضی الله عنها
نصرانان آن سرور باغ وفا

بنا کردن حضرت عزت مسجد را
کرا کسیکه اک بنا در قبا

چهوراوی دیان اونٹن بحکم خدا
کرانی صفت پانه تن کبریا

بجانب لدون خانه تن متصل
علیتن نه زنجای اعزاب دل

بنی کن صحابو بهوبے حذر
ایکی جای در پهلوی یکدگر

ایکی در مدینه بود آفتاب
ایکی در مدینه بود آفتاب

مسلمان ایکی در مدینه بجا
ایکی در مدینه بجا دو تم

نزد سوا نوز ایمان یکین
مسلمان ایکی در مدینه یکین

امی در رہہ گیہ حضرت عائشہ
امی در رہہ بے شبہہ بانگ صلوٰۃ
سبب تت گو از خواہش دادگر
نمی جملہ باہم نمان آسنہ
شہن دپو بیاران وللاصفات
اڈو دپو بنقارہ آلو کرو
دیک تم چھو رسم یہودان بہ کار
اڈیو دپو دمو نار دابونہ گوس
جناب عمر دپنہ لگ بر ملا
کرو کر یک خلقن نشیب و فراز
تہ بوزت رسول خدا گوس خوش
بلالس سٹاہ آس صوت بلند
نہتی جبرئیلن نشہ حضرتس
جنابن زہ دنو حض بلالس تمام
کرن بلہ ادا بانگ صبح بلند

بعقد نکاحی جنابس نشہ
منفرد سپن از شہ کائنات
مسلمان سپن تر مدینس اندر
بوقت جماعت سمان آسنہ
گرتہن گرتہ خبردار وقت صلوٰۃ
سمت ین مسلمان نماز ایرو
یہ گو شعبۂ زمرۂ بد شعار
جنابن دیک گوتہ کار مجوس
کرو گو نہ ن پاٹ خلقن صلا
سمو مومنو وا تو وقت نماز
برین کار تہا وک بلال حبش
سٹہاہ آس آواز تمسر پسند
یسہ از یران بانگ سی باونس
بران امر کرمن بلالن قیام
کنو مومنو بوز آیک پسند

بدل تن زدادار قبله سپن
مقرر توی کعبة الله سپون

امی ورهه گو فرض بر خاص و عام
نهون صوم در ماه رمضان تمام

امی ورهه در عید واجب سپن
زه رکعتر پرن صدقهٔ فطر دن

امی ورهه گو حضرت مرتضی
مشرف بدامادی مصطفی

جنابن پنن لوز دیده بتول
بحیدر انن در نکاح قبول

گوڈه گو ابو بکر والانسب
کرن فاطمه از پیمبر طلب

جنابن دپس کیونژ کالاژه پرار
درین باب وحیس کرو انتظار

نهی پاٹ عادل نه گو خواستگار
دپن فش نه آنحضرتن رٹ فرار

در آخر سو آئینه گو منجلے
بعقد نکاح علی ولی

ذکر واقعات سال مذکور و مامور شدن حضرت بجهاد کفار

امی ورهه بر اهل بغض و عناد
جنابس سپن امر حق بر جهاد

جناب آسو خود بیت جهادس اندر
دپان غزوه تت اهل علم و خبر

ولی بیت جنگس پانه تراو کنه رد
سریه بیه بعث تت ناو پیو

دن فی چهه اهل سیر یاد نهو
غزا حضر تو پانه کرمت چهه نو

شو نزه سریه ز اصحاب دین
سپنمت چهه بر لشکر مشرکین

امیر عرب بر سریه طرب
بلیه پیوٹ بخوف و نهیب

کرن گو آمت همه با جاه و بیش
زنمه پی جنگ جمع قریش

عبیده بن حارث نامدار
روانه کرن بر سریه کارزار

بلیه پیوٹ بخوف و نهیب
همه جمع دن بیت ترتیب تن

فی جمله تو پانه او کشیر زن
پیم بخل بیت با صد لجوج

در فش در اوشان برنگ بنفش
نهمت در ای قم دوت ان حلک

مجال پاک در ای پاک رای
بلیه قم صحابه معت بل بین

بجوانه بیل آسو دو لاحشم
مخالف نی ٹ لخت بر خل بین

مجاهد اندر بعد وقاص نام
آگه آسو دوران پیو کارزار

آگه آسو دوران پیو در کوبار
تزل پیوان آسو در کوبار

بهش اشکر پر تر تزاو سریه
لوک تر آنکت آگر تزاو سریه

در آبو اغز آگو گوڈه آشکار
ولی پیو دران غزوه صلحک قرار

بفضل خدا دشمنو رٹ پناه
بطیبه زبن گو رسول آگه

بذکر سریه آگه عبیده بن حارث
رضی الله عنه دران سرداریود

اگر حسب تقدیر حق نس براه
گرتهان سوی پلید آسوزن مثل فاز
نمن بے شعورن متی دنو شکست
صحابه بفضل حق داد گر

انهس منز ہوان آسو کانہہ کافراہ
گرفتار در چنگل شاہبازن
زلنت گے بلت سور نم بت پرست
مدینس اندر گے بفتح و ظفر

ذکر سریّہ کہ حضرت حمزہ دران سردار بود

ونہ تم صحابہ نگت آسنہ
خبر واژ نزدیک خیر الانام
بحمزہ دتن نزہ نفر بیہ علم
تنہی درای با تیر و تیغ و تبر
بدریا کنہہ وان تم بیعدیل
ابوجہل سردار کفار آسو
دیہت حضرت حمزہ تم عمزدہ
نمن سیت ڈیو ٹھکنہ بارای جنگ
کرت صلح گے مکہ تم بے ہنر

مدینس اندر والفت آسنہ
قریش آی مال و شتر ہیت تمام
کردن حکم تس کافرن کر قلم
دلیران دین ہمچو شیران نر
خروشان و جوشان چو دریای نیل
سو مردود فوجک علمدار آسو
بڈت گے بہ یکبار در عمکدہ
پنن جای ڈیٹھک بکام نہنگ
صحابہ نیو فیر با صد ظفر

تو دیم قافلہ در او زاں قریش
پے رزم اصحاب فرخندہ کیش
جہان سوزن سعد اعدا فگن
بیہ سیت دہ و ہشتم زن
کردن حضرتن منع کای محترم
ز حرب بہ دہنہ بگرنہ گ قدم
بہ ہوت یکان کو سو والا مقام
دہمن دورہ تم ثورہ رشت تمام
تنی آ دیرت سو عالی گر
بجنگ قدم نگاہ بخیر البشر
ذکر غزوہ کہ سردار عالم بذات وی
دران بر فتح اعدا توجہ فرمود
بہ سعد وقاص دران بہمن دشت
بہ فتح و ظفر کرد بار گشت

تنی حضرتس سنگ خیر ہیت جنگ
قریش آی با تیغ و تیر و خدنگ
سپہ سعد دیت و نجاہ چنگ
شتر ساٹ دہ کاس ہمراہ چنگ
تنی بانہ حضرت بہ پیکار دراو
کرن عزم ہمراہ سرکار دراو
قریش بیت با خود بے کار زار
صحابہ زہ ہیت چیدہ چیدہ سوار
علمدار سعد بن وقاص آسو
تمن منز دین امر سوی خاص آسو
نبی دانو یا ہیت میان بواک
بصد عشرت و فرحت و انبناک
تنہی کس فیرت گیت نیز جوک
بسوی دلنگہ زیم سوک

بنی آو فیرت بفتح و ظفر | صحابه چو انجم بگرد قمر

توجه فرمودن حضرت بر اهل قریش و ملقب شدن علی بکنیت ابوتراب

کنو بوزامی در همه آنحضرتن | که بهر تجارت گروه فتن
زمکه چهه در امت باقصای شام | بزوبین و شمشیر و گرز و حسام
کرن جمع لوکس زه هست تیغ زن | سلحشور و پرزور و اعدا افکن
ابوسلمه تهاؤن مدینس اندر | به تخت خلافت بصد کرّ و فر
علمدار حمزه کڈن پیش پیش | یکان گے به یغمای قوم قریش
بعشره زمین بام ترا وک قدم | وچهک قوم ناپاک گومت عدم
گروه بنی مدلج آن جایگاه | پے صلح گے پیش حضرت بجاه
درین غزوه حیدر سین کامیاب | ز پیغمبر از کنیت بوتراب
درین باب نزدیک نام آوران | روایت چهو عمار یاسر گران
کولاه آسوتت تل مه با مصطفی | پنهر ترا ولرهت شه مرتضی
ترشیوی براحت سین خوش بخواب | سپن نزن اندر هوشیار آنجناب
نبی گر سو شیر خدا هوشیار | برن نهر وچهن تس بگرد و غبار
دِنن گرد از سر تلن نهد ز خواب | جنابن و پس نهد و تهه ای بوتراب

دیان بیاک راوی جناب رسول
علی شد مدنی آو پیش بتول
بمسجد بتو پے دیش گو جناب
وچهون مرضی خوش بارام و خواب
سمت گرد آلوده آسوس بدن
بدیدن مبارک دیش حضرتن

بلقب نبی کو سو جالجناب
از آنحضرت از کنیت بوتراب
وکمه توجه فرمودن حضرت بذات شریف
کدین جا دانه کم شان آنحضرت گفته بود
بنام کو کرد آگاه جوانا بسوی رسول
نبی بود ده نی آشکران رسول
کنو حضرت بود بنه بے خبر
کردن عرض بمدینه آن بدگر
نهاه بن صحابه و بنه بنگ
نهم او خود مثل غران پلنگ
علمست ملک جمد بیک نام
مدینس نهوک بیند قائم مقام
بصفوان بنه دانو بودن کو
زهیبت سو دهرن زنان ترکو

امی ورہہ عبد اللہ حجش گو
زاصحاب اخیار آنحضرتن
بیہ سیت وتنس بصد کرّوفز
مشرف تنی گو سورہ شنضیر
خطاہ دت بیہ بتن دپن پرزنہ
نہ دوہ بلہ اداات گرتہن بخلیل
نہ بوزنت پیکان گو سو گنتی فروز
لکہت تت خطس آسو زنیان کلام
باعدای دین کرزہ تت انتظار
اگرین صحابہ نرگ سیت نورِ
امیرن عمل تت خطس کر بجان
حزین سعد وغنبہ سپن از محن
سوراوک دران راہ ژہارن ہنکو
شتر وہینہ گے تم بحکم امیر
بناگہ نتوی کاروان قریش

بجنگ بد اندیش ناپاک گو
جماتہاہ دژس سیت شمشیر زن
عکاشہ بیہ سعدِ والا گہر
دپس حضرتن مومنن ہند امیر
ژہ ات تا دور روزہ نظر کرزنہ
مژرزن نہ پرزن نہ کرزس عمل
کڈون از بغل نامہ بعد از دو روز
گرتہت کرزہ در بطن نخلہ مقام
دلس کرزہ بد گوہرن لورہ پار
ولی یدینی نہ ژہ کرزک نہ زور
صحابو رفاقت کرین بیگمان
کہن کنو اکوی آسو اشتر بتن
امیرن بہ تفتیش رخصت دتک
امیر آو نخلہ چو بدرِ منیر
زرہ آو باعشرت و ساز و عیش

بصحرا شتر تراوہ ناون بلہ
بیوا کس مسلمان ظفر در میان
بلہ اوتن تراوک بصحرا تمام
بغارت تمن دیتاری کرک

۵۲

کرک از ملالت ملامت تمن
سپین سخت پیدا ندامت تمن

نتهی جبرئیل آو پروانه سان
بر شمع جمع فرستادگان

انن وحی از حضرت ذوالجلال
بابمای قتل گروه ضلال

بحضرت سو آیه سپین یل نزول
فرخناک گے آس تم دل ملول

سٹها شاد عبد الله جحش گو
لبن زن دویم زندگانی زنو

سو مال غنیمت رٹکو درمیان
کرک جمله تقسیم بر دوستان

دو یو بند یو فدیه ہنو دلو بہم
جنابن نه رٹکنه کرنک ستم

اگر سعد و عتبه سلامت ز دشت
شتر ہت بو ڈیشک یوان بازگشت

بلا سک دمورای مو کلا دیخ
نته چهنه بانها یله ترا وه نیخ

تتی پیده گے تم دوشی ہوشمند
جنابن رہا تم زه زن کرز بند

بمکه دوشی گے نه ترا وک قدم
دلی گو مسلمان کامل حکم

در مقدمه غزوهٔ بدر و پیغام فرستادن ابوسفیان در مکه برای آمدن قافله

امی ورہه گو بدر کبری پدید
ز روی قضای خدای مجید

چهوانا و نزدیک اہل کمال
بمنت بدر کبری نه بدر قتال

بعباس باون سوسر سر بسر
ولی گو سو عباس پیش ولید
تهی گی سه گت از ولید لعین
پنن سر مه دن کانشه نش کر تمیز
نه شه بهه نش نه آسن پنن کیت بار
ابو جاهلن بوز یامت کنو
ونن از غضب نش ز نامحرمی
زنانو نه هنو دنو زخیره سری
گگس دینه عباس دم سنبلاو
چپس تم سه همشیره جان عاتکه
نبی آدمن منز ونستام بوز
تهند حال بوزت بوان چهوم آگن
نه بوزت ابو الفضل والا زمن
ولی تم لعبن دپس واره بوز
تسند خواب بید آسه نه گو زبر

کرون منع نش تیهونه بوزم دگر
ونن نش سر سر سو گفت و شنید
بگوش ابو جهل ناپاک دین
زجان و دل آسی سوید وی عزیز
تمن نش سو سر ما کری آشکار
شرارت کهنوس نزد عباس گو
بلاشک چهه کاذب بنی هاشمی
دین وقت دعوی به پیغمبری
دنوی بم یه دعوی تمن کیاه چهونلو
چهه مبعوث گیتر میان مکه
خدا این فقط مردنی وحی سوز
زنانن نه ون وحی هنو وسن
گگس گرنه انکار در هر سخن
کری صبر بی گفتگو تا سه روز
وگرنه کرو هر طرف مشتهر

پرز هس حال تم توزه دینس جواب
چهو جنگس پٹ آماده سانس جناب

ازان پس سپین تیز بر کارزار
گرک جمع نوشت نه پانزه سوار

نولک سیت اسباب و آلات جنگ
چه گرز گران و چه تیغ و خدنگ

چه خنجر چه دشنه چه ترس و چه خود
کمند و کمان و سنان و عمود

بیه نیک همراه ساز و شراب
دف و مطرب و نای و چنگ و رباب

پی نغمه سازی زنانه نیک
نمی جمله بهر ترانه نیک

پکان آی با عشرت و نای و نوش
چو دریا سوی بدر با صد خروش

ولی بولهب آک نه بر جدل
رها کر تو عاص متو هس بدل

زه زن حضرتن آس گرمت روان
زبهر خبر گیری کاروان

اکس نا و بو طلحه و بس سعید
بدرگاه حق تم دو شیوی سعید

براشتر بنی آس گیمت بفر
ازن تیهو نزدیک حضرت خبر

روانه شدن آنحضرت ص با اصحاب کبار بسوی بدر

خبر حضرتش سپن بیدرنگ
قریش آی آماده بر راه جنگ

گمت یم زه زن آس باهم روان
زطیبه بجا سوی کاروان

نمن گفته پیاریه بر کارزار
منزب کیک پشکاه نوریار

بطیبه نهوک عمرو بخت صدر
همابون قدم پانه بر اوک بدر

نه هیت نه نه نه وانه ان ابجب کیم
روانه سپین بابه سوی انام

ولی ایکه ز ابجمله معذور بود
زغزوه بامبری دور بود

ولیکن ذنب حصه آنحضرت
فتن

زبان غنیمه گیروه
مهاجر از انصار بودند و بس

نه هیت شیه بطا اشتران تیره
نه گیرو ایت شیر بیه شش زره

پیوم فرستادن ابوسفیان بسلامتی قافله خود با اول جهل و نفهمیدن و پیغام او را

چهو راوی دیان و او سوی پور حرب
که واتو با اشتر و مال و درز

قریش پتی پاک سوزن خبر
که ای اهل مکه بود و انتو

نه پیوم سوزنت ابوجهل مغرور بود
ایکن باز از مصلحت و در رو

بصحت کن جاس محمود

بدر آو با فوج نکبت اساس
مطلع بران کار گو پور حرب
وزان در اواز مکّه واحسرتا
نصیحت کرنه لگو تن بد دلن
گر تو آسو با کل سو میدان بدر
ولیکن سپاه شه تاجدار
وست گیک کهو زنا بزانو تمام
پے رفع تکلیف آن التجا
بدرگاه حق حضرتن کرو دعا
ز ابر کرم رحمت کو رو دیو
زمین ترسین کافرن زان دعا
وزانجای اصحاب روشن ضمیر
صحابو بامر رسول خدای
نشان هاونگ حضرتن بیدریغ
فلان و فلان از کف مومنان

چو بدمست بیخوف و ترس و هراس
چهو آماده بو جهل بر حرب و ضرب
قریشن نشه وانو ژهاران بپا
ولیکن نه مانسنه نم جاهلن
نتی گے سکونت پذیر اهل غدر
پکن وان در وادی ریگزار
اوی آی تنگ اهل دین زنقام
انگ در حضور شه انبیا
روانها ونس نم دلکو مدعا
دبه یوٹ صحرا تهر سخت گو
بلغزیدن پاے گے بتلا
بدر آی نازان چو بدر منیر
چها اک کهنگ تت نکهه گر کهه جاے
فلانی تین سینه ماره به تیغ
تین سینه ماره بزخم سنان

دنت ئی سو کافر چو غرنده شیر
ز فوج مسلمان تمتس حمزه دراو
گوڈس لایولس نیزهٔ آبدار
بحوض آو پهلو به پهلو پکان
بزخم دگر گل سو مرد لعین
عمر ابن وهب از سپاه جهول
کرس پٹ کرن گت بفوج جناب
حقیقت ونن جمله بادوشان
خروشان و جوشان چو شیران نر
چهه خون تشنه هت دشنه در رزمگاه
حکیم خرامن به کت بوزیام
گژ هونا ازین رزم فیرنت گره
سٹها آسو بهتر سوید بوزه ها
ازان پس سو نزدیک بوجهل آو
نه بوزنت دیس نم حموش ای حکیم

بجهل آو نیزت ز لشکر دلیر
مقابل چو شیر ژیان برونٹه آو
ز رفتار پیو کافر نابکار
دویم نیزه لایس امیرن ٹکان
رٹن جای در اسفل السافلین
کهٹت پاٹ گو دهمنر فوج رسول
سه لشکر دهمت پیده گوس اضطراب
دهم حضرتس لشکر اجانسان
تمامی سواران خورشید فر
خدا زانه کیاه آسه حال سیاه
ونن پیش عتبه دلکو سر تمام
دیس نم به بوجهل کر مشوره
سٹهه رتو گیا وید سو سدوزه ها
کرن تشنه حالی پنن زو بجاو
مه نزاوم دلس منزیه وسواس هیم

جبان دشت مورد بیک بدی
دیس هم سینس گم بیشکی
زه رحمت خصم سو نیک بدی
نه از بهر آزردن آدمی
بلا شک زه جهوک جنت خاضع
سینس گت سوه ویت مزه قصاص

جبان صفا سینه پر صفا
کرو کی آگر پیان بکلا نما
گت سینه فرنا دیس هم قصاص
کردم از قصاص قیامت خلاص
سوادن نه تن سینه کڑ از وفا
نهه پنون پاس بد صفا
ژن دل ژهن ناسوی فرب
ژن دو بغل آفتاب عرب
جبان پر ژنس پس تمکو ماجرا
دیس کر گیاه آسوی آکو ترا
دیس هم بوانیوں کم نامین ذره
گر جا بوا بارہ بم بو سره
دلس دوزه هم جانه دیک فراق
دوی تاله امک بعمد انشقاق

نه بوزت سٹهه گوس خوش مصطفے
نصیحت کرک بعد ازان با سپاه
نکهه یله بیو لشکر پر حسد
گزهک هن به تیر و کمان انتقام
به مضمون دنت ژای خمیس اندر
نبی چند ز انصار با صد شکوه
برون در خیمه استاده رود
مقابل نه صف درای با یکدگر
بکهارها و نهوسٹه شور و دم
کنن زد پیو از نعره کره نای
سهن دسو سه پو کوهن گو بنل
زمینس ز اسپان لناره سپن
ز هول هزبران هوا بسته گو
ز بس تابش نیزه ها و حسام
گرن پٹ سواران شمشیر زن

بهر و تلطف کروک بس دعا
کرو تیهو نه تعجیل در رزمگاه
گزهک تیر باران انن بیعدد
رٹن تیهو میان جهنم مقام
بهمراه بو بکر والا گهر
بسعد معاذ سعادت پژوه
ز بهر نگهبانی آماده رود
نه پروای جان کرده نه بیم سر
ز شور سمندان پولاد سم
فلک آو در گریه هوی و های
ز آواز شیپور و شور دهل
به نیزه کنن پاره پاره سپن
ز نعل ستوران زمین خسته گو
مصیقل سپن کوه و صحرا تمام
دوان ز هوه کرت غرق پولاد تن

۵۸

بنار سقر واتناوت سو خوک
وز انجای تم تیز تراوُن قدم
معاذ و معوذ زه مرد جوان
وتے منزلی رود در انتظار
بناگه ابوجهل ناپاک جان
معاذ آس دوران کرن سرنگون
معوذ نه لار یو پتے هت تبر
بخون عکرمه آسو بوجهله سند
بدست آو شمشیر هت باخروش
معاذ از جهان زخم گو پر ملال
معوذ در انروز گو تا نگاه
اول بر سر خاک پاوت سو غول
که ای پادشاه رسالت پناه
بهر پاو بر بستر خاک ساو
جنان دیک پز کرو دیده کار

عبیده بنزدیک سردار نیوک
چو بلبل به بستانسرای ارم
سهاه آس چالاک و چابک عنان
ابوجهله سنده قتله بابت نیار
بمرکب کهت در او جولان کنان
گوڈس لائینس خنجر آبگون
ز مرکب بیک زخم تراوُن بهر
بقتل معاذ آو دوران سند
جدا دست کرنس بخنجر ز دوش
ولی رود رندی به بسیار سال
شهید از کف کافر کینه خواه
به کت واتناوک به پیش رسول
بیک زخم گو چانو دشمن تباه
بخون جگر شر تباه تلخ چاو
ز خنجر تسندرت کرو آشکار

سواران جنگی سگے از آب و تاب
ز نهه از خیمه نهد سر و پا گریش
وچین ژد بدا بیش از جمع خویش
سر پاک نزاوُن بجای نیاز
منجن بادی از دو لکه کار ساز

ز تیغ و خنجر ولوی لالا هرگ
فدا یا ژه پیوک آکرم الاکرمین
ز انزنه الله آکرم الاکرمین
بآسمان بزمین
همه عین تشنه کست بکه تیغ
مشرکان زمین

ابو بکر صدیق ڈیشت یہ حال
بدوش مبارک ردا تہا فنک
کرن عرض خدمت مہ و دیار سول
جنابس امی آنہ پیہ اک زولہ
گرشہت اک اشارہ سو ہشیار گو
وزن با ابو بکر نصرت ماب
ملایک وسن زامر ایز و تعال
بہ لشکر ازان بعد گو باحشم
کہ باشد از کاروان سعید
ہمیشہ چہہ تس جای خلد برین
عمیر حجام آسو اک صاحبا
بکف تیغ ہت دراو دران چو شیر
بمیدان کین نیزہ بازی کرن
ان تنگ مشرک بہ تیغ و خدنگ
فتس نیزہ در دست خنجر تلون

دوان آو نزدیک آنحوش خصال
رٹن در بغل اشک و نہر اونک
خدا تہا وہ مطلب تہندوی قبول
بزانوی بو بکر نزاوت کلہ
ازان خواب لن بخت بیدار گو
دعا گو بدرگاہ حق مستجاب
بامداد اصحاب نصرت مآل
بنزدیک اصحاب ماوس قسم
گرہی گنہہ کشمشیر کافر شہید
بجنت چہو ما دام راحت گرن
نمی بل یہ گت بوز از مصطفی
مقابل سپن با یلان دلبر
بمردانگی سرفرازی کرن
تلن شور زن پیوگین منز تلنگ
بمیدان کین شور محشر تلون

غرض مشرکو کہیوک یکسر شکست
مظفر گے اصحاب ایزد پرست

فراری سپین قوم ناپاکدین
ہزیمت کہیک کی زلان نم لعین

پس از گیر و دار گروہ فتن
باصحاب فرماو آنحضرتن

وچہون گوزہ ابوجہل نامہ سیاہ
چہوکت شایہ پوپیت خراب و تباہ

بفرمان حضرت دوان گے سپاہ
گرک جستجوتس دران رزمگاہ

بتو وچہہ ز اصحاب عبداللہن
پیت خوار و مضطر برنج و محن

سر سینہ عبداللہ نامور
کہتس ریش رٹوتس بکف بیجذر

بہت بر سر سینہ حمداہ پرن
کرت سر جدا تس تشہد پرن

پین گندا آسس تشر تیغ تند
قسندی سلاحہ تن سر تسد

کلہ ہیر ہت تیر گوزن روان
بہ پیش شہنشاہ روشن روان

قضا و قدر آسمان و زمین
کرنہ لگو بران مردیت آفرین

بلہ راس بوجہل وچہو حضرتن
کرن سجدہ شکر بر ذوالمنن

ہزار آفرین ذات پاکس دپن
نگونسار فرعون و فتک سپن

کہہ تت کلس گو ازان پس رسول
مخاطب دپنہ لگو تس کای جہول

ہزاران ثنا و ہزار آفرین
تس یم زہ نابود گرنگ لعین

ز اصحاب حضرت زدہ ہے شہید
تپی بیہ پنجو مارن بہ تیغ

مسلمان کرت جمع مارن بہ تیغ
بالان امیہ دران عرصہ دیوٹ

چہو بوزان کنو مردہ سارو کلام
دپیہ آسنجابن علیہ السلام

بہ گفتار کہ بوزہ موہت سرنو
خبابس نشہ عرض کہ مومنو

خبابس نشہ سندی سہاہ پاس آسو
بجنبز کران کمت آک پوینز

ذی آسو نالان شبس دردمند
و دان آسو دانش کران غلغلہ

بجابس پوان آسہ کران غلغلہ
ازان پس بجگ شہ آک دولہ

کرک سارنی بنین بنین بزم بند
ازان بند گو بنین بزم عذاب

بجان نہ آرام بو وقت خواب
بجان نہ زوز پیوم بل بتہ خاوری

بجان نہ زوز پیوم بل بتہ خاوری
بجان نہ زوز پیوم بل بتہ خاوری

ازان پس سپین بر سر زین سوار
بصحرا کپان آو هنت و سندار

وزانجا صحابان بعقل سلیم
کروک جمله تقسیم مال غنیم

ابوجهلس اک اشتراه آسو خاص
سو پانس رنگ از سر اختصاص

ذوالفقار نام آس تیغاه نیاب
سه بخشک بشاه ولایت مآب

ز جمع اسیران بضرب تبر
زه مشرک روانه کرک در سقر

پس آنگه صحابان نشه یکسو
بحال اسیران کروک مشوره

ابوبکر صدیق لگو دینه تن
ز کشتن تمن فدیه بهتر جهوین

جهونه دوراز درگه کردگار
دوه تم کرن سانو دین اختیار

عمر دینه لگو ای رسول انام
مه رنگ مارک بضرب حسام

صحابو وفانت به تحقیق کر
بگفتار صدیق تصدیق کر

جنابن نه تنت پنت پنو کر عمل
اسیران هنکو فدیه جانس بدل

اسیران اندر آس کهنه زن فقیر
رهاگے بلا فدیه تم ناگزیر

پنوگے بدین نبی بهره ور
مشرف باسلام تم سر بسر

ز عباس بله فدیه ز هارون هنکو
تم از بهر زه اشک هارون هنکو

دین حضرتس کای شه دلپذیر
زه جهینا خبر جهوین بو کوتاه فقیر

گشتن عمرو بن عبدود عصمار آنکه نام زینب سبب گفتن هجو اهل اسلام

امی لحظه سفیان حارث دوان
ز بدر آو دوران کلس مژلدان

لکس و بینه بولهب ناپاک کیش
بیان کرمه نش حال رزم قریش

قدم تهاو غم تراو دم سبنلاو
مه ون که ستم یکین پیش آو

دپس تم زکین یل مقابل سپین
زهیبت بناگاه هایل سپین

سلاح آسو چسپیده پس بر تنه
نه پانی یوان آسو موژ راو نه

زن رود نه کهنه تاب و توان
بیکجای گی بسته پژخسته جان

دجهان آس در آسمان با نهیب
بر اسپان ابلق سواران غیب

غلام ابو الفضل والا هنر
کنو آسو بوزن یه کت سر بسر

دیک تم بامداد شاه زمن
بر اسپان ابلق ملک آسهن

نه بوزت ابولهب گو خسگین
بیک مشت پاون بروی زمین

اذانش غلامس دژن بیحساب
دجهان آس بانو تسر سوی عذاب

بدرد آونش دل نه رود سنه جس
بولهب لابن سهاه زان سپس

پتو آتهه دوه مود درد و سوز
مرت کا نهه نکهه آسنه تا سه روز

بروز چهارم ملک تهد ز خاک
بخواری لدگ در میان مغاک

روان گو بدوزخ بامر خدا
دوان پر با خلاص تبت یدا

غزوه بنی قینقاع

ثانیه روای روایت کران از وطن
بلم قصد بحرمت کرم انگزن
امرده بقوم بنی قینقاع
کدوک عهد بر ترک کدم و نزاع
امو و او جنابس که وقت جهاد
کدوند آس امداد اهل عناد

جنابین نه عهداه تهی کن سرک
ولی بر قریش یله قوی گو رسول
ز سوز حسد پیوک در دل شرار
قریش آس در رزم بیدل سٹها
اسه سیت بد سینه حضرت نبار
تهی کن گرے آس باهم چهوان
دوها اک بنو کامه گے ناگهان
قضارا کرس هزل اک خود سرن
وپهان از قضا آسوتی مومنا
سمت آی خویشان آن بدگهر
بهی شیخ نیک پیش خیر الانام
بتو کر طلب کنه اکابر شجاع
لگوک دینه زان پس سو یکتای عهد
به بخشوده از دن کر و نوه حذر
وگرنه به شمشیر نیرو به ناو

امی شرطه ترک تعرض کرگ
بنار حسد دد سٹهاه تم جهول
و نه لگ بنزدیک خویش و تبار
در اطوار بیگار غافل سٹها
بیس بو زنه کت دین کارزار
ز نانن نشه لاف شیری دوان
مسلمان زناناه بیازارشان
باوارگی پاره کرنس فرن
بخنجر سو کافر نمی کر قنا
کرک ماره مومن بضرب تبر
علیه الصلوة و علیه السلام
ز اعیان قوم بنی قینقاع
نونه منز بهوی آسو الفای عهد
کرد تهونه تهو کار بارد گر
بتو نی قریش به در پیش آو

دبس آس پر بجس بهی کت دست دوره
نی پت چهو کتوں تج بازار جنگ
بما کر پیاپی تو در یاد جنگ
تیغ و تیر بجس کر آس م
بقین زان بیگانه تر آس م
خدایان مه دز بکین پٹ ظو
الحو توره دیس ثه ماهی بجز

دراما تی تخت فرقت بجس
ازان پس کو آماده حرب جنگ
کرن جمع شه کر به تیر و خدنگ
به تخت خلافت مدینس امدز
نهون ولس به بصد کر و فر

۶۴

کرک حضرت حمزه شیر گیر
علمدار فوج سعادت مصیر
روانه سپس با سپاه شجاع
به تنقام بی قینقاع
کنه بوزنه یامت به کت کافرو
کنه بوزنه کین حضرت نر اورو

بپیشان سگے اہیبت تا جلد
سکونت ریگ در میان حصار
خابن دن صف بدن فلای
پچهیں ٹنه کافر درون بلای
پس از نانده روز تا کرک امان
ز قلعه بزد رای از تن بدن
ازان قلعه بیرون نمین کافران
بحکم نبی گشته فرمندران

نبذہ نبذہ تشبیہ بیتہ نبذہ

نبذہ صحابین دین سکیت سو غزوہ سکیت سے ہمہ اہل اسلام شرف نقبان و عبادی نماز

در بیان غزوہ سویق بفضل خدا اہل رسول امین

از بیحال عبد اللہ ابن سلول
تی تس سٹاہ زارہ پارہ کرن
بالحاح و ابرام خیر الانام
گے آزاد آخر بحکم رسول
ولیکن کڈک خوار و زار از وطن
ازان پس جنابن کروک بد دعا
زبہر شفاعت بہ پیش رسول
عویم آسو بہ آستان نبی
تی بستہ بار در آمد کرس
لگس کرنہ تیری سو شوریدہ بخت
زاندام کرس روان خون گرم
گرتہت نا امید از وطنگاہ در آے
رنگ در حد شام زان پس قرار
بہ در خانہ رو دک زاب ریز
تمن منز کمانہ تزہ نبیہ حضرت

پریشان سین گو بہ پیش رسول
شفاعت پلی قوم دارہ کرن
کرن تنگ از حد علیہ السلام
زبند کمند آن گروہ جہول
وتن بیٹ تہند ماز لار یو دتن
بہوی بو زعبد اللہن بے بہا
بکان آو غمگین سو ابن سلول
بخدمتگری ڈیڈ بان نبی
تی ین بہ پیش نبی رد کرس
عویمن دتس بر قیامت سخت
کہ آہن بآہن توان کرد نرم
بشہر ذباب آی تم تیرہ رائے
وزانجا کروک عزم دار البوار
بغارت صحابو نہ نیو سر بسر
سہ بیضا نہ روحا کنوم کہن

رہو شفعین از درد دشمنگ گو
بجان و تنین شاہ لولاک گو
دین ہو مدد غین منتہن دن جام
نیامت نہ مادن امام انام
نیامت مہ عصمت بنن جام
نیامت نہ ہمہ مومنین انعام

ای کنہ آتش بسینہ بروان
کس ہیتہ تہ غم مدینہ کروان
نہ ہمت مرد ہمراہ بدو داشتہ
بکان او تخم جلادت نشتہ
زطینہ زمین ثمن دین دو رہ بود
زانصار دیہن نہ مرد شہود
تی جادہ نادن نہ بعض و نبود
تی جادہ نادن نہ بعض و نبود
بجام شہادت شراب طہور
ازین کار دو کمت بوکر طراز
جنابن بکت لیکن عازم راہ ملک حجاز
نفس ابو سفین آمادہ کے
نفس کرک فوج آتش
بزیب جوانان نو خاستہ

مقابل کڈک فوج آراستہ — بزیب جوانان نو خاستہ
ابوسفین بو زیامت خبر — بجنگ آو پانی امام البشر
ملان مژ ژلان گو باتم الفزی — گلان بخ زن از بیم خیر الوری
زہمت استہ بتو بستہ تراوت براہ — بسوی وطن گاہ گوہت سپاہ
کڈن دوز ہول سپاہ ظفر — جنابن سوستو جمع کر سر بسر
کرون خیح راہ سپاہ شفیق — توی نا دیوان غزای سویق

ذکر غزوۂ قرقرۃ الکدر کہ نام موضعی ست

امی ورہہ بعد از غزای سویق — دویم غزوہ ظاہر شین زیطریق
کنو حضرتو بوز غطفانیان — برزم آمی لاران چو فیل دمان
علمدار حیدر کرو ک پیش پیش — زہہت زن بیہ نیک ہمراہ خویش
بمیعاد گہ وانو یامت سو شاہ — گمت آسو غطفانین ہند سپاہ
ازان جمع کانہہ در نظر آسنہ — مقابل بناورد کانہہ در آسنہ
ولیکن بتائید پروردگار — غنیم از جمازہ رٹن ہت قطار
بیہ اک غلامہ رٹک زاحشام — دپان تش غلامس بیار آسو نام
برون مدینہ چھو گا ماہ حرار — توی وانو شاہ بلند اقتدار

زکهسار دعثور مرد ستیز
گرون پیش حضرت تهی کن ندا
جنابن دپس حسبی الله جواب
نتی لایو برصدر دعثور چنگ
نتی تخ جنابن سه تیغ انزبین
بگوی ای میان بسته برکین ما
دپس هم تمر حض دین کرم دن قبول
نه بورت سهاگوس راضی جناب
سو دعثور گو تیغ هت بازگشت
بتو هم دلاور بشوق تمام

نکهه آک در دست هت تیغ تیز
هنه آک از کس گری دن رها
نتی آو روح الامین باشتاب
زکف نزا دنس تیغ فولاد رنگ
دنه لگو بد عثور صاحب یقین
هنه آک از کس گری دن رها
خدا کن چهو بیشک شه تمند رسل
بوان بام ڈیٹهون براه صواب
دن پیش افواج خود سر گذشت
مسلمان سپن پیش خیر الانام

ذکر سریه که زید بن حارثه دران سردار بود

کنو بوزامی در رهه آنسر ورن
آوی کن چهه نیزن براه عراق
روانه کرک لشکر راه تیغ زن
سپهدار زید دلاور کروک

چهو پوهت دلس مانو ڈر کافرن
بسو دای شام آن گروه نفاق
بتاراج آن کافران فتن
سو شمشیر زن میر لشکر کروک

بطیبه زبین او گروه لیام
آها آسو سب بن اشرف نام
دهان شه هر وی موگوینده آسو
بهچو نی زیبه گران گنده آسو
سو پهگوی پهگو هر اجنبی
وهان آسو در ثعر چهو بنی

محمد بن مسلمه دیو سه ئی
بشمشیر گردن بهتر تراوه هس
نتی دراوا از حکم شاه ملاذ
لکس دبنه ئی سعد فرخنده فر
دئس چهوس بو مفلس نه کهنه چهو منه ئی
امی جیکه سینی کدئن از حصار
دئن سیت لش حارث یکدله
ابو نایله گو روانه اول
بدل تم سئها قدردانی کرس
بظاهر کرس تم ابو نایلین
لکس دبنه مسکین بو چهوس گوتن
باین تنگدستی سو والاصفات
پی کسب نان چهوس گرتان چاره ساز
عبادت کران وده کهان چهوم درد
امی باعثه چهوس گمت تنگدست

مه رخصت اگر آسه هم یابنی
دوباره کرن هچو مشراوهس
پی مشورت نزد سعد معاذ
نه گهتر پیش آن هازل بدگهر
دئس زاله نیهو زاله لاکس خدای
ژئس سرپس از خنجر آبدار
ابو عیس و عباد و بو نایله
بکاشانه کعب ناقص عمل
پسندیده تم میهمانی کرس
شکایت بغایت ز فخر زمن
ز روی فقیری پهر سو تمن
بیجالس دپان چهم ده مالس نه کوه
دپان چهم در انحال و تهه پر نماز
کمی انتظارس چهم آسان گری
امی تنگدستی کروم دل شکست

گفتن عبداللہ بن قتیبہ ابو رافع حجازی را کہ دشمن آنحضرت ع بود

سودی زانہ کیاہ بی چھو کرمت بو
دیں نیشب ہیم چھوم از فساد
دئی چھم سہ کرمی بتر بہہ پتر
تہرہ چھم برہ یام نیرک بنر
دپس تم دلس چھوی چھنوی سوسہ
تنہ منز سنی بس اکس میان ماہی
ترہ ہیا بار بار بس دغا در وفا
ز قلعہ یہی کت ونت گو پکان
ز تقدیر حق کرمت آسن بفر
ابو نایلن دپوسرای نیکخوی
بھوی موی لگ اک اکس ہاونی
بنوبت ابو نایلن یلہ سو موی
اتھس منز وٹھت سخت محکم رٹن
بخنجر کرت تس سر از تن جدا
سٹہاہ شاد گو سرو زامور

بہ نی آسہ کنہہ پی تجک کیارہ دو
خبر چھا ہین کیاہ چھوپت منز مراد
یہی خوش بہ میانی ہیہ تن دنہر
گرہ بکنہ فیرت ذرہ ہوش کر
رسہ دل بہت چھوم مہ ڈالم حسہ
بنی گر گنی تس دلس منز سہ رای
وفادار دلبر چھو دور از جفا
ملاقی سپن با دگر دوستان
معنبر بمشک ختن موی سر
عجب بوی نسرین یوان چھی زموی
بہ بینی پی بوی لگ نہادنی
رٹن در کف خویشتن بہر بوی
بن مسلمن تس خرس سر ز تن
دوان گے بہ پیش رسول خدا
تمس تس کروک بام حاضر سو سر

تبہی پیش گیو دستہ کاہ بہم
رضامند تھا وون شاہ امم
رٹون آستہ از اہل کین دشمنا
بجیب بنی سوی کردن آیس فنا
چھو بشک ابو رافع بدگہر
بجان دشمن شاہ جن و بشر

۶۹

بگون عرش مانند لالہ کرانو
کی نیک ہی رای از خانہ ذرا
بدرگاہ پیغمبر بنگ رای
ہتوک تس اجازت بدین مدعا
اجازت دیک تمتہ کرنگ دعا
پس آگاہ عبداللہ ابن عتیک

بسم ون سو بو رافع بدگام
قلابس اندر آسو کن مدام
نہ تنت سو عبداللہ خوش نشان
زنا بھاغ شام آو باد و دستان
ہتون بار کیون کرن کار کرپوٹ
کہ ہٹ پانہ زنہ در قلعہ پوٹ

کرون بند ہتو قلعہ بانن سو بر
نہ بوزنت اندر ژ او ابن عنیک
و نہ آو نہ قلعہ بانس سو فرد
در قلعہ گنڈن بقفل گران
بنس ژوہ سی کو تر عبد اللہن
پس انگاہ قیرن ہتن سو بسو
سو خانہ سٹہلہ آسو تاریک و تار
بخن کرک کتو چھوک بابو رافعا
بہوی پی رٹت کو سو عبد آلہ
ز گردن جدا کرنس از تیغ سر
بہ تیزی بنر دراو از خوف جان
اذا سخت و اُلش کرن بلہ شتاب
تہوی کو نشہ دوستن ہت خبر
سپن شاہ سراپا سرور

دژن کرک اژن جلد چھوی کاہہ نیز
ولیکن کنوی بے رفیق و شریک
گمانہ ہمش گو چھوسانوی یہ مرد
پتح کو تر تہاوُن بعادت نہان
کرون وتہو در قلعہ لتو لتو بفن
بہ تفتیش دشمن کرون جستجو
انہی آسنہ دشمن نابکار
ژہ کس چھوک دپس نم جواب ندا
ببالین بو رافع کینہ خواہ
بدی بیزہ آخر بدی ہندو بشر
دست پو زیک پایہ نردبان
ز ساق مبارک وتہس خون ناب
دز انجای گے پیش خیر البشر
ژلو عبد اللہس در دپایک قصور

در نعت حضرت آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم

رسه ماله پوشن کرس ماوسه
برس پیاله چون لاله شو قلکه مسه

زه ای مطرب از لحن خنیاگری
برقص انتن از زهره و مشتری

انس برونه یه کاشر مغازی النبی
مبر غم اگر کانهه دنی اجنبی

روان کر بشوق از دو چشمه دو رود
مجارس اندر تل و رودک سرود

بو فواره تراوس از چشم بنین
دمس ناله یا سید المرسلین

دپتے چهوگه یوت ناله دوان
کرس عرض نامی چهو بر تل روان

ز کاغذ اتهس کت رتت پاره
برس تل چهو پر ارمان بیچاره

منیکئی سو کاغذ تهی کن پرس
چهو روشن تس اماره گوشن کرس

نعت شریف

شد دلم پاره یا رسول الله
گوس آواره یا رسول الله

گوم غالب نه پیوم زور آور
نفس اماره یا رسول الله

عمر سورم گناهگار یه منز
اینه دو باره یا رسول الله

زندگی راوه رم بجرم و گناه
دراس ناکاره یا رسول الله

فی الحقیقت یه عالم فانی
برم چهو دوه تاره یا رسول الله

چهوم دلس غم شلس ستم نه الم
دزه ما تاره یا رسول الله

چانه ہجرانه نراوه جانن
اشک پچه دارهٔ یا رسول الله

زوزه نیمه شب از یمے اشارهٔ نو
سوزه دل انو بوده گرنه سوا

نه غمخواره یا رسول الله

چانه دریاره یا رسول الله
ذکر غزوهٔ احد کان بم در سال
پیوم از ہجرت بظهور پیوسته
چه طوطی زبانات کرین
ز آغاز و انجام از اوستاد
بگوی از احد آنچه دادی بیاد
تهی کن چهو راوی روایت کران
کرتاج پیمبران
بنابد و فضل خداوند
در اخبار
بجاه و قدر
بعزت
بحرمت
بر چهو حضرت
نه اهل مکه پیغمبر مسلمین
دران کس دراکس تبعض و کین

بہ بوسفینہ آسو امت زشام
بہ تقسیم آسک نہ امت سو مال
دوہا اک بنو آی ملک رئیس
دپک تن بہ کیتراہ برنج تمام
نمکو ربع مصرف کرو در سپاہ
زکینہ کرو تازہ داغ کہن
کرو عزم طیبہ پے رزم و جنگ
ہوا از محمد بہم انتقام
نہ بوذت ٹھہا شاد گو پور حرب
دپک تم بہ کت کرو وید و درست
جدا پس کرک ربع زامال و زر
سپن جمع از پہلوانان تزہ ساس
زہت گر تزہ ساس انتر آسک سمت
چو باد وزان درای از مکہ تیز
اہن منز زٹت تیغ ہا و سنان

نہ آسن بیک جای ہو مت تمام
بڈت اختر آسک گمت در وبال
ابوسفینس نش بسو آسک امین
بسو داگری ہوی زہ امت زشام
انون اک جماتہاہ نہ بر کینہ خواہ
زبس گرزہ ہا لرزہ تراو کہن
تبک شیر جنگ اتانوک این بہ تنگ
بہ شمشیر و گرز و خدنگ و حسام
تیاری کرن از پے حرب و ضرب
رٹو ربع از مال من تو نخست
کرک جمع فوجاہ بصد کر و فر
زرہ پوش از انجملہ ست ہت قیاس
تی غرق دریای آہن گمت
کمر ہر یکے بستہ بہر ستیز
کو کر تیرہ زن در کف کودکان

جناب ابن مسند کرن باشکوہ
روانہ بجاسوسی آن گروہ
جنابین بہ در فوج نگہار دیوٹ
برابنہ با خط عباس بیوٹ
جنابین بدرگاہ رب الجلیل
جناب حسبی اللہ و نعم الوکیل
بپا شین بیں صحابان دلبو نوہ قرار
سکیہ و جنگ بنت با بہ دن حصار
اڈو دیو سکہ بے ہیئت و تیبن و جمع
ہواس مدینس آمد بہ تنقیم
جنابیں سکت بہ در دل بند
بین آوند شیں بہ رطبع بلند
نبود پس آس بیٹ از عمر کار
دین دوہ بیٹ از عمر کار

چهو بهتر ازین شهر نیزه و بجنگ
نه بیت بهن بڈ چهه منڈج نه تنگ

دران کار در پیش هر دو سندار
بناچار پیو حضرتش دن قرار

پس انگه گره ژای خنجر تلک
براندام گلفام خفتان و لک

رنگ نیزه در دست نصرت شعار
گنڈک بر کمر تیغ زهر آبدار

سپن بر یکے اسپ تازی سوار
بزد رای با فوج خنجر گذار

هزار آس ز اصحاب کل در شمار
زره پوش از انجمله اک هت سوار

بنی سانو جا بناز یارن اندر
مه چارده زن ستارن اندر

چو قرص قمر سلطنت ران شام
بر آورد بیرون ز انبان شام

صحابو رٹو آرام از رنج راه
تناول کرک ان شب شامگاه

پس انگه جنابن با صحاب دن
چهو کس بس پی پاس شب نیزه زن

اکهاه و نهو نمی دپو بخیر الانام
ز دست من این خدمت آید تمام

کردس حکم شاهن پنن ناو باو
دپس تم صحابن چهو ذکوان مه ناو

بیه حضرتن کر صحابن خطاب
کریا کانهه حراست ذنگ اک جواب

به خدمت گره میانه دستر ادا
لگس دپنه من انت شاه هدی

کرس عرض تم چهوم ابو سیف نام
بیه دپنه لگو تی امام انام

جنابن سرا ز سجده یامت تلن
سپن بر سر اسپ تازی سوار
دران ضمن لگو دینه این سلول
دنیامس مه نیر از مدینه نبر
دنت ئی ز لشکر ثلث گو بکین
تمن بدرگن کرنه شاهن عتاب
عکاشه تهون بر صف میمنه
گوها آسو نزدیک جای مصاف
جنابن عبید الله نامدار
دنت نهاونس تهونه نزاوک یه جای
ظفر بد مخالف لبن در مصاف
شکاف چنین پرده کوه را
پس انگه بفرمان خیر البشر
سو فاسق ابو عامر بد لگام
نلن سیت پنجاه مرد از سوار

زره بیاک بالای خفتان ولن
هنگ صف کرن سد یمین و یسار
پیکان زه چهونه میانه رائی رسول
بدل تت کرن در او با کرّوز
نزه هت مرد از قوم خود سیت بین
کرن راست لشکر پی فتحاب
ابو سلمه بر میسره یک تنه
ز جور فلک تت گمت بد شگاف
نگهبان تهون تت به پنجه سوار
قدم تهو زه محکم برین تنگنای
زه بمه جایه نش اگر زنه انحراف
به بند و مده جای انوه را
مقابل زه صف درای بایکدگر
مبارز گوده در او برانتقام
نبرد در او خون تشنه بر کارزار

غرور دن شده لاکو بدام اجل
عبث چهوک کران بادنام اجل
دنت نی گردون بخت تابناک
بدوبنت تیر سنس جلد چاک چاک
ازان کارگو کافرین خارخار
بی سخت دو گنه تاب و قرار
جوانا گروک بیاک ارطات نام
دلاور چوبیتم تنها و بیجام

علم تهد تجس بو سعیدن بچاو
انهس کت رٹت تم دلیرن کمان
منافع بامید نفع تمام
دنس عاصمن تیر سینس برت
علم حارث بعد ازان رٹت بدست
سو مردار یله داخل نار گو
زیرن بخنجر سو ناپاک دین
باجلاس دوزخ سوتی یام ژاو
گرس لت لدت نیزه سهت گویکان
مبارز عبید اللهن طلحه دراس
بیا تا بیاموزمت کارزار
اجل آیو یک جل تعلل مه کر
لگس دینه طلحه دران گیرودار
بظاهر نان چهوک ژه چابک گمر
ولیکن غلط چهوی نه در نام و ننگ

مقابل تمس سعد وقاص دراو
اکی تیره پاوُن سو تیره روان
دوان آو از کافران لیام
منافع گو از جان نقصان کرت
بیک تیر کهیو تم نه ناگه شکست
کلاب ابن طلحه علمدار گو
کرُن داخل اسفل السافلین
جلاس ابن طلحه علمدار دراو
بمیدان ناورد جولان کنان
لگس دینه بهنان و هزبان جلاس
کنم زور بازوی خود آشکار
بو چهوکس انتظارس تغافل مه کر
بهش باش ای طفلک شیرخوار
سهس دیشه دن بشته فوری زبر
کجا پیش میشان نترسد پلنگ

سمگار دوغ دار و بدر دگار
سیه روی بدخوی بی ننگ و عار
تمس پیش کرت حمله بیباری
علی ولی آو بهباری
بیک ضرب خنجر تن و تنش سکله
بمیدان بیکبیر تل غلغله

تنش تن چو لاله جگر خون کرن
بخون تیغ فولاد گلگون کرن
دیگر ادوم دراو نامش تنش
تمس کرتا یو مردین قتیم
لیرنه گو بدوزخ تهی کن روان
دوبدن بمان جان کیرن بمان
تم اگمندان شوم بر خوارا
کرتی کدر بسر تباه را
بیک رایت ظلم دکی تنگ
بهی بتلا گر ازان تنگ
بنابس اینکی کرن بیم
دلشنده مری کرن بیم

با صحاب لگو دینه شاه جهان
ستاده تنی بود جانه سپن
امکو حق چهو کیاه ای امام انام
پس آسه در کف به شمشیر تیز
تمامت تن آسه جان دریدن
تنی بود جانن ز فخر زدن
کرن عرض در خدمت شهریار
دنت نی گراه اک انت زیر ران
سه تیغ درخشان کڈن از نیام
ز قلب سپه در او غران چو شیر
بلرزید هامون ز غریدنش
بیا شفت چون زلف مه پیکران
بیک گشت در دشت زد تشنه ها
بزر خنجر آبنوسی کڈون
هتن گت کرن کاله شهمار زن

نکهه واله که حق بیکو این زمان
نمی پیش سردار هتونی وین
لگس دینه حضرت علیه السلام
تمامت کرن کافرن ریزریز
باین تیغ باید عدو را زدن
سه شمشیر رٹ در کف خویشتن
بلاشک بیه میانه دسته یه کار
بمردانگی گو سوی کافران
بیابان منور کرون زان حسام
نهنگ دمنده گرفته بزیر
بجنبید صحرا ز جنبیدنش
برآورد گرد از صف کافران
سٹهاه آی کوه برنه از کشته ها
سو کریس بوتهی پیس خالی چهڈن
گریس سلمت آس کهرن خار زن

بیکبار کر حملہ اسلامیو
گرون بر سر خصم چارک جلو

روان خونہ دریاگی از ہر کنار
بیابان بخون گو یکے لالہ زار

سوزان ہمہ غرق دریای خون
سواران ز سر تا بپا لعل گون

چکاچاک شمشیر و تہو تیوت سخت
کمن سینہ ہا رہ کوہین لخت لخت

بلند آنچنان شور سر نا شدہ
کہ از بیم آن پیر بر نا شدہ

سرافیل و تہو پوغ ہت ہمچو باد
یقین گوس از آسہ یوم التناد

زبس گرد گردان ہوا تیرہ گو
ز سیلاب خون عللماہ بیرہ گو

بفضل خدای جہان آفرین
فراری سپین قوم ناپاک دین

بہم مردوزن از صف کارزار
زلان گے بیک درّہ کوہسار

امی آنہ لگو چشم بد مومنن
بجنگ محنت از حکمت ذالمنن

بہمن چہ خوش گفت اسفندیار
بچشم بد افتد خلل در حصار

بمیدان یہ کنہ رود زاہل ضلال
ز سیم و زر و دُرّ و مال و منال

نہ تراوت بکہسار تم غول گے
صحابہ بتاراج مشغول گے

بہت آس بم بر حراست گری
عُبید اللہس آس تت منز سری

بغارتگری گے تمی تیز پای
وتہت آی بکسر ازان تنگنای

زفرمان حضرت کرگ گوہی
طلع راسہ حضرت ہر سہ نہی

عبید اللہین تم ہری تیوہ پنہ
ویسکن سرینہ آیہ سومنہ

بجو بی کرگ دست نارت دراز
عبید اللہس رو دکنہ زان فراز

بجام قضا خالد ابن ولید
بران درّہ با فوج اعدا رسید

وہین جای خالی نہ فرصت لبن
پی قتل اسلامیان ثابت لبن

ز اسکاف آن کوہ سنگ تمام
بیکدم سرین بر سر انتقام

عبید اللہ با جملہ اصحاب او
بیک حملہ پیچہ صف مسلمین

ز تیغ شہادت سرین سرخ رو
ز زلان ملک درزمان زمین

دوو کشتی بہ تیغ و خنجر زدند
صف مومنان را بہم بر زدند

بگن دیران نصرت یار
زمین ہتہ بنی کشتی یار

بگن بالو بالیس دسے آوہ
بگن بالو بالیس دسے آوہ

Library Sri Pratap College, Srinagar

ملک دیده لک وعده ماگوادا
تنهوی آتش کینه بالاسپن
فلک گفت باخود چو دید آن نزاع
زخندیدن زخم و دو عالمن
نهایت بجوش آو بازار کین
سمت آی اعدای دین پیش و پس
دران حال میکال نه جبرئیل
روایت چهو شاه ولایت کران
دچهو منه بمیدان جناب رسول
دچهو منه سو شاه زین و زمان
دیم گرنه هرگز زمیدان فرار
بلاشک خدا این غضب کربما
شهادت نیامت نه حاصل گرتم
نیامت زکف تیغ تراون نه زاه
هکه گرنسندوی بود دور زرت

اذا زلزلت ارض زلزالها
لکو الامان الامان هنو دین
الهی یهوی ماچهو یوم الوداع
زبس دم پهلت آی کم کم چمن
سپن منهزم لشکر مسلمین
هنوک سنگباران کرن حضرتش
دوان و تهه بحفظ نبی از جلیل
یله کافر و غلبه کرد درمیان
هنتم ناله دن گوس وار املول
نه در زندگان و نه در کشتگان
نه بیه تنگ از شدت کارزار
سو محبوب کهارن براوج سما
بحق جان نیامت نه واصل گرتم
در آرام شمشیر هاون نه زاه
اگرچه سوگوم از جدائی کرت

سخن مختصر آی کهنه سنگدل
بقصدِ پیمبر ز نیرنگ ها
جدا گی زه دُر دانهٔ پُر بها
چو درج دُرِ مصطفی دید سنگ
دران معرکه حمزهٔ با صفا
دو دستی تُلان آسو تیغ از هجوم
کشت آویس ناد وحشی چو مست
نمی حربه نس ضرب لاین شدید
به نم وحشین کُرتمن از غضب
زنانو شهیدن سُها دِ تو اِذا
بناوک دُرت نم پس حلقه بند
سخن مختصر اندران انقلاب
زتیر افکنان آو شخصا امیر
به پیش نبی طلحه استاده آسو
رسول امین باهمه دوستان

انهن منز رٹت سنگهانم خجل
هنگ سنگ لاین بفرسنگ ها
ز دُرج دهانِ رسولِ خدا
بگفتا که گوهر گرفتم بجنگ
گمت آسو سرمست ازم دوغا
بران آسو دوزخ ز بومان شوم
رٹت حربهٔ گاو پیکر بدست
سر خاک ساوُن نه کراوُن شهید
نه نن پاٹ باوُن چهو دور از ادب
زتن بینی و گوش کرمک جدا
خدا این در آخر کرو کک حلقه بند
به مشرکو حمله کُر بر جناب
نمی سوی روی نبی نزد تیر
نمی دور تیرس انهه شل سو گوس
سوی شعب کوهِ اُحد گو بکان

بجوی بهیش قوم اعدا انهما دراو
دهمن تن کرمت شهیدان انهن
کردن گریه گو کشت انهه بکین
چهاوُن حضرت حمزه با صد محن
بگرد دو پهو مست رٹت بدن
لواحوال گو پشت ام ام
بهاه گو غضبناک ماین حم

بجوی بهیش قوم اعدا انهما دراو
دهمن تن کرمت شهیدان انهن
کردن گریه گو کشت انهه بکین
چهاوُن حضرت حمزه با صد محن
بگرد دو پهو مست رٹت بدن
لواحوال گو پشت ام ام
بهاه گو غضبناک ماین حم

پس انگاه آمرزش از کردگار
صفیه که همشیرهٔ حمزه بود
و دان درایه کهنه دایه هست سایه زن
بفریاد و افغان تلن شور و غل
هسه بایه کت شایه بند رپی
هسه بایه چون سایه پادن پی
هسه بایه کونه چهو بیوایه مرگ
هسه بایه کت شایه پوپهم نزار
سوفد چانو دلجوی شمشاد چهوم
هسه بایه کمه رایه دراهم گری
دماه گند هو گندش تهوته تیب
زلک تا قیامت جدائی کرت
چهو مشکل سٹهاه آتش اشتیاق
بحت کت بهشتش لطافت زبر
کمس حوره حسن لطافت وچهت

منجن از پی حمزه هفتاد بار
پی حمزه گوهر ز مرگان کشود
وچهون خونه بڈمت سوناز کبدن
چو بلبل هتن ناله دن بهر گل
کسنر رایه نفرت زد نیا گئی
کمن کوشه زاران اندرون دمی
کمن گلعذاران کران ضایه مرگ
پتهر نزا وفی کم تن پیلوار
زهن چهوم جگر لیه پوان یا دچهوم
کرت شراولش پوه لگم دوه درے
مه لگو چانه جانانه پاک فریب
پتو دراک غیر آشنائی کرت
بدن سور سینم بنار فراق
رٹت جای کت پوشه باغش اندر
زلت زوره گوهم دل و جان بجهت

نهوکی قبر بقبر بهم دوست آس
زه بادام زان دیکی پوست آس
از آنجمله با خمره کبر اوک دفت
بیاب قبر عبد الله نیک فن
از آن پس سوی سلطان خوش شد
روان شد بهر آخر روز
مهاجر بیه جمله انصاریان
بوتهی در آن با همه یاران

وچهک درة التاج پیغمبران
سلامت وچهوک بله سوشاه هدا
لکو هنوشبن بر شهیدان ودن
بهوی گریه بوزا آنجنابن بکوش
ز انصار سوزن زنانه به پیش
ولی کراونک منع در هر سخن
تموکر بفرمان حضرت عمل
دعا کراونک حق هدا بوزنو
پس آنگاه فرماوا آنحضرتن
بلن نه دگر باره مشرک ظفر
تمن کره خداوندگار جلیل
الهی بحق شهیدان دین
مرانم ز در بر در دیگرے
منه تهاوم پریشانی روزگار

سلامت ز چنگ ملامتگران
کروک سجده شکر بکبیر ادا
هرن اشک بیه خاک بر سر لدن
بکاشانه حمزه ڈیهون خموش
پی گریه در خانه عم خویش
ز موکندن و دست بر سر زدن
سهاه گوک دلخوش شه بی بدل
برا ولا دراضی خدا روز نو
خدا سوز نه ون بلا و محن
خدا دیه اسی فتح در هر سفر
دوهی خوار و زار و نحیف و ذلیل
بآن حرمت سید المرسلین
که به از درت نیست دیگر دری
ز تشویش دنیا رهم برکنار

ذکر غزوه حمراء اسد

بیا نامی از نو طرز بابا بین
دگر باره طرز نو آغاز بین
ز تنگ لب لعل شکر فشان
روان بین به خامه به پیشان
نگارنده نامه داستان
سوی یکه یکه داد اوقوم جهل
نقیب محمد گروک مشوره
چهوک بله سانو سو مطلب نهه دراونه
به سانو چهون گشتهین فایده اونه
وقت کی پیش تعدیه بجنب
گرگ است تنگ بزه خدا بنب

۸۱

بیکت واز پیش شه کامکار
امت کن کشه راه بے شمار
اگر رات دت درای فتح صباح
وقی بسته آنگ مکو با سلاح
وقی زخم ماون می ناب آس
اسه ون جراحات اصحاب آس
پس جمع یکسر بهوی فوج تنگ
باهم برکشیده بر اوج فلک
پهون درای همراه جرار الشر
کهن تن نشاده بگرد شر
دگر نیش بصحرای حمراء اسد
گرگ تا رسته روکش افزون نهد
گرگ پا بر نشت جایه دون بنار
باکش نمود پس کوهسار

بیان شهادت نفر از اصحاب خیر البشر
حبیب صلعم و سلم بضربت ابوسفیان
صلی الله علیه وسلم بر ام القری از دیلهٔ بوجهل حرب
بفتح و ظفر از بیابان حرب
زبیب شهادت عبد بن کاکین
دلیری شهنشاه کار آگاه
بهر کوچه بازار گوشت بیاپیر
وجهین آن زنان ناه سلاوه بنام

بیان شهادت نفر از اصحاب خیر البشر
حبیب صلعم و سلم بضربت ابوسفیان
صلی الله علیه وسلم بر ام القری از دیلهٔ بوجهل حرب
بفتح و ظفر از بیابان حرب
زبیب شهادت عبد بن کاکین
دلیری شهنشاه کار آگاه
بهر کوچه بازار گوشت بیاپیر
وجهین آن زنان ناه سلاوه بنام

بیان شهادت نفر از اصحاب خیر البشر
حبیب صلعم و سلم بضربت ابوسفیان
صلی الله علیه وسلم بر ام القری از دیلهٔ بوجهل حرب
بفتح و ظفر از بیابان حرب
زبیب شهادت عبد بن کاکین
دلیری شهنشاه کار آگاه
بهر کوچه بازار گوشت بیاپیر
وجهین آن زنان ناه سلاوه بنام

بیان شهادت نفر از اصحاب خیر البشر
حبیب صلعم و سلم بضربت ابوسفیان
صلی الله علیه وسلم بر ام القری از دیلهٔ بوجهل حرب
بفتح و ظفر از بیابان حرب
زبیب شهادت عبد بن کاکین
دلیری شهنشاه کار آگاه
بهر کوچه بازار گوشت بیاپیر
وجهین آن زنان ناه سلاوه بنام

بیان شهادت نفر از اصحاب خیر البشر
حبیب صلعم و سلم بضربت ابوسفیان
صلی الله علیه وسلم بر ام القری از دیلهٔ بوجهل حرب
بفتح و ظفر از بیابان حرب
زبیب شهادت عبد بن کاکین
دلیری شهنشاه کار آگاه
بهر کوچه بازار گوشت بیاپیر
وجهین آن زنان ناه سلاوه بنام

اکهاه حضرتش آسو معبد بنام
نمی کرد به تعظیم و حرمت سلام

ز قوم خزاعه سو خوشخوی آسو
جنابس نوی کن سو دلجوی آسو

تمن با جناب آسو عهد درست
نوهی سبت جگونه نیرو نه چست

سو معبد نکو کیش و دور از جفا
نوی آسو ثابت قدم بر وفا

نمی بله ملاقات کرد با جناب
بام القری گو بیای شتاب

ابوسفین رو سو مرد قبول
لگس کرنه تفتیش حال رسول

دپس تم چهو در امت سو شاه هدا
کمر بسته برا انتقام شما

چهو با شوکت و حشمت و جاه و جیش
سهاه تشنه خون فوج قریش

سهاه چهک سمندان فولاد سم
نمی غرق آهن ز سر تا بدم

نه بورت چهنت پوش تاب نوان
چو برگ درختان ز باد خزان

سر لشکر گیس نه غفرانی برنگ
نمی سخت رو دکنه یار ای جنگ

زلان آی واپس ازان هین دشت
زده فیر بتوگے گره بازگشت

سو شاه جهان تاجدار زمن
ازان حال آگاه کر معبدن

سو احوال بورت بهیر زره
بفتح و ظفر آو فیرت گره

زه کافر رتن وقت باز آمدن
نمی آس شایان بگردن زدن

وَدَن مژلدن نالهٔ نالان بغم
سُلافهٔ لجس دبنه چهوم بڈ غما
بخوز ژور آسم مه فولاد چنگ
زه مارم به تیغ ستم عاصمن
به شمشیر طلحه بیس گوم چاک
دین چیس بنمامه کانهه غمگسار
ز عاصم مه بس کانه سر انم
فتنم چهوم بغری امش مزد کار
گکس دبنه بو سفین نامور
ونت نی بکان گو بطیبه بین
درونی بقهر و برونی به مهر
سفارش نتری کرنه گوروان
کرن عرض خدمت به پیش جناب
زکردار پیشینه چهوس منفعل
خداوند عالم مه کن پر زنم

گکس دبنه در پیش چهوی کیاه نیم
ازک هو مه هو مت چهونه ماتما
ز دیشوی مرت گیم در دشت جنگ
بیس سر زبرن تلم تهذ زتن
ز دشوی هرت پیم گل زن بخاک
انم سوی سر عاصم نامدار
بسند کن مه تهو کار آسان نیم
دمس هت شتر بیه گرس زاره پار
سو مطلب تو حاصل گری غم مبر
سپن یار با عاصم پاک دین
بنرسد اندر دل چو دور سپهر
بدربار دربار شاه جهان
شها آس به شاهراه صواب
بقرب عنایت کرم متصل
سو کن زانه تس پٹ مه امیان نم

بیی بود زان حدیث فرمان نه غیر
بیی هر صاحب گریم دن
بیی هن کردن علم دینگ بیان
نه بودن دس بیت آخر زمن
ز اصحاب نو مرد صاحب سخن
دیم سوز نیک عاصم دلپذیر
سر اون نون صاحبن هند امیر

ی نم صحابه زخیر البشر
دوازده پسین از قضا به خیر
ابو بکر بیت نت مرد اس
زهم دیگت ی نمرد اس
بیم بیاه کرده ماس زیج
نوی دات اصحاب شاه بنیع
اها گو دوازده زان مومنین
نهانی خبر هست نته کاوزن
نه هست تن ی شد ای ذکر ترم
گرفته بر قبل صحیح کرام
مطلع بدا نگال عاصم پسین
بخرد نصیحت صحابن دین
بدع که ما تارک سر نیوم
بخوش شهادت بدان بر نیوم

ولیکن شہادت چہہ بڈ دولنا
ونت ئی کڈن کش بہ تیر و کمان
سپن تیر یامت ز ترکش تمام
سٹہاہ مرد پاون ز فوج ملید
ابوسفین ہت کرن جست و خیز
گروہی ز زنبور انجار سید
ز ہیبت نکہہ کانہہ اکھا آونہ
نہی پاٹ پس و پنہہ لگ تخم سمنت
گرہ ہو نزد عاصم بوقت سحر
کروک مشورہ یلہ تمس یاہ سند
نمی نیو سر پاک عاصم تلت
نہ زن بیہ ز اصحاب نیکو سرشت
ولیکن گوڈہ داد مردانگی
نہ زن زندہ یم رود زان دہ صحاب
ز روی امان تم نکہہ آک یام

خدا سانو ہاون اسی سی وتہا
کرن کنہہ ستمگر بدوزخ روان
کڈن تیغ فولاد گون از نیام
دران دار و گیر آخرا گو شہید
ز گردن ژٹس سر بہ شمشیر تیز
نمی رود گرد سر آن شہید
تمن کافرن مدعا دراونہ
پگہ دور ز نیور آسن گمت
ژٹت سر نونس بلا در دسر
ز تقدیر گو پیدہ سیلاب تند
سو شہید بگل آب تہاون جہلت
روان عاصمس سیت گی در بہشت
دنگ پور از راہ فرزانگی
تمن کافرو دنوامان ز انقلاب
مسپن ناقض عہد خود تم لیام

تنها گالەوڵن بنج بدخواه ژی
سوکانهه چهومنه پس پیش خیر الانام
ژه دانا بهر حال چهوک یا اله

براحوالِ مظلوم آگاه ژی
اداکراوه ها میانه طرفه سلام
ژه حالی کرس میانو حالِ تباه

درنعتِ حضرت آنحضرت صلی الله علیه وسلم

بوز یارب سوزِ هجرک سرزغم برخاک چهوم
آرزوی دیدنِ روی شهِ لولاک چهوم
جان نثارِ مقدم آن سروِ گلزارِ دنی
پس بفرقِ سرِ شبانی تاجِ ارسلناک چهوم
خسته حالو بسته کرس نقطهٔ پرگار زن
پایمال پای دونان سرِ خاشاک چهوم
دمبدم سوزان جگر بر مجمرِ رنج و عذاب
جان نثار زخم تیرِ شستِ هفت افلاک چهوم
درمیانِ رنج و غم باصد هزاران التهاب
عود زن سوزان درآتش خاطرِ غمناک چهوم

ذکر کردن رسول صلعم دعای اندوهگین

سلاح سفر بستہ با ہمدگر
سوی منصور والت ازان دار نیوک
چہل تن بگرد خبیب شہید
بخواب آس ہمہ آنہ ہمیت خجل
بگہ بلہ بد اندیش بیدار گے
وہمکنہ تن نازنین خبیب
بدنبال اصحاب ہلاری تمام
نہوک بر زمین لاشہ گنڈک کمر
دران معرکہ تم زہ خنجر گذار
جگر خستہ در مکہ ذل تم جہول
کروک قصد طیبہ ولی بر زمین
زمین نہان کر سو نازکبدن
امی باعثہ در میان عرب
مدینس اذریت کروک سر بسر
جنابن کروک با ہزاران صفا

روانہ زخانہ سین بی خبر
ولی خوفہ کن در شب تار نیوک
نگہبان آس از گروہ پلید
تیامت ہمو نیو سو بیدار دل
زبالین افلاس ہشیار گے
تجسس کروک در فراز و نشیب
کمر گنڈ صحابو نہ برانتقام
سین رزم آرا بہ تیغ ظفر
متی شور محشر کروک آشکار
مظفر سین دوستان رسول
وہ ہوک نہ خبیبن تن نازنین
تعظیم و حرمت چو در عدن
خبیبس بلیع زمین پو لقب
سو احوال حالی بخیر البشر
دو شیون تہنس ہمہنس پٹ دعا

بوکه روی تازه امداد در کار جنگ
بوبادی تازه اوضاع و اطوار جنگ
دو بیمار ستاه چهوین فتح ای نیکخواه
نه تنها دلن سه لشکر تازه دلن شاه
تیهی پاپ تن هم وا ایکین
بنه رق و تیاق مدا ایکین
بصد جا بوی ای فتن نقش دین
بهم ناوین نقش دین بهم
سوی بدین لشکر و پنه کامبر دین
نیهین همنس پاپ تازه صد آفرین
بلا شک سه لشکر جمع فوجا فوجون
بوب تشنه چهوین تشنه بت بدیون
بوا ماده چهوین تن غضبناک پاپ
تازه می تشکر بت آک بیباک پاپ

ذکر روانه شدن عبدالله بن انیس برای قتل ابوسفیان بن خالد

جنابن امی در پنه عبد اله
سوزن از پی قتل سفیان براه
کر عبدالله ابن انیس سوال
کهنه پرزه نادن سو تیره خصال
لگس دپنه حضرت در اطوار او
گرتهی پیده هیبت بدیدار او
گرتهی و سوسه غالب از دیدش
نهس سرزنت آخر از گردنش
نه بوزت پکان گو سو عبد اله
پی قتل آن دشمن کینه خواه
مقامس اکس بطن عرنه چهو نام
تنوی گو سو عبدالله بک کام
تنوس ات چهو سفیان بد روزگار
کرون ڈیره تت شایه نزاون قرار
بوتهی بله سو بد رگ و چهن ڈل حسه
دلس گوس ظاهر سڈها و سوسه
ترتن پیوس گفتار خیر الوری
دپن قد صدق حضرت مصطفی
یه تن حضرتن آسو کرمت عیان
وچهون تن برابر سوبت و نشان
پس انگه نشه تن با خلاص گو
بهر و محبت تنند خاص گو
لگس دپنه سفیان چهورت چاو چانو
کتک چهوک گرتک کتو چهو کیا ناو چانو
بپاسخ لگس دپنه مرد قبول
مه بوزم تازه چهوی قصد قتل رسول
زقوم خزاعه بوچهوس در امتن
پی قتل شاه عرب آمتن

بوا ماده چهوین تن غضبناک پاپ
تازه می تشکر بت آک بیباک پاپ

کرون ڈیره تت شایه نزاون قرار
دلس گوس ظاهر سڈها و سوسه
دپن قد صدق حضرت مصطفی
وچهون تن برابر سوبت و نشان
بهر و محبت تنند خاص گو
کتک چهوک گرتک کتو چهو کیا ناو چانو
مه بوزم تازه چهوی قصد قتل رسول
پی قتل شاه عرب آمتن

بوا ماده چهوین تن غضبناک پاپ
تازه می تشکر بت آک بیباک پاپ
بهم ناوین نقش دین بهم
سوی بدین لشکر و پنه کامبر دین
نیهین همنس پاپ تازه صد آفرین
بلا شک سه لشکر جمع فوجا فوجون
بوب تشنه چهوین تشنه بت بدیون
بوا ماده چهوین تن غضبناک پاپ
تازه می تشکر بت آک بیباک پاپ
بصد جا بوی ای فتن نقش دین
بهم ناوین نقش دین بهم
سوی بدین لشکر و پنه کامبر دین
نیهین همنس پاپ تازه صد آفرین
بلا شک سه لشکر جمع فوجا فوجون
بوب تشنه چهوین تشنه بت بدیون
بوا ماده چهوین تن غضبناک پاپ
تازه می تشکر بت آک بیباک پاپ

سوی سرت بطیبہ زمین گوروان
زبیم بد اندیشہ سینہ سوز
بناگاہ وانت سو در یمنہ راہ
نکہہ آس بل فوج شومان دون
بامر جہان داور لایزال
بران غار یلہ وان تم ناسرہ
گرہ گے نبردہ بمقصود پے
دوہن ارد ہن رنج راہ سفر
سو سرپیش سردار ملک عرب
سٹہاہ گوس راضی شہ دین پناہ
عصا اک عطا تس کروک از کرم
پتونی کرون نیون ہمراہ خود
درود خدا بر شہ کائنات

ہزار آفرین بر جہان نوجوان
پکان آسو در شب کھٹان تہو روز
تعاقب کران آس تم کینہ خواہ
کھٹت رود در رہ بغار اندرون
سر غار یکدم زلرون زال
گرشت نا امید آی فیرت گرہ
سفر جلد عبداللہن کراوطے
تجن واتو آخر بخیر البشر
تہون از سر غفل و ہوش و ادب
دچہون بلہ سر دشمن کینہ خواہ
کہ ہمرہ بران عصا درارم
زبہر شفاعت بزیر لحد
نیامت جہو ارض و سما در بات

ذکر سریہ بیر معونہ و بیان واقعہ آن

امی ورہہ گو بیاک حالا ظہور
اذا مومنن والو زاہل فتور

تہند زِ ہو تہوں منذر نیک کیش
مقاماہ چہو بیر معونہ بنام
زہ اصحاب سوی گر راہ گے
خرام ابنِ ملحا صحابن اندر
تمی تل شرفنامہ مصطفےٰ
سوی عامر ابن طفیل آو نیز
دپن یدمہ آسم شہادت نصیب
اگر رودِ سدیم خدا ناشناس
دنت ئی سو یار رسول کریم
اکس بدرکس حکم کر حامرن
نتی اک شقین زقوم شریر
گو ڈک عامرن کہتہ گرنسہ پاس
بامدادِ آن عامر ابنِ طفیل
بہ بیر معونہ سمت گے تمام
دنن آسو تہمت نمود دستو

انہی اک شرفنامہ دِتنس زخویش
تہوتی وات نم صحب و اللامقام
شتر ہت نم اندر چراگاہ گے
اکھا آسو پاکیزہ سیرت زبر
صحابہ زہ ہمراہ ہین از وفا
تمن دون صحابن دران رستخیز
گر تہو نوہ بہ پیش حبیبِ مجیب
اژ وپس اندر باہزاران سپاس
نشہ عامرس ژاو بے ترس و بیم
کہ این را بہ تیغ عداوت بزن
بیک تیر ماوُن سوروش ضمیر
دلس گونہ نس رحم و خوف و ہراس
خلایق زہر سو سمی خیل خیل
کمر بستہ بر قتل صحب کرام
کہ یارب خرامس کوہ زیر گو

غرض گے صحابہ بیمار ی تیار
مقابل سپین بیر صف کار زار
دِتہ اوّلاً دادِ مردانگی
نپو سنج روگے بغرز آہنی
بجنگ بہ پیچ رومان یک بیک
سپہ روح ہاین مقربِ فلک

بجا بس پسین بجہ بوت سوال
دگو آیہ ازین ارمال
ہس روز منگاوُن بصدالتی
اسن بجدکن کاوُن پیشوا
خذاین کرس سوی قاصحاب
بیکبار گل تم بہو دازعذاب
ثنا مست ہمہ بہشت پے کاوین
ثنا مست بہ اصحاب دین کاوین
دفن حضرت کہ گفت سوی پیر علیم
دربدر دوس دوسان جوی آن
روانہ ای دیہ کوتاہ دین
سوی بدر بان اکہ پیمین
نو پیغمبر اسو گفت سوال
بپی پیمبر کہ دیہ قتال

بسالِ دگر چو لڈن بیہ مہ سیت
یہی آنہ بے شک بسالِ دگر
صحابو بایمای فخر الامم
پدیدار بلہ روز موعود گو
دران سال گو قحط مکہ ظہور
جنابن کرن جمع فوجا زبر
امی وعدہ موجب بصد عز و جاہ
بمکہ ابو سفیان بوزیام
تخلف کرن گوس پیدا حذر
نعیم ابن مسعود شخصاہ بنام
مدینس اندر دبدبہ میانو نزاو
چہہ دوران جوانان خنجر گذار
چہو درامت سو انبوہ با صد شکوہ
بہی کت ہو بدا در آفاق کر
ازین بیم شاید گرہین نیم دل

گران چہوس درین باب تاکید کیت
نو ہہ تہ مہ جنگن چہو باہمدگر
تمن در جواب آسو دیمت نعم
صحابن سو نو سال محمود پیو
گرفتارنت منز گے اہل فتوز
تمی چیت و چالاک از بکد گر
سو افواج ہت گو بمیعادگاہ
چہو بر رزم از عزم خیر الانام
زبیم شہنشاہ جن و بشر
دپن تس رہ گرہ پیش خیر الانام
دیک آوہ صحرہ بصد چلچلاو
فرو ہشتہ شمشیر زہر آبدار
شناور چو ماہی تناور چو کوہ
تمن میانو ہیبت باغراق کر
زمیدان ڈلن نہ زلن منفعل

بجان کنو بوزیا ہت بہ عال
کرن وارہ ترتیب فوج از کمال
صحابن دین او دہ پیو رہبر
بہی کن ونن باہمہ سلیمن
ترو دنت بیمن بطیبہ زمین

کرن وارہ ترتیب فوج بجر و ضرب
بہ بوسفیس آسو مطلب دی
بہ آوازہ بلند بشکر گفت و بعد
ابو سفیس وانگوشن سو نور
نباچار شکست فرہم کرن
روانہ سوی بدر غم کرن
دلیس سر اسر سو فوج تباہ
بہرن بہت بہی کشتہ کرن
سو از فوج ایہی بخانہ
جبل گفتہ قحطک بہلانہ کرن
بدر اندر اصحاب شیر ضرب
بہ بسیار کشتہ کرن بہت جمع
بہوی سو نعیم دران جمع
سحابو تہ آن سیم دران سجا

کنک تا بیک ہفتہ مال و متاع
متاعش دو چندان لبکو انتفاع

بخوبی لبکو سود دنیا و دین
ہزار آفرین بر چنان مسلمین

بطیبہ پس از مدت ہشت روز
روانہ سپس شاہ گیتی فروز

بنامت چہو دادو ستند برقرار
تمامت ثنا بر شہ کامگار

وقایع سال پنجم از ہجرت و بیان غزوۂ میر سیع کہ آنرا غزوۂ بنی المصطلق نیز نامند

ز ہجرت چو شد سال پنجم ظہور
ہر بو قدر شاہ سراپا سرور

رئیس بنی مصطلق زشت کام
اکھا بڈ خبیث آسو حارث بنام

نمی کرہم لشکراہ سیخ پای
پے رزم شاہنشہ دوسرای

بہی شیخ نیک پیش شاہ جہان
سپن تمتہ آمادہ بر رزم شان

بریدہ چہو ئیس اسلمی مشتہر
تمس مہربان آسو خیر البشر

نہانی روانہ کرک سوی سعید
بجاسوسی آن گروہ پلید

غرض بلہ بریدہ روانہ سپن
گرہت حارش نش تمن تمس دپن

اگر چہوی کرن با پیمبر رزہ جنگ
بو امداد لشکر کری بید رنگ

ونن لش نہی پاٹ گفتار ٹاٹ
سرہ طور لشکر کرن وارہ پاٹ

بجاسوسی آن گروہ پلید
بیان آسو پیہ سوی بست عمر

گرہت حارش نش تمن تمس دپن
بعرض آسو عرض اسلام شرف علیہ

بو امداد لشکر کری بید رنگ
بکرہ و عرض نظور تمہ جا ہین

سرہ طور لشکر کرن وارہ پاٹ
سپن مارہ سو مرد عجبی

از دست عمر حسب عمر نبی

بجاسوسی آن گروہ پلید
بیان آسو پیہ سوی بست عمر

گرہت حارش نش تمن تمس دپن
بعرض آسو عرض اسلام شرف علیہ

بو امداد لشکر کری بید رنگ
بکرہ و عرض نظور تمہ جا ہین

سرہ طور لشکر کرن وارہ پاٹ
سپن مارہ سو مرد عجبی

از دست عمر حسب عمر نبی

نمی کرہم لشکراہ سیخ پای
پے رزم شاہنشہ دوسرای

بہی شیخ نیک پیش شاہ جہان
سپن تمتہ آمادہ بر رزم شان

بریدہ چہو ئیس اسلمی مشتہر
تمس مہربان آسو خیر البشر

نہانی روانہ کرک سوی سعید
بجاسوسی آن گروہ پلید

غرض بلہ بریدہ روانہ سپن
گرہت حارش نش تمن تمس دپن

اگر چہوی کرن با پیمبر رزہ جنگ
بو امداد لشکر کری بید رنگ

ونن لش نہی پاٹ گفتار ٹاٹ
سرہ طور لشکر کرن وارہ پاٹ

بجاسوسی آن گروہ پلید
بیان آسو پیہ سوی بست عمر

گرہت حارش نش تمن تمس دپن
بعرض آسو عرض اسلام شرف علیہ

بو امداد لشکر کری بید رنگ
بکرہ و عرض نظور تمہ جا ہین

سرہ طور لشکر کرن وارہ پاٹ
سپن مارہ سو مرد عجبی

از دست عمر حسب عمر نبی

نکو گوی و خوشخو جویریه نام
سه مه یام و چهه حضرت عائشه
دپن چهس بوزان بحسن قبول
تهتی شاه خوبان امام الانام
پرژهس حال شاهن دپس تمه جواب
کروم دین اسلام از دل قبول
ولی چان فوجن بوقت جدال
بتقسیم ثابت چهویس ابن قیس
مکاتب منگن چهوم سو پاکیزه دین
ژه نس نش بالطاف موکلا و تم
دپس حضرتن رفذ خوش غم مدار
بیئی چهوی دس مدعا کرا ادا
دویم مدعا چهوم بعقد نکاح
برحم و بورت امام الهدای
مشرف سپن پس بحسن نظام

دلارام خوش کام شیرین کلام
دپن حمد بر صانع ذو المنن
بنس سرفرازی بعقد رسول
تتوی وان ڈیهک سه شیرین کلام
بو چهس دختر حارث کامیاب
بلا شک ژه چهک خاص یزدان رسول
کرس بسته نیو هم تاراج مال
پیس ناگهانی بو حور نفیس
بو درمانده چهس نت اندر دلحزین
انهه چهوم چهنوی ژ و تنها ماوتم
دمی دیار وار اچهوسی غمگسار
دپس تمه که ای سرو باغ وفا
سرافراز یاه دم مه با صد فلاح
کرن نش سو مال کتابت ادا
بعقد نکاح رسول انام

دین باب بی بهشت و تو دوزخ
تهم کن همه راوی سه رنگ
ژ نیمه زمین پاک کاهنار
ای رون تهم درون کنار
کروم نه یکه کاسه کرن نیکار
دم دم سو بحیر تهاوم نهان
دیم دانه دوغ شاه جهان
امی قصه کس چهوان و دو بیش
بیوم غرض بله سه مهتاب اوج قبول
حقن کم مشرف بعقد رسول
اسیر پس اکهاه سو پوست بریز
سوار آزاد کو زان شاه دلجو

امی غزوه دریای عائشه
زنش وحی دهو آنجا بس نشه
نیم امی دیه مشروع سو
قضا را نیهوی هو سبب نیو
عجائب مقام چهو صد حسن نام
نتوی گو چهس بصد تفخر داد
دنجا فلاده زصد تفخر داد
کتاب نه شهن بد تفحص کرد
بچه جستن آن توقف کرد
تا بخیر باران تلطف کرد
ولی تنه چو در آب باب گو
دران باب سوی فوج غنا بیو
تنی وحی نازل پس از خدا
زبهر تیمم پس از شاه هدی

تیمم ازان باب آمت درست | سبب چهوس نه صدیقه گومت نخست
تیامت تیمم چهو از حق روا | تیامت جنابس درود و ثنا

ذکر غزوهٔ خندق که آن را غزوهٔ احزاب نیز میگویند

چهو راوی دیان با هزاران سرور | امی رهه گو جنگ خندق ظهور
سبب تت بنوامر کر حضرتن | گرشهن دور مشرک کرن از وطن
ز طیبه نه بین یم یهودی کڈ یوک | سهن سبت شوین نه ابناز خوک
صحابو بیکبار کڈ تم یهود | بحکم حبیب خدای ودود
از انجمله گے سوی مکه روان | ابو عامر و ابن اخطب دوان
سپن یکین سبت از جهل پایه | چو گل پهل ابو سفین خام کار
کرن بیه فراهم گروه کثیر | پے رزم شاه همایون سریر
ز جس پرای برپا کرن بیاک بیای | تمس سبت ده ساس مردم سمای
مدینس اندر یله یه اخبار گو | پیمبر نه آماده بر کار گو
کرن مشوره یار هت اک گره | لکس دینه سلمان دران مشوره
یهی کن چهو آئین اهل عجم | وچهن دشمنس بد بجاه و حشم
چهه لشکر فراهم به یکجا کران | کهنان خندقاه اک چهه در گردان

رهک اک بیابان بسطح عجب | بصد جاو دراو از مدینه بر
چهوبت بشین دو شهر و کوه و عقب | سوی فوج فرحت اثر
دهنس دار یاه جمعیت منفصل | پے قلع و قمع مخالف تره ساس
موبا کرک جای مرغوب دل | هتون سبت سوی فوج فرحت اثر
زبهر نبی جمعیه سنج زنگ | صحابان نه شاهن به طبع بند
بازوا دا بیدرنگ | سو مضمون نه نداو داره پند
هیچو نک خندقاه اک بگرد اعتش | صحابان پیغمبر یک یکش
بفرمان پیغمبر یک یکش | سو مضمون نه نداو داره پند
گناه اک یک پیده حکم شهی | صحابو کرید رود باهم سهی
صحابو کرید رود باهم سهی | ام مورسه کن و دشمنه از جای جوش
بجنبید ص سا از جای جوش | نبی شهم پنک پیش شاه و دمن
نبی شهم پنک پیش شاه و دمن | بزخم اک ضرب تت پیش
بزخم اک ضرب تت پیش | ازان زخم ظاهر سین و زلمه
ازان زخم ظاهر سین و زلمه | بکشتن هر تن فلغله
بکشتن هر تن فلغله | بشادی دینه گو هجیر کرم
بشادی دینه گو هجیر کرم | ازان مفاتیح شام
ازان مفاتیح شام | ازان ملک بخت
ازان ملک بخت | دویم ضرب بلک بران ملک بخت
دویم ضرب بلک بران ملک بخت | جدا کیس زان زخم نیکین نه بخت

از آن ضرب گبه بیاک و زال عیان
بفرمود کز درگهِ کبریا
ازین روشنائی ز سوی عجم
نریم زخم لایک بران خاره سنگ
از آن زخم گبه پیده برق دگر
دپن ذاتِ پاکن بجاه و حشم
فصور مداین ز شهر و دیار
مع القصه از دست صحب کرام

پروک بیه تو تکبیر باد دوستان
مه کرهم مفاتیح فارس عطا
همه قصرهای مداین وهم
کروک ریزه تت از سر زور جنگ
سپن خوش به تکبیر خیر البشر
مفاتیح شهر یمن بخشم
پس از انتقالم رتن میان یار
سپن شن دوهن تام خندق تمام

ذکر نقض عهد قریظیه و ملحق شدن ایشان با لشکر ابوسفیان و فرستادن حضرت بعضی معتمدان را نصیحت ایشان و ابا کردن آن بدکیشان

چهو راوی دپان در راه ویله پور حرب
دپنه لگوین خطبس کای جوان
یهود قریظیه بی شبه و شک
تو عهد کرمت چهو با مصطفی
پس از نقض پیمان انک تیز تیز

سوی شهر طیبه پی حرب و ضرب
کر کنا زه کا ماه گرتک این زمان
مددگار این کار تم کرا ده هک
کرک تم از آن عهد و پیمان جدا
کرن ئیت مدد وقت لزم و ستیز

روانه سپس با هزاران سرور
بفوج ابوسفین بی شعور

سمت جمله گی سوی خندق روان
وجهت تن بین خیره تم تیره جان

سوخندق جهت بی بشور و شغب
وجهک از سر فکر کار اه عجب

بخندق همان آس از هر کنار
دیان بوی ترو نه کرو کار زار

پتهوی بوی و سان تت اندر تم عیار
سمت مومن آسک کران بنگسار

زبس زخم های سنان ها و سنگ
بوان آس نم سنگدل تیره تنگ

دوها پس مقرر از آن روزها
کروک در او اک پهلوانا ز جا

قوی هیکلا پر دلا خود سرا
دلیر از بر دست زور آورا

بیاویخته از میان یک حسام
به قد شو بهمن سام کمتر غلام

منش او عمرو بن عبدود آسو
سپهدار کفار سوی مرزد آسو

بمیدان ناورد گو برهمند
کران کرکه صحابن بصوت بلند

که شیر از نیستان برون آمده
برآورده دندان بخون آمده

بهر پس نه در بازو سو نیزن نبز
بشمشیر و گرز و خدنگ و تبر

بمیدان ناورد نیزن سو مرد
وجهو کس دین مرد وقت نبرد

مه کانهه جهو منه ثانی بزور آوری
توی جهم مه در داوری افسری

دیپ شیر سنا آسه بین تیره تیر
بیک قتل این دشمن بد بتیر

جناب علی دینه گو با رسول
جناب و انتادن بدوزخ عول

جناب تغافل دران باب کرد
بیبر آن روا صحاب کرد

کرا آیا سو کرا آیه بی دانتر
آس پهلوانن دشت تزادهر

بیم بیدن کرا او اسوی پهلو
با صحاب کک دینه بیه آنجناب

بیه دینه نگوئی جناب علی
کران کار کرد دزمن منجلی

جنابن پس آنگاه نیم کرو
بجان پس دعا کوت کرو

فتی کیا هو تن دعا کوت کرو
کامم کنت آنکه بی کرک شوار

بمیدان پهلوان پس علی کو بر
بجو انا و چون تو انا چو بر

بمردو بر یارا بجو چون تو

لگس دیده حیدر که ای نابکار
دپس نم سگن بدرگن ای علی
جوانازه چهک رت نه دانازیر
بزهان چهوسنه رعنا جوانازه هو
لگس دیده حیدر نه مقتدا
زه ماره گز هوک میانه دسنه گز هین
سو مردود دوهو بر زمین از فرس
بخن ضرب شمشیر لابن بسر
سپر زه هین نه گو چاک نت از قضا
پس آگه بهم میل در کارزار
به تیغ و تبر میل با هم بجنگ
بگرد زمین گی دو شیوی نهان
ازان گرد تم پهلوان دور پی
در آخر تبائید پروردگار
ز جابر هویدا یه تقریر گو

مسلمان سپین کفر زالن بنار
پیون دین و آیین مه کرزه زلی
بوچهوس پهلوانا توانا بفر
ز تیغم گزهین ماره دانازه هو
که بالله خواهان بوچهوس از خدا
جدا سر بوکره هی خدا گر هو یزهین
حرارت بسر سخت کهنونس خرس
جناب علیس نمورث اسپر
ولی رهچو حق حضرت مرتضی
فن پهلوانی گرگ آشکار
دران پهین میدان چو نمران بگپ
ز نظاره خلق و چهوکنه نشان
ز نظاره خلق مستور گی
مظفر سپین حیدر نامدار
دران وقت آواز تکبیر گو

مزاد دیم کی ۲ زیر پیمرش بو زیر
بیسران بکنه بدگار عمرو
ای نامردو لاری چهوم دان فرد
نبوی علی از برای بزد
مزاد دیم کی ۲ زیر پیمرش بو زیر
بیسران بکنه بدگار عمرو
ای نامردو لاری چهوم دان فرد
نبوی علی از برای بزد
دهوکه یم دخاران پاک
قریشو پیش همه کاران نشت کش
دیگر تم دهوم یم روی مه
پیون واره دهوم یم اجل بخی
پیکه زخم تن خون جاری پیون
زده یکطرف پهوس آیم جان
سوئل حیدران گو شاه تاوان
روایت چهه بعضی کران زان نیز
تین دون زبیر و عمر رای نیز
ضرار بروی عمر نیزه تن
علی آو لاران صد شود و عل
گرون رو سو نیزه بر جم نبر
بجاون ازان صد مه شاه عمر
علی دیده گو با عمر بسر ازان
زه پیش میانو تن چهوی یکو یکان
نبرد دار تنهو نه داشت سر
ازین سگه و احسان شه خاشس سر
بیس آگاه نوئل ز قوم نشب
سپهسنه بر فرس او با جاه و طش

عیان آن زمان فضل دادار گو
صحابو کرس تنگ میدان بسنگ
بفریاد و افغان دین ز اضطراب
مه ماریوم سنگ از عداوت چو میغ
جناب علی و نهو بخندق چو برق
دلس مشرکن سخت وسواس گو
سراپا سه کیفیت آبدار
ابوسفین بوزبامت کنو
عقیق اک دهانا وه کن مشتهر
زهیبت بنی قوم غطفان نه زل
صحابه دران روز کے کامیاب
سو عمرو بلنه ضرب صمصام گو
دران غزوه حضرت زد و شندلی
ملقب در امت سو اکمل نهون
دران کشت و خون رزم و جنگ و قتال

بخندق سو گرهت نگونسار گو
سو مشرک ازان سنگها آو تنگ
مه ماریوم زینسان برنج و عذاب
مرن چهوم اکی آنه بهتر به تیغ
زه پاره کرن تن ز پا تا بفرق
ز لان عکرمه بیه مرداس گو
ابوسفینس نش کرک آشکار
سو نوفل بدست علی پاره گو
تو تی ز لوز بیم امام البشر
تمن بز دلن هیبتین نال ول
بامداد شاه ولایت مآب
بغایت قوی دین اسلام گو
سه شاه شاد گو بر جناب علی
ز اعمال امت سو افضل نهون
صحابن سه شاد انو رنج و ملال

صحابه زبعد ادای نماز
سی پیش پیغمبر سرفراز
نعیم ابن مسعود روشن نفس
مسلمان شکن نه دین حضرتش
مه حضرت دین اسلام حاصل کنم
شفر از دین دین باطل کنم

خبر چهوه تهنهز کرتهه دلس ماهی چهم
نوهه عهد و پیمان کرو با قریش
در آخر قریشی نه غطفان زهین
غمائید بیو از محمد به پیش
نوهه ماچهو تهنو جدا تهنا فی المثل
لکس دینه نهم کای رفیق شفیق
زه چهوک سانو مشفق بخوارگی
دیگ تهم قریش نه غطفا بهن
وتهت دیدیکه اهل اسلام بن
قریشی نه غطفان سراسر بیو
به گفتار یامت تهن گو کهن
پس انگه نعیم پسندیده کیش
تهن دینه لگو واره چهوه نوهه خبر
قریظیه از کار خود گی ملول
تهی دیو خبابس در زهی محنة

امی مایه ثیره هش وتهان رای چهم
تهن سبب میلو بصد جاه و عیش
تو هی یکطرف دور تر اوت زهین
دران آن بیو مایه کمک قریش
هگو گیاه کرت با محمد جدل
وت پر کتهاه اک بمعنی وفیق
به مشکل سخن حل کرن زهی تنگی
ریتو نوه بخوبی گرو چند تن
نوهه گوشمالی به صمصام دن
هگن وت مدد از برای گرو
لکس دینه بیشک پزوی چهگ دن
روانه سپن سوی قوم قریش
مه کهتو چهوم حسد با امام البشر
الکهاه زوره سوزک به پیش رسول
عطا کر خطا آو سانی انهه

موافق نوهه از شقاوت دیو
قریشو نه تو وت دیس کای امین
پس آنکه روانه کرن چند تن
به تحقیق آن قول بو یقین
بیوی قریظیه بد تبار
کهای اهل دانش کهتو دن بیار

فرستو لدوک توره هاپس پیام
توهم بیت بدیره جنگس بنی
بگوش قریظیه دانو بله سو فل
بجنگ یکسر از هر دو سو اتفاق
منالاه چه مشهور اندر زمن
جنابن زحق آسو منگمت دعا
رداسوی دعاگو ز حق غفور
غضب کافرن اندران راه گیک
به همراه آسوک نه راوک تمام
خدایا سوزک ناگهانی بلا
نمی آنه زل کهنه رودکنه تاب
نمو دیو دون اعدای دین بن بنگ
ولیکن اسی بوره لاروک بنز
بتو سوی کلام شه نامدار

اگر دکرده مواس چه کرنیت خام
مددیش دیو پس سو گو اجنبی
دیک پز چه دمنت نعیمن سو حال
کروک چیت و چابک کمر بر نفاق
زه سرگی نمودار دون لشکرن
به تخریب آن لشکر پر جفا
هویدا سپون سخت باد دبور
دوڈت زان هوا خیمه خرگاه گیک
نه رودک شراب نه رودک طعام
نمی نال ولنگ کرن مبتلا
نیک شیخه بشاه رسالتماب
بکن نه کرت دون اسه سبب جنگ
کمر بسته پیوسته بهر ستیز
نمایان گو از گردش روزگار

غزوه بنی قریظیه و کشته شدن آن قوم بحکم سعد بن معاذ رضی الله عنه

چه صد نفر اوی شه دیسری
پس از جنگ خندق سوی خانه آی
سر دون پس صلاح از تن تازنیت
پس آنگاه مالک صاحبن از نما
دفن زیه در حضرت آگا
نمی داد و بل شاه دنیا دیس
بود ایس بی تن شهس بیت
وجیهم وجیه ایسپ ابق سوار
گران دو در حضرت زخ تن غبار
سویله گو اندر ز او شاه جهان
میبیز بیک چیپی حضرت سو وجیه
بیا بخ بخم دنیه شاه ام
سو مرد سوزه دجیه بنگیام
ولی ایکس بهو سو روح الامین
بجنگ قریظیه آگت قرین
بحکم از آگنه دو المین
دکن شرا بشیر کردن دون
ولی ظاهر از این عباس گو
که بله روان افضل الناس گو
بگو موی مشکین معطر کرن
بگو دعود و عنبر زن
بلی بیک پیشه روح الامین
بناگاه پیک آشتر نازنین
بلی بیک گذشت بر
عمامه رنگ پارچه دشت بر
کرون عرض پیش سلطان دین
بگو ای سرور بیان دین

وُنہ چھی مُسلح بفرمانِ رب
بجنونِ قریظہ ملک تشنہ لب

بہت چھک تہ بر بسترِ استراح
ملایک چھہ گنڈت کمر بسلاح

گنڈوون کمر بیہ چھے کارزار
برزم قریظیہ روزِ یو نیار

ونت ئی روانہ سپن سیدرنگ
کمر گنڈ جنابن بآلاتِ جنگ

دُرفشِ مبارک دژِ حیدرس
بلشکر روانہ سپن برفرس

وچھک مومنن نہز فرزان چوپاہ
مسلح جمانتہاہ درا ثنایِ راہ

دیپک حضرتن کم کرو توہ خبر
گلس دینہ دچین خبر کر بفر

دیپک نم سود جیہ چھونہ بلیقین
تسندی بونہہ آسو روحُ الامین

سخن مختصر باسپاہِ گران
قلابس نکہہ بیوٹ شاہِ جہان

دوال حیدرن دژ بجاہ وحشم
بزیرِ حصارِ قریظہ علم

ونان درِ حصار آس نم اجنبی
سٹہاہ واژ گونہ بشانِ نبی

جنابس سو گفتار گویہ کنن
دپُن بدونن نہ مہ بدُ پرزنن

پس انگاہ گو پانہ خیرُ الانام
بزیرِ دِ قلعہ آن لیام

بصد فہر دُپک دران گفتگوی
بزیر وای جمع خنزیر خوی

نمو بدر گو توزہ دپُس شہا
ونان کانسہ آسکنہ تیہو نانزا

روانہ کرُن قاصدہ بہ شتاب
بنزدیکِ شاہِ رسالتمآب

نمی کہ سجدمنت تہس ہنماس
خطا بخش ای شاہِ نصرت اساس

بیرہ نوہی مال و دولت کرو
چھی پانہ بیرو نہ عزت کرو

نوہی اس حوالہ کرو مال و زر
زھری اس کنہ ہو دو دیار دگر

جنابن نہ نہ ہو نیک نہ صلاح قبول
سو قاصد روان گو بعقل بعقل

اکھاہ کعب نام سو دانا بعقل
دیپک پش تہ چھی بیرو نا بعقل

اکھو چارہ کر پایہ کر بیارگی
گرتہ ہن بارہ بیت نیز چھہ ہمگی

دیگر تم اگر میانو بو زو صلاح
بجنگ ہمیر مگنڈ و سلاح

چہو بیشک سو صاحب رسول خدا
چہہ منسی بتو ریت مدح و ثنا

لسندوی اگر امر ما بنو بدل
گرتہاو نہ بدہنگو نہ خوار و خجل

بجان بدکر یو بزہ چہو الحق سو خلص
نہ بند مصایب گر ہو پس خلاص

نہ بوزت سٹہاہ تندگی تم چہول
لگس و پنہ اس کر نہ تہاو قبول

پنن دین و ایمان ڈباوُن بنا
بفرقان سو تو ہت تراوُن بنا

یکت تراو زہش و تہا بیاک ناو
چہہ مارہ گرتہان جلد چارہ بناو

دیگر تم یہ کت بد پیو نہ پسند
کرو قتل فرزند و زن بی گزند

در اول کرو قتل اہل و عیال
ازان پس کرو با محمد جدال

نصیب آسہ بد فتح شاہ زمن
بنن بیہ بار و گر بچہ زن

لبو بد اسی در بیابان ظفر
بنن بیہ زن و بچہ بار و گر

بپا سخ لگس و پنہ تم رو سیاہ
زن و بچہ مارن چہو بد ہو گناہ

کرون خون ناحق چہہ ناکامگی
بہ گو پان تراوُن در آوارگی

چہو کر جان ہن خون فرزند و زن
ذرہ ہوش کر مشورہ بیاک وُن

دیگر تم نہ مانو ہو کت نہ یہ کت
چہہ کیاہ امہ خو نہ زیر مصلحت

سخن مختصر تنگ گر نہ چہول
وبیت آی ازان قلعہ بیش رسول

نشو نی تو دلگ خدا بس سٹہاہ
گرو وس زارہ پایہ جابس سٹہاہ

جہا تہاہ ذرا نصاف بیش رسول
قناعت کرہ تک پیران چہول

گرای چہت خاص و عام جہان
گزر از گناہ چنین بیگمان

عطا یہ خطای بی قیاس
گرت سانہ بابت بغیر از تراع

چہو کیاہ جانہ للطافہ نیش
بدین بد سخن بند قصور

گرو بس بدین بد سخن بند قصور
بپا سخ و دینہ نگرو سو شاہ ملاذ

تہند حکم تہاو و بعد معاذ

دیگر تم یہ کت بد پیو نہ پسند
کرو قتل فرزند و زن بی گزند

در اول کرو قتل اہل و عیال
ازان پس کرو با محمد جدال

نصیب آسہ بد فتح شاہ زمن
بنن بیہ بار و گر بچہ زن

لبو بد اسی در بیابان ظفر
بنن بیہ زن و بچہ بار و گر

بپا سخ لگس و پنہ تم رو سیاہ
زن و بچہ مارن چہو بد ہو گناہ

کرون خون ناحق چہہ ناکامگی
بہ گو پان تراوُن در آوارگی

چہو کر جان ہن خون فرزند و زن
ذرہ ہوش کر مشورہ بیاک وُن

دیگر تم نہ مانو ہو کت نہ یہ کت
چہہ کیاہ امہ خو نہ زیر مصلحت

بیان غزوهٔ خندق و واقعات

صحابه شوق فرا گرفته بعد از انتشار اسلام
سمعتم دعا کرده بیکار زار
نمی دانست بیت صحابه
کمر بستند بر کار کامگار
بدین هر کار اعلای دین
بیکن فراری سے صحرای دین
نبیم دلیران بکرده تن بیخ
تعاقب بکرده ظفر آورد تیغ
بفتح و ظفر آورد تیغ
غزوهٔ بنی لحیان
ای و بیت شاه ملک زفتار
بقتل لحیانیان گو نیاز

دنت ئی سو سعدِ سعادت سیر
پکان گو بدر بار خیر البشر

لگس دینه از لطف خیر الانام
چهو حکم قریظیه تهو مُت زه نام

ز عقل و فراست به لاک زبر
پے آن گروهِ شقاوت نه کر

دیک تم اگر مه دِتو اختیار
تلک گردن از خنجر آبدار

بخنجر شرِ دته زنانو سوا
سر سر کروک سر ز خنجر جدا

تهند مال و دوان متاع و سلاح
مسلمان نین با هزاران فلاح

جنابن دپس زنو کرت حکم شان
خدا بن ته کرتی ز هفت آسمان

پس انگه بفرمان خیر الانام
رتت نیک تم در مدینه تمام

کهنوک نے پوٹ خندق لشهر اندرون
کرک تم عدو تت نکهه سرنگون

فرا دی فرادی دران رستخیز
رتت تراوک سر به شمشیر تیز

چو دریا ز خندق روان گو سو خون
ز خندق نه از غلبگی گو برون

دپان در معارج چهو ملا معین
شمار آسو نوشت تهند بالیقین

بشمشیر کن خنجر تا بشام
بخوبی کروک قتل خاص و عوام

هری یم کرک تم شبانه هلاک
برخشیدن مشعل تابناک

ازین غزوه فارغ سپن بلیه نی
بغارتگری درای کهنه اجنبی

سبب تست بنو بعض صحب عظام
ندوی فضای خدای مجید
توی آنو خواهان سو عالم مدار
زه هست مرد هست در راه آخر سو فرد
یه کت واژ یله پیش لحیلبان
امام الهدی سرور نامدار
نشانا ملین نه زخیل لیام

خبیب عاصم و طلحه سه کنه کرام
تهندی انهه آس گیمت شهید
کرک تم ستمگار دخل بنار
بگلگشت گلزار رزم و نبرد
کرک عرصه خالی نه زل از میان
تفحص کرنه لگت بمین و یسار
زعسفان گره گو سو حلوی خرام

سریه محمد بن سلمه

روانه امی ورسه کر از وطن
پی قتل هست تیغ سیمین نقاب
به کمک دتن سیت لش نزه سوار
سو غازی نمی هست روانه سین
یکان آسو در شب چو ماه روان
یهی پاٹ واتو یله مقصودگاه
سٹهاه زن به شمشیر مارکه کرن

محمد بن سلمه آنخضرتن
بحی بنی بکر ابن کلاب
سلحشور و پرزور و خنجر گذار
مرخص ز شاه یگانه سین
دو هل بت کهان از عدو آو پان
چو شیر دمان در او تشنه براه
نه تیغ واره اواره کرن

سو اشتی تست زخیل لیام
ترتهه آس از فضل رب الکرام
نفب یه نظفر سو سر دار گو
سیت بوی هیه ارگو

ارمی ورسه نادر دعا به سین
بهو یه اجب اتفاق سیون
بندی قرو نامی چو گوت به جنگ
سو آس نامه راده چو بادیه دنگ
چو نامه به بیت ناو گاس آس
به ناگاه چو زو نیتر تقاس آس
سو نامه دیان مرغزاره چو جان
به ذی قرد آک خیمه ساراه چو جان

دو دیه اوتی خاص خیر و الشر
یه کس تست مرغزادس اندر
دیان این اکس چو وقت صباح
هست کوس اوتی نوتی بار باح
بگاه شاه چو هم زنهو چو بیه تن
روانی ترتهای فخر زمن
زدوی غصب بلخ تشید
تقابل کرم و کرم از کرن تیغ تم بیوس
تن بیت بجگن تیغ تم بیوس
دیگن تم بیت کوم تو دیر
دیگن تم بیت کوم تو دیر
تم بورغ بدرگاه بیر الشر
تم بورغ بدرگاه بیر الشر

کروم تیر باران من احمقن
سو غارت و جهت تیر شرارت کهتم
ولی تم نه رودم مقابل به تیر
بهمت مه لایم من تیر و سنگ
پکان آو ناگه دین گیر و دار
و پهوک بله سونا مردمی کرک
بهمت مه کرچپ و چابک گمر
بران کوه ڈیهوم یوان باحشم
و تهان دره ڈیهم غبار از راه
نکهه آم آخر اول زان گروه
دبس خشم کڈ تیغ تیز آخرن
ز سینه نمل خون جاری کرن
عیینن نه کڈ تیغ پهلو شکاف
نسدوی رٹن گرنه گونس سوار
نزارت بله نس زیاده سپن

بغایت مه بخشم حمایت حفن
من نش سو جب بیه مه فیرت تنوم
بوارد فضل حق کنه لگیس نه اسیر
بدان تیر و سنگ آی م سخت تنگ
عیینه سپهدار جمع شرار
بحمله مه پٹ دستبردی کرک
زلس بر سر کوه زان شور و شر
خرامان خرامان شفیع الامم
و پهوم شاه مرسل یوان باسپاه
بیه بو فتاده بفرو شکوه
مقابل عیینس سپن بے سخن
بیک ضرب خنجر فگاری کرن
اکی زخمه نزاون سو مرد مصاف
حمایل کرن تیغ زهر آبدار
مبارز نسند بو فتاده سپن

ذکر سریّهٔ عکاشه

امی ورهه کرو حکم آنحضرتن
عکاشس پے قتل خیل فتن

جمانهاز قوم آسد پرو
بمال و مواشی و زر و سیم و دُر

نوی گو عکاشه بحکم رسول
چهل تن تلن سیت زاهل قبول

برانحال یله نم خبردار گے
بجای دگر تل نه بیوار گے

عکاشن از انجمله کاهنه ڈیوٹهنه
تجسس کرن نه بهر بوٹهنه

شجاع و صهب آسو نام دو کس
نمی سوزن از بهر تفتیش پس

دران جستجو رٹو تنواک جوان
ولیکن هتوک نم جوانن امان

امان دت نمی هاونگ بی تلاش
تمن کافرن هند سو مال و مواش

عکاشن فراهم نه کر سر بسر
پس آنگاه گو پیش خیر البشر

خبابن امی ورهه کرو باسپه
روانه محمد بن مسلمه

بذی القصه سوزن بصد کرّ و فر
دتن تن ز اصحاب بیده نفر

نم اصحاب گی یله بصد دبدبه
بذی القصه سوی بنی ثعلبه

سپن تمته آماده بس شوخ و تنگ
گو از هر دو سو گرم بازار جنگ

ز دوی قضا گے مسلمان شهید
ز تیغ مخالف بضرب شدید

خبابن عسیده سوزن بتاب
چهل تن دتن سیت تن از سپاه

نه بهت سو سو بفرق گنیه خواه
ولیکن تن مشرکن ژده تهره

گهٹت و دو دشت گوه و دره

مرخص ز شه بلیه نم اصحاب گے
بهیجای ز وین قبیغ و حسام
سهاه زن رٹک از گروه قریش
بنام آس ز بنت شهس دختر
سه منکوح بو العاص آس از قبول
جنابن نه مانس نه نزاوُن بلیه
وهوم در معارج سو بو العاص گو
امی در هه گو عبد رحمان عوف
سوی دومة الجندل از بهر جنگ
لکس دینه وتهه گنڈ کمر بر وغا
ولی غدر هرگز اول کر نه
باسلام کر زک دلالت اول
گوڈن کر نه غارت مال تان
اگر ذلت شرک نه اوت ز هین
نهندس شهس دختر مه جمال

بران کاروان وانت از راه پی
به آسک نه بیوهک بغارت تمام
ابو العاص ز انجمله با جاه و طیش
نه دختر ز اوج شرف اختر
نمی منکوتند وی امان از رسول
بمعه مال و دولت از ان قافله
سوی مکه نت مسلم خاص گو
بحکم جهاندار بی نرس و خوف
نصیحت کرس حضرتن بیدرنگ
غزا با عدو کر نه بهر خدا
نمن سیت جنگ و جدل کر نه
سوی دین حق ها وزک و تب اول
روا نهوز نه قتل اطفال تان
مسلمان بن پور ایمان ان
هزن سی زه انزن بعقد حلال

وچھون در نہج اک جوانا پکان
رٹن سوی ویکن ہتس تم امان

تمی بر عدو بجبر واتناؤ
علیتن مجال از ذوالفقار ہاؤ

گروہ مخالف رٹن بجبر
کرن مارہ وارہ بہ تیغ و تبر

ہزیمت تمن دت رٹن چارپا
تمی ہت پکان گو بجبر والوری

امی ورہہ زیدین حارث روان
سوی شام گو بایکی کاروان

بام القریٰ والویلہ ناگہان
جماتہاہ گیس پیدہ از گمرہان

بغارت تمی چپت وچالاک گی
کروک قافلس لوٹ بیباک گی

سو رنگ یلہ زتقدیر زیدس بنو
بہ پیش جہاندار فریاد گو

دلس حضرتن سیت کہنہ تنغزن
تمی ہت پکان گو سو اعدا مکن

ہتن انتقام از گروہ شریر
اڈن سر ہتاون کرن اڈ اسیر

عریضہ مسلمان امی ورہہ گو
ویکن تسند قوم بیمار گو

ڈیک حضرتن دل مہ ہارن ہیو
فراغت لیو بول اشتر چیو

ہمتوان سو فرمان حضرت بجا
یلا فس اکس گی قریب قبا

سپاہ آس اشتر دران مرغزار
زخاص ہمیبر تمی شیر دار

تمن اونٹن ہند رنگ لول و شیر
ہتک می چن از حکم شاہ بشیر

سپاہ آس اشتر دران مرغزار
زخاص ہمیبر تمی شیر دار

تمن اونٹن ہند رنگ لول و شیر
ہتک می چن از حکم شاہ بشیر

سپاہ آس اشتر دران مرغزار
زخاص ہمیبر تمی شیر دار

تمن اونٹن ہند رنگ لول و شیر
ہتک می چن از حکم شاہ بشیر

سپاہ آس اشتر دران مرغزار
زخاص ہمیبر تمی شیر دار

تمن اونٹن ہند رنگ لول و شیر
ہتک می چن از حکم شاہ بشیر

سپاہ آس اشتر دران مرغزار
زخاص ہمیبر تمی شیر دار

تمن اونٹن ہند رنگ لول و شیر
ہتک می چن از حکم شاہ بشیر

سپاہ آس اشتر دران مرغزار
زخاص ہمیبر تمی شیر دار

تمن اونٹن ہند رنگ لول و شیر
ہتک می چن از حکم شاہ بشیر

امی و رسہ در خواب و چہو بیگراف
به بطحا گزشتان با صحاب کبار
رسانی بصد عشرت و ناز و عیش
وتهت بام بیدار دل گو ز خواب
بعمره گے آماده نم دوستدار
عجب اونشاه آس قصوی بنام
سو دوه غیره ماه ذی قعده آسو
تجک سیت سمشیر اک در بغل
دنک خیمه یله ذو الحلیفس اندر
دران بقعه بامیت سپین نور بار
حلال اشتران هدایا کرک
نگهبان تهون حضرتن یاد دیو
نگهبان تب ود سوی نامور
پگه دراو با جمله خیل و خدم
میان حرم بوز یله کافرو

جنابن کران زن بکعبه طواف
رسومات عمره کران آشکار
کلید در کعبه در دست خویش
وتن پیش اصحاب دانش مآب
سو سردار عالم نه رود استوار
کرت غسل کهتو نت امام انام
مگر در ازل سوی تن وعده آسو
بکن گے زندر واره وه زانحل
با حرام زا کرام گنڈوک کمر
هنک پس کرن تت هدایا نیار
دل و جان به لبیک گویا کرک
مقرر بران کار عباد گو
خوشا شان دربان خیر البشر
بسوی حرم نیز تراوُن قدم
کرم گستران در حرم تراورو

برت آو چه بلکه سیلاب گی
از ان آب اصحاب سیراب گی

تهی کن منه ای شه بالوید
کرم سبز و سیراب کشت امید

دم جلوه را تهاستم کاستم
نیم غم نتم مهربان آستم

پگه یام بن خلق در غل و غش
که ومه کران العطش العطش

مه سیراب کرزم باب کرم
کرم کرزم ای آفتاب کرم

لقب آواز کردگار کریم
توهی مونس پٹ رؤف رحیم

زشفقت پگه پیش دانای غیب
بذیل حمایت و بوسان عیب

اولوالعزم پیغمبر آسن تهران
بنفسیش نفسی و نفسی کران

ولیکن زروی فزون همتی
توه آسو کران امتی امتی

توهی آسه آخر دران داوری
بگین شفاعت در انگشتری

مهیت عمره ای شاه امت پناه
پس انداز کهنه کرنه غیر از گناه

بفرط گناه از تهید سنیم
بروز قیامت ندامت بیم

گنهگار چهوس امتی عیبدار
مگر تهنزه امید پٹ چهوم ملار

کرم از یم رحم بخشی منے
زسوز قیامت ندارم غمے

نعت شریف

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
دوکهه دادا دابوس دره دامر درانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
زیبه بیت چهوذنت تهیه لاکیس دامانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
اسکول دلس لال فندس نعلینس نه

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
هالان دل چهوم حال بوزم دانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
سیرتان فندس تهیه کن دره دانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
اشاره تهنندی پایه کو ماه رخسانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
فواره خونته آب کرکه دل بیدانس نه

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
زنهه کنکه پیه بجده دادل بیدانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
سرتیر نه دادن قربی بیدانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
ذیاب ادوان نه دادن خلیک پٹ کیانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
بس نور بزبان والضحی دوی تانانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
واللیل مویک نفت چهس نه قرانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
گناه جان غمخور جان بدس جانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
دعوت لوکس و نفس نه تاوانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
رحمت لوزن و ذات پاک جهانته

چهوس خسته لاره آفرینندس انتانته
دانته تهندی خاصه جهان دهوانته

بسوی بیشتر و تیر و خدنگ
کرد از دو سو کم باز از جنگ
تهوری کرده جگاه بشود و نزد
ولیکن بدانش و اندیشه و خرد
نه بخشم شود نصرت بنا و درگاه
بدین کنن بدین گفتار و گو
وزن فی نزدیک گفتار و گو

تن زد و ظاهر بر امر کرن
دو ماک بلا تنگ مقرر کرن
تا چو باهم تو و با وعده بهاون تن
کرد و زم دی همه ماون تن
بران عهد و پیمان کرد ترک جنگ
نه بین کرن مس تم پدرنگ

تو فیر نامی چهو کنه شایان ات خوانسته
سوی حال جانوی باوه دن شاه ذی شانس نه
کر حال بزل عرض نهندس در بانس نه
چهوس خسته لاره آغه سندس اتسانس نه

تشریف بردن آنحضرت بمکه معظمه به نیت عمره و صلح کردن با کافران در حدیبیه

بیا نامی از کلک معنی نگار
چنین گفت گوینده داستان
شهن در حدیبیه با جیش و جاه
بدیل ابن برفا ز قوم جهول
ز قوم خزاعه سو بو با سرور
نوی مهر مهر امام البشر
نمی باو حال عدو یک بیک
شهانم دنی نه پنه در حرم
دیس نم بو چهوسنه بجنگ آمن
کرن عمره آس اندرین سرزمین
حرارت قریش چهو منگن اندر
وتهان از حسد بد بخارات چهک

بیفشان بکاغذ دُرِ آبدار
ز احوال آن سرور راستان
بلند یله کردن قبهٔ بارگاه
گرس گفت دوان آو پیش رسول
نمن با نبی عهد و قول آسو پور
کهنت آسو تن برگنین جگر
بدربار سردار انس و ملک
درین باب گیمت چهه ثابت قدم
ولیکن پی عمره چهوس در امن
نه بر رای هر رای اعدای دین
چهه جنگس پٹ آماده تم خیره سر
ولیکن عبث نم خیالات چهک

فرستن زعوش نقیب آونه
بدین نشه مدعا در اونه
کرد و بیان آن سرور باغ جنان
نزد یک آن سرور باغ جنان
وچین تهوتی طور و طرز جواب
چه خواهد چه جوید چه گوید جواب
نقابل نهن عروه بوبکر از حشم
بدربار خاص سرنهن
و بدین یه تنفیع الامم
تن عروه بدین یه تنفیع
سو بیشه مشتغل یه تنفیع
بدین سو عروه سو بوزان کلام رسول
ابهه سن صحب کبار رسول

دچهان آسو آداب اصحاب دین
نهانی دپان بو بشاه زمن
تهس سر درس افسری شو بنا
تهس آفتا بس دل و جان فدا
غرض بله دچهون طور و طرز جناب
تمن دپنه لگو با همه حیش و جاه
چهو دچهمت مه قیصر نه نوشیروان
ولی چون محمد علیه السلام
تمس تهته چهه اصحاب لی و تضمیر
باین شوکت و شان و قدر رفیع
همه از دهان مبارک لعاب
همین و تبرک تسندی صحاب
بمردی و گردی درین روزگار
غلاما شوبی شاه خاور تمن
چهو کراون تمس صلح بهتر ز جنگ

پی حرمت سید المرسلین
هزاران هزار آفرین چهوی مین
تهن دوستن دل و چهمت لو بنا
تهن تارکن مرحبا مرحبا
قریش نشه گو بپای شتاب
مه شاهان عالم چهه و چهمت شاه
و نی چهوم تهند شوکت و عز و شان
و چهو منه مه کانهه شاه ذو الاحتشام
چهنه تهته شهس کهنیه فرمان پذیر
تبین تس مطاعس تهی همه مطیع
اگر نزاوه شاه بنون ماب
چهه مالان لاله رخن سوی لعاب
نه رستم تمن هو نه اسفندیار
دلاور چهه یاور چهو داور تمن
وگرنه انن تنگ هم شیر چنگ

زقومر تمن اکهاه بود بس
سو شهار بوبت منو سوی بیس
تبوق ملاقات شاه شتاب
ونه گو سو و چهن بس چهاه
سو و چهن بس پاه چهانا چهو
سو و چهن چهه بس اثبه فرمانهی
بس دون چهان چهن چهش هنتهی
سو و چهن بس پانه عاشق خدا
سو و چهن چهو تعریف بس فاضهی
سو و چهن چهو بس علصین مندپناه
سو و چهن چهو بس تشک بیه شاه
سو و چهن چهو بس عاشق جز و کل
سو و چهن چهو بس تقتدای رسل

111

سو و چهن چهو بس سر و تن و جان
سو و چهن چهو بس داغ درد دوم
سو و چهن بس زر دهی هند غلام
چهو در ملک کشمیر نامی بنام
تهی پارک تو گو سو الا گهر
بر پدار تو گو سو الا گهر
دار حق و تبر
کن دین اندران مشوره
کرو کرمی تره
کن بیان
کهن تن مدعا
دچهو گیاه چهو
لم ره چهو پا بزم دوستا
تمن تی تمن لت کرن و تا تمع
تمن دت کهنت علیه السلام
چهون دوره بله لو زدوی بی
کن نشه زده گو بی

بجانب روانها و قول هم
کدن تیز عثمان والاگهر
ای ابن عفان بام القری
هم جزم الوری
هم ده نکه کس با اختصاص
امان ابن سعد بن عاص
بتعظیم
ای تیز سر شتر خود سوار
دن در امان سه دوی بیگدار
نه بود ات بله باکرده بهول
که دوی آشکارا کلام رسول
فرستو دیش پدرکن بهو طواف
که اندوی صدق پیش بیاف
دیگر هم جناب سوگرده نه
دن عمره تنها روانها وه نه

نه بود ات تعصب هم بکوکاون نه
نهوک در حفاظت سو فخر زمین
جبر سه شهس از قضای مجید
که عثمان از شمشیر اعدا شهید
شاه کو دل از دهه خیر البشر
که آسه نه شه خبر

لگوک دینه عرون به کر آشکار
ولیکن چهو کر جان کینه زدن
اگر مانع عمرهٔ آن جناب
نو هه نش بوت بهره باصد جلد
نه بوزت قریشو تسلی کروس
ز کفار کهنه زن روان تیز پی
صحابو گرفتار کرد در کمند
ولیکن بله تراو آنحضرت تن
جنابن بفاروق دن تل قدم
دیگ از پی عمرهٔ آمت چهه اس
در نطق معنی موزد عادلن
لبن نم عدو دیدمه پت دستگاه
بحمله سمت تم سنمگر نیم
چهو بهتر نه رت ای شه ذوفنون
چهو بیز تاهو عثمان قریش نشه

مه تمه خوته و چهه هر هزاران هزار
نهتس صاحبس منع عمره کرن
گر هو نه کرو با ادب اجتناب
پنن قوم هت بیرو جای دگر
پهرس دل تمو بیز مدارا کرس
بدیدار فوج ظفر موج گی
رت نیک پیش شه ارجمند
ز بس مهر سوزن بسوی وطن
نه گهر پیش باشندگان حرم
نه بردزم و پیگار دامن چهه اس
شها چهوس بو دشمن تن جاهلن
شهادت دهم زنده تراو نه زاه
به تیغ شهادت امیری دهم
اگر این عفان روانه کریون
گر هن سوی تمن نشت کیشن نشه

انه تنگ در جنگ نمه بکار
نه نهاوک در دون نهاد سنگ
به نهوک سوت تنها بل سو صاحب گاه
نمن سهوک دنیه از جنگ بعیت کرن
ڈکو نهوک از جاز تو نهوک
هو نهوک از جاده نظام

زاصحاب بیعت چہو دیون خبر
صحابو کرک یلہ یہ بیعت ادا
باصحاب لگو دینہ خیر الوریٰ
چہو کر جان و تکن سو مرد لبیب
زہ گلدستہ تہاوت سر بگدیگر
بہ گو دست عثمان یہ گو دست من
رٹن بیعت ابن عفان زعنیب
بوین ویل و افسوس تن جاہلس
بحق دست عثمان چہو دست رسول
مہ دل شکر للہ پر از ذوق چہوم
ہزاران سلام و ثنائی بہ پے
چہہ الحق بی چار یار نبے
چہہ زیاٹ یم چار ارکان دین
بی ماحی شرک و ظلمت سپین
بوین رحمت حق تمن دمبدم

حق از آیت پاک تحت الشجر
خبر واز عثمان چہو زندی بجا
ازین بیعت عثمان تہون کر خدا
ز رضوان بیعت گرہن بے نصیب
وتن پیش اصحاب نیکو سیر
روائی تہون حضرت ذوالمنن
صد افسوس بر شیعۂ پر زریب
چہہ بس بدگمانی عثمان دلس
بمس شک سو بیشک چہو نابن چہول
پہر ابو بکر و فاروق چہوم
بعثمان و حیدر ز درگاہ حی
چہہ شیر خیبل صحب کبار نبی
بدل جان فتانان سلطان دین
بی قامع بیخ بدعت سپین
بموتھا و برپای دینچ علم

سو در خدمت سید المرسلین
روانہ سپین یلہ زاعدای دین
گروون از ادب خدمتش التماس
چہو در صلح خیبری شرح خاس
رقم صلحنامہ گرد از صفا
بہم سوی ابن شرط تھا و وجا

گڈو کہ شرط اس افرت کہ تو
ولی پر و دیہم و دیہم اگر قوہ تو
ہمن و گرہ عمرہ باور دو سوز
دراثنای عمرہ کہ تہون زنہ روز
اگر تم ہمن یہ تیغ و تر
دوم آمد وقت اینکہ کر
بخدا کہ تہمنہ کن بچو بھر
رقم برہ الم انہین چند سال
کہ تھاون زانہ دو قوی وال
چہو شرط چہارم اگر کاہم اکھا
رقوم لشکر ما پیش ما
الحق تہون آمادہ روز و گون
دیو تہون واپس سو رای کرون

تو ہہ نش اگر وانہ کانہہ سانو یار
اسہ نش سو گرتہہ جل روانہ کرون
وِن یلہ یی شرط پیش رسول
بتحریر آن عہد شاہ علی
تمی صلحنامہ دُرر وار جُر
نہ ڈیشت دپنہ لگو سُہیل جہول
رسالت تسنز اس نہو وکر روا
اگر اس رسالت تسنز براوہ ہو
ز نو ابن عبد اللہ از قام کر
نعلل دران باب کر جیدرن
شہن زانو از عقل و فہم و دنگا
لگس دپنہ لکہہ تی سُہیلن یہ ون
بتونل شہ بو ترا بن قلم
بخامہ جرن صلحنامہ چو دُر
ابو جندل از ساکنان حرم

در اسلام سوی آسہ دعوی گذار
ہیو تیہو نہ عذر و بہانہ کرون
تمو تم شرایط تہند تہو قبول
انگ تہ تمی لکہو بخط جلی
محمد رسول اللہ از قام کر
مہ لکہہ یا علی یا محمد رسول
و نو کر چہو احمد رسول خدا
عداوت دلس لوت کر تھا وہ ہو
بدین اسم تبدیل آن نام کر
کہتہ ماپٹ حرف رسالت پہرن
مبدل کرت مکہنہ تت مرتضی
سو معنی ازان لفظ نیرن چہونُ
کرن تی بحکم ہمیہ رقم
کرن از مضامین عالیہ پر
بدین بنی آسو ثابت قدم

صحابه تنه باهم گے اندوهگین
پسند آکنه کنهه بطبع بلند
کروک حکم ذبح هدایا شهین
سٹهاه تنگدل گوسوشاه جمیل
لجس اُم سلمه دینه یا رسول
بعمره خیال آسو در دل تمن
غبار ملالت بهت چهک توی
معافی گزیک دن تهنز زین گناه
مثالاه چهه آشهر ختن تا ختا
اگر نوه کرو پانه قربان اول
کرن سر تراشی و قربان تمام
پس انگاه کر حضرتن تنت عمل
صحابو به تبعیت مصطفے
کروک سر تراشی و نحر از ادب
ازان کار ریله تم ظفر یاب گے

زمهر ابو جندل پاک دین
کرون صلح با کافران نژند
تم از حزن و غم رود فرمان شکن
وزن پیش ازواج خود سی دلیل
نهند بار بیشک چهه گیمت بلول
ولیکن تنه کنهه گونه حاصل تمن
بر آئینه هاے دل ای نیک پے
بنگو نه تنگو تری چهوک تکیه گاه
ز خوردان خطا و ز بزرگان عطا
صحابه سراسر کرن تت عمل
چهه آماده حکم تو هر کدام
بمیدان کرن نحر پانی اول
کمر بسته کر باد رون صفا
رچهک حرمت حکمران عرب
بشهر مدینه عنان تاب گے

ز مهر ابو جندل پاک دین
کرون صلح با کافران نژند
تم از حزن و غم رود فرمان شکن
وزن پیش ازواج خود سی دلیل
نهند بار بیشک چهه گیمت بلول
ولیکن تنه کنهه گونه حاصل تمن
بر آئینه هاے دل ای نیک پے
بنگو نه تنگو تری چهوک تکیه گاه
ز خوردان خطا و ز بزرگان عطا
صحابه سراسر کرن تت عمل
چهه آماده حکم تو هر کدام
بمیدان کرن نحر پانی اول
کمر بسته کر باد رون صفا
رچهک حرمت حکمران عرب
بشهر مدینه عنان تاب گے

چهه فاروق اعظم روایت کرن
سپین بله بطیبه زین این روان
سیره کنهه اسی تیه پیمبر باجناب
دیمر نه تنه توده اصلا جواب
دس گوم نه توی گنهمن نه پت همره آن جناب
زنجیل صحاب اس تیرت ثواب
دیمر از تخ جهه من بعد رسول
مبادا از تخ سینه قبر به نزول
آکنده اسی گمت دین سبیل
پهه آگاه گوم آگا از غضب
زنی اوز حضرت کران یاد چهو
بهر و لطف دوان یاد چهو

بهم آیه تو رنت دوکن گوم تم
دوان آس در پیش شاه امم
تو از تلطف
دل از درد و رنج و تلطف بهم
دیگر آسو امت مرتن پیش
تی وحی آنم زدت آجلیل
رحق آن زمان باتم زان قبول
پس آنگه سو سوره فتح آسوم نزول
تی وهم آسوم نزاب سخن
توی هم دوی نه بجا ایک سخن
پس آنگه سو سوره زنم تا بپا
پس حضرتن با دل پر چنا
تم آیا سو سوره پس از اعتذار
بیرون پیش یاران والا مدار

نه بوزت سهاه شاد اصحاب گے
ولی آو کیتن زنن اعتماد
اڈیو دیو مظفر گرتهو در حرم
مع القصه گو بله سو سوره نزول
منور کرون طیبکوی مرز و بوم
مسلمان سپد عتبه ابن اسید
نپی تس زه زن از گروه لیام
با یفای عهد آنجنابن سو مرد
بجیو عتبه شاهس کرنه زاه پار
لگس دیپه حضرت مه کرمت چهو عهد
کرن نقض پیمان چهو دور از وفا
غرض گے سوهت مکه نم بے ادب
ون اندر اکس آس در دست تیغ
ونه عتبه لگونس زد وی تمیز
دزس نم اتهس کت سه شمشیر تیز

ادان مژده فتح شاداب گے
چهو فتح حدیبیه ان منز مراد
اڈیو دیو کرو فتح خیبر بهم
بطیبه زمین گو جناب رسول
بنور قدوم سعادت لزوم
بطیبه زمین آو رسته زقید
طلب کرنه گے پیش خیر الانام
بلا عذر و تاخیر کرنک سپرد
مه دم در کف ظالمان شرار
شکسته بنیا عهد کراون بجهد
قدم تل تت اندر چهو راضی خدا
رنگ جای درد و الخلیفه بشب
زتان سی چو برق درخشان بمیغ
بود چهه هن به شمشیر جان ای عزیز
نمی سبت عتبن کروس نیز ریز

بلکه ابو جندل بود نام
سوئه گو تهوی تمه روت مقام
نپی کن زم دان حضرت اساس
زنگه بوان آسو کس قافله
کران اوڑ آسک دران مم علم
کران غارت مال کفار آس
دران سیم و گوهر بانبار آس

نپی پاٹ گے تنگ نپی نام
گڈه پیوس سودای اقصای شام
بهم بجلی سنهنه سنگ نه تاب
سپن غرق گرداب تیغ و عذاب
شه آی گے بهت لا دریغ
به تنگ نامه در خدمت مصطفی

کهوک نامه در خدمت مصطفی
روانه جوانان به ذو فنون
سوی اهل خیبر عمان گرون
آنک نادوت اهل آن بنز بین
رسک در جوار خود ای شاه دین
چهه از کینه سنت سکت تمر جان
از آ کاره وانت چهه نانیز دوان
دوان اذن چهی اس آنک دن کام
دهه ارن شهر مدینه تمام

سو نامہ برت سرور نامور
ابو جندل و عتبہ خوش لقا
ولیکن چہہ بعضی روایت کران
طلب نامہ مصطفے بلہ و چہون
کرت بوسہ تت لوسہ نا دن بدن
برت نامہ پادشاہ انام
صحابو چہلت تن ولت جامہ پاک
کرک مسجداہ اک بگورش بنا
سپن جملہ اصحاب والاسیر
ترو تازہ گشت ارادت لبک
خوشا خاک شہر مدینہ خوشا
طمع چہوم چو بادِ صبا بزہ ہا

سپن خوش انن نم مدینس اندر
چہو واز طلب کردن مصطفے
گمت آسہ عتبہ مریض آنزمان
اچہن پٹ تہون پور حرمت رحمن
کہ یعنے روانش روان شد زتن
رٹن بر سر عرش اعظم مقام
چو گنج گرانمایہ ساوک بخاک
پس آنگاہ گے سوی خیر الوری
مشرف بدیدار خیر البشر
پس از رنج گنج سعادت لبک
خوش آن شاہ وآن کشور دلکشا
بوتت شہر پاکس دیا بزہ ہا

نعتِ شریف فارسی

بدل دارم تمنای مدینہ
قرار خاطرم در بیقراری است

تمنای تماشای مدینہ
چو سیمابم بسیمای مدینہ

سپن خوش انن نم مدینس اندر
نمایم باز داغ سینۂ ریش
بدان لالہ سیمای مدینہ
بعویہ مویہ معروض دارم
ملال دل بولای مدینہ
شفیع المذنبین خیر النبیین
سپن کار فرمای مدینہ

در اقتصر در پے بادِ صحرا گاہ
پے گمگشت صحرای مدینہ
سرودی است بآہنگ مشتاق
سرا پیر در سیر اپای مدینہ
بہ پیچ سوم در نغمہ مدحت او
ازین پہلو بدان پہلو بغلطم
نہ دامان صحرای مدینہ

سپید از عظمتش در مرتبہا
یا قضی الغایہ اقصای مدینہ
بہ پیش مقدمش از عرش اعظم
فرو گشتہ قدر والای مدینہ
کہ قاران دین رہ بر گرفتہ
سواد از سود سودای مدینہ
کشیدہ در مقام مرمر چشم
بخاک از دل بجز رای مدینہ
طراز نامہ نامی است این وقت
بنوشتن فدای مدینہ
فرستادن آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم
نامہ مبارک بشاہ مدائن کسری
از آنجا آن وقت کہ اسلام آن
بتفصیل گفتہ شود

امی و رہہ آنحضرتن کرد رقم
کو ڈک نامہ در روم سوزک بغفل
دویم در حبش شاہ نجاشیس
چہارم با سکندریہ روان
بحارث لکھوک نامہ پنجمین
نمی خط بمعنی مکلل کرک
صحابو شہس عرض کر یا رسول
تہوک آنجنابن سہ عرضی روا
کرک بہر خود از زر انگشترین
بہ تبلیغ آن جبرئیل از خدا
نتی تراو شاہن سہ انگشتری
ز نقرہ کرک بیاک واجاہ حصول
ازان مہر نامہ کروک نامور
سو پروانہ یلہ ڈیہو بجانبین
برون کلمہ نامہ رخس پٹ ملت

شہ نامہ شہین شن بملک عجم
کروک نامزد سوی بنام ہرقل
نزیم سوی پرویز تیرہ نفس
بنام مقوقس کروک باستان
بہو دہ شیم در بیامہ زمین
پے دعوت حق مرسل کرک
چہہ کر خط بے مہر نہاون قبول
کرک مہرہ واجا نیار از طلا
بہ تبعیت سید المرسلین
دوان آو در خدمت مصطفے
صحابو نہ کر پیروی گے بری
کھنک سے بنام محمد رسول
سوزک عمرو ہت در حبش بیحذر
متیو بر سر شمع پروانہ زن
تہوں ننگ و ناموس کفر کرک تلت

نمی پاک وارا ازین درد غم
روانہ کرن سوی فخر الامم
ازین پیش ہم صحب کو پیشدوش
کمت از حرم کس سوی عیش

بہ آس ام حبیبہ روان
نمس سینہ بیہ جعفر خوش نشان
شہین کنہ نجاشی خوش نسب
بری خود ام حبیبہ طلب
صحابہ نہ جعفر ازان بیکنام
بطیبہ زمین منکہ ناون نام
بدنیس اندر جملہ نجاشین فخر زمین
روانہ کرن پیش سوی مطلب حصول
سہ ام حبیبہ بعقد رسول
مشرف سپین کو سوی مہر
برون دحیہ کلبی نہ مبارکہ
بہ تہر قل و جواب سوالکہ
ابو سفیان در دق بعید خذلان

چهو استاد دیرینه کراون به نقل
سوزک نامه هست دهیه پیش هر قل

هر قلن ازان نامه بوا اعتماد
ایهن روشنائی لبن زان سواد

خطس بوسه کراون بحکم ادب
ایهن حرمت خط شاه عرب

امی لحظه گو اندرین مشغله
ز شهر حرم پیده اک قافله

بخدمت نمی نم شهن منگه ناو
نمی زیر او رنگ استاده نهاو

لکوک دینه پس در نبوت چهو چاو
تو به منز چهو ما کانه تند آشناو

دیس پور حرین که ای نیک خو
بلاشک بوچهوس از قریبان او

نه بوزت پرزهن نس رتت زیر تخت
ز احوال پیغمبر نیک بخت

ز عقل و فراست بین یکین
درین جای در پهلوی خویشتن

مقابل نهون نس توی نم غراب
وی ما اپزنت دس نم جواب

لکس دینه اول سوی شاه عجم
نسب نامه تند چهو کتهو در حرم

دیس نم چهو سوی تاجدار عرب
الی الآن ز آدم رفیع النسب

پرزهس نم ز آبای آن نیک کیش
چهو ما کینه دتمت به دعوی زبیش

دیس نم جزا و کینه دعوی چنین
چهو نه دتمت از قوم او پیش ازین

پرزهس نم ز قوم وی از بس مهی
چهه ما آسمتر کانه شاهنشهی

دپس پور حربن چهو تس کار و بار
نصیحت چهو خلقن کرن امر و نهی
پس آنکه شهن زان سوال و جواب
دپن پور حربس که ای نامدار
دپت نهد چهو تمند نسب در عرب
دپت بیه ز آبای آن نیک خو
چهو ثابت گرهن نه بنسخن پیش ما
اگر آسه ما کانسه دمنت ز پیش
بیان کراوه ما پس درین داستان
دپت بیه ژه از قوم آن نیکخواه
سو صاحب چهو ز مقبول بر حق نشان
اگر بر ونهه از قوم آن نامور
ونن همه هو تمنه رلو سوی بحر
دپت بیه چهه ضعفا مسلمان بن
بلاشک چهه پیغمبرن در اول

شب و روز توحید پروردگار
به ماون ته ماون چهو از روی وحی
رتن نکته رتن ن ز راه صواب
چهو بیشک سو پیغمبر کردگار
چهو آسن نهد وی مرسلن هند نسب
به دعوی چهو نه کینسه دمنت جزاو
چهو بر حق سو صاحب رسول خدا
به دعوی ز آبای آن نیک کیش
چهو سوی دعوی رفته زنده گران
چهو نه آسمت کانهه اکها پادشاه
چهو بیشک سو پیغمبر حق نشان
شها آسه ما در امتن تا جود
امی حیله ز ماون چهو ملک بدر
نمی بر رسالت چهس ایمان ان
ضعیفی گران ژه نه صاحب دول

بلاشک هیچ پس لطافت نشی
سو کرنه نه لطافت نشه پیت ژلی
دپت بیه چهو نه کو منن هیچم
به پیشم چهو بیشک به چاوی بیان
کن پیت ایدس پس پیت کو ای دوان
ایدسوی روا با خدا اهاوه
دپت بیه چهو نه نقض پیمان پیت
دپت بیه چهو نه کانسه پیغمبرن
دپت بیه چهو نه کانسه زیم و نیز
دپت بیه چهو نه کانسه سو مرد
کهی پس لبن فتح گاه سو
بلاشک چهه مرسل به آسو گاه
کمن گاه غالب نه مغلوب گاه
چهه کیمت نه چو با هزاران صفا
مظفر به اعدا ز امی انبیا
دپت بیه ژه از ظهار سیل و بیار
چهو با امر معروف فتن کار و بار
چهو با شوبن تن چهچهین کار
دپت بیه ژه از قوم آن نیکخواه
اگر نه بن چهو او را دو از کار
اگر نه بن چهو او را دو از کار
چهو بیشک سو پیغمبر حق نشان
به پیغمبر

گرتبت کبوتر کالاسو فرخ سیر | از تبت پیه درین ملک با صد ظفر
مه از علم خود آسو گومت ظهور | بنر پیره پیغمبر راه با سر ور
دلی در دل آسمنه کهنه اعتماد | توهی منزه بنرا سو عالی نژاد
ملاقات نمسند بوید کراوه ها | بپایش ز تعظیم سر نراوه ها
اگر آسهم بخت اسکندری | تتوی لاره هس کراوه هس حاکری
چو سایه کهورن تل بوستر اوس | یی ناله در زیر در نراوه هس

نعت شریف

تنها احوال زارم در نظر چهوی | غریباه ناله دیوان زیر در چهوی
وندی چشمه متن بادام چشمن | بمن هند وصف ما زاغ البصر چهوی
بگرد روضه پاکت بحر منت | دوان گت شش جهت شمس و قمر چهوی
خدنگ رامیت در کف دست | بدفع دشمنان خیره سر چهوی
شب فرخنده اسرای بعبده | گذر از قاب قوسین بشتر چهوی
گرای نامی ز درد دوری او | چو لاله داغ هجران بر جگر چهوی

دوئی هند پرده گرد دور از بصارت
سو نور دیده دل جلوه گر چهوی

غرض بعد آن گفتگوی دراز | انت بر دنت کن نامه دلنواز
و چون شاه هدد در یک ختن سخنه | بجاوب پیک کبر کن تهیه شوق و طرب
سو مضمون پیش زبان تن بهن طلب | پیاز هیبت آن خطاب شد پیچ
غریو و فغان اندران تخیر | رجلس سین شور و غوغا بلند
عرف فتح هند روی شه ارجمند | بجلوت دین پیش پیک رسول
منهاو پیه فتان حضرت قبول | چهو نوبت و خلعت بیه بیه دلیل
بعد فتح گواهی دانج جلیل

که ان تو اگر صدق آنچه تحصال
مخالف بگذرد دم گو شمال
صفا تر تهنیت اگ چهو در یک دوم
زه خطا میانو نیست گره دران زیم
دنت نی کدن از قلمدان
کن هتونه وصف بیم
صفات شهنشاه گردن بیم
رشت نامه گو دجیه ترا دوم
گردن از بجست رقم بیچیه
مالی نیکن بشهنشاه دوم
دن دن سوغ فرض سلام بر قل
گردن کنگار پیام بر حال گو
کن کن نیست نامه که سوی حال گو
گرانی ان بیضی زیبو

دپنه لگو چهو بر حق سو عالی گهر
بوین نس فدا میانو مادر پدر

تمه تُند سره حال چهوم کرمتن
در انجیل و توریت چهوم پرمتن

ونت ئی کڈن جامهٔ کفر و کید
کرن حلیه بر تن بلبس عقید

ونن پیش اعیانِ قوم آشکار
چهو آمنت خطاه از عرب نور بار

چهو کرمت رقم تت اندر بالیقین
پریو کلمهٔ سیّد المرسلین

چهو لازم کرونت خطس نوه عمل
سو پاپس پهری پس کری تت بدل

نه بوزنت بصد ختم و تهه تم پلید
سر خاک پاوک نه کراوک شهید

سو احوال دجیه چهت گوروان
به پیش هرقل آو بار و دوان

کرن نس ز حال صغا نز خبر
دپس تم منه چهوم یهوی در نظر

اگر کراده نن دین فخر الامم
سر از تن بخنجر تهر تراده تم

یهوی امر مانع مه در پیش چهوم
ازین پیش گومت جگر ریش چهوم

پند دادن هرقل قوم خود را باطاعت آنحضرت و پیچیدن ایشان از نصیحت

کران ئی چهه ارباب تحقیق نقل
گرس منز اکس ژ او شاه هرقل

پنن قوم تت منز فراهم کرن
در خانه از قفل محکم کردن

سو صاحب بقاصد گری تیز گو
روانه بنزدیک پرویز گو

اچهو خسرون و چهو سو خط عرب
حرارت بغایت کهتوس از غضب

کڑن زیو بگفتار ناگفتنی
زٹن عنبر آمیز خط از منی

بسرسام ذلت گرفتار گو
بطوق ضلالت سزاوار گو

خبر قاصدن بنه بصاحب خبر
نمو منگو دعا ز ایزد داد گر

بتحریق پرویز منگون دعا
تهوس سوی دعا ذات پاکن روا

سو گفت آسو خسرو نه آواره گو
به شمشیر شیر و به دل پاره گو

زدر تیغ هت در اس لخت جگر
کرت لخته لخته به لخت جگر

بهمراه حاطب کروک بعد از ان
خطاه بیاک سوی مقوقس روان

مقوقس وهیت نامهٔ مصطفی
سٹهاه شادمان گورٹن از صفا

مشرف بامیان سپن نه مگر
رهین قدر منشور خیر البشر

سٹهاه هدیه در خدمت مصطفی
روانه کرن با درون صفا

از انجمله ماریهٔ دلربای
بیه سیت تن دلدل با دپای

سو دلدل پسند آو آنسو رس
کرون از محبت عطا جیدرس

خط چهمین بعد از ان بی نزاع
سوزک سوی حارث بدست شجاع

خبردار ای شوم بد روزگار
سزا چهوی خوار بدوی گرفتار

نه چهوی شاه واقف گرفتن بیام
نهش بود منشور حقیقت تمام

نه بود نت شرارت همین تن هتن
نشجاعس باکرام خصت دتن

بلیطس اتهه سوی تو ده روان
پیچهوم و چهوم خطا بجناب

زدوی شقاوت همین تن جواب
بوت نه چهوی ایتا دین پیه خطیب

چهو اندر عرب میا نیم و نسب
مرا پایه دم عجز کن نامه جانب

دیگر نه فرمان تنه وانم و چیم
بعضی عرضنامه کرا وک پیک

بجان مانه پس جان تنا سنتهی
قوی نه نم از خطا فرمانه ای

بلیطس رسو نامه پای شتاب
کردن حاضر خدمت بجناب

نبی گفت ہرگز بدو کے دہم
بتو نم عدو جملہ مردود گی

زروی زمین قدر یکجوشہ ہم
زموجود نم زود نابود گے

ذکر وقایع سالِ ہفتم از ہجرت و بیانِ غزوۂ خیبر

گذارندۂ حالِ پیشینیان
ستم سال گویلہ زہجرت پدید
بہ تیغ دلیرانِ نصرت مآب
بطیبہ روان گویل از احترام
رٹت صبر و آرام کیثرن دوہن
کڈو تیر و ترکش لڈو بیحساب
ثزو داہ شت تہ دہ صحب نیکو سیر
شمار سمندانِ پولاد خاے
نزہ گرز ایمان خاص شاہ بشیر
برین کار یلہ مستعد گو رسول
تمن بدرگن ثورہ سوزن پیام
بناری کریو نو ہتہ بر کارزار

تیہی کن چہو زاینجا گذارش کران
سپن فتح خیبر زرب المجید
سراسر سپن اہل خیبر خراب
زصلح حدیبیہ خیر الانام
کرون حکم جا بنا زپادر سہن
بیکدم کریوک اہل خیبر خراب
سپن جمع از حکم خیر البشر
زہ ہت آی اونٹ از عدد زر سما
تتمہ زاصحاب روشن ضمیر
خبر ہت بخیبر گو ابن رسول
بجنگ آوری دراوہ خیر الانام
کہٹت تیہو نہ روز دوں چہار

کرن نیز فرمان دران داوری
بعباد بہر حراست گری

بو صاحب روانہ سپن پیش پیش
بفرمان پیغمبر نیک کیش

ز تقدیر داور در اثنای راہ
رٹن از جواسیس اک کافراہ

پرتہن بس بیان سر کفار کر
مہ از حال خیبر خبردار کر

دپس نم زبس ہیبت آنجناب
پمت اہل خیبر جہہ را اضطراب

جہو در شہر طیبہ اکھاہ از لیام
تہی کن بتی سوز مت جہک پیام

بغایت جہہ کم لشکر اسلامین
نلو تیغ کہوژ و مہ بد نامین

بو کرہس روانہ نوتی زین نمط
نہ جہوار است تم و نمتن با غلط

خبردار عباد بر کار کو
سو جاسوس ہت پیش سردار گو

لگوک دپنہ عادل ہٹاون گرتی
جنابن دپک نہ زندہ نہاؤن گرتی

تہوک زندہ آخر بحکم رسول
بتو کرتم از مقبلی دین قبول

دین ئی جہو استاد معنی گرای
سٹہہ آس در ملک خیبر فلای

انوی وانو یلہ شاہ والامدار
کرن جمع لشکر مبین و بسیار

جہواک منزلا منزلت سوی بنام
کرت بوٹ نت منزلس منزل مقام

نماز تہجد ادا نت کردن
بفرض سحر اکتفا نت کردن

سٹہاہ نامور سوی بنام رجیع
دیس آنجناب گر ہو وقت شام
دران روز گے جمع اہل نفاق
قضارا بہ تیغ گروہ پلید
براوج فلک در اویلہ ز احتشام
بسوی رجیع آو خیر البشر
دگر روز اصحاب ذو الاصفات
رٹک ترمیہ دوہہ بہ تیغ و حسام
قموص اک قلایاہ فلاین اندر
ملک بلہ کران آس باہم سخن
سمت آی اصحاب خیر البشر
نمس سم خلل گونہ تت ہیچ جاے
بتنگ آی اصحاب شمشیر زن
دران آن جناب محمد رسول
دزن پس صدیق اکبر علم

بنین سے خبر پیش شاہ شفیع
سوی آن مکان ہمچو ماہ تمام
زبس تیر باران تلک طمطراق
محمد بن مسلمہ گو شہید
سپہ نہ سپر ہست سپہدار شام
نبین سیت لشکر بصد کر و فر
ظفر یاب گے بر حصار نطات
ز خیبر فلایاہ دویم صعب نام
سٹہاہ آسو سگین تہ محکم زبر
تمی پٹ دوان آسو ابلیس کن
تزلزل تلک تت بہ تیغ و تبر
فلای آسو نہ آس زن بڈ بلای
کروک عرض خدمت بشاہ زمن
گمت آسو از درد سر دل ملول
علم ہست پکان گو سو والا ہم

پس آنگاه خفتان و لکوتش ببر
ذو الفقار نهوس گنڈت بر کمر

علم رٹهه در دست نصرت اساس
جناب علی کرنه لگو التماس

تمن کافرن نبوت غارت کرک
طبق بر طبق ست جهنم برک

جنابن دپس کرزه آهستگی
باسلام انزن انهی کانهه لگی

لبک دست اگر کانسه پٹ بر جبل
دلالت باسلام کرزس اول

کرک صدقه بدا شتر سرخ مو
یهوی کار چهوی تمه خونه نکو

نه بورنت جناب علی در او نبز
علم هست فلایس نکهه بر ستیز

ز بالای قلعه دچهو اک کافرن
برس تل جوانا علم سد کرن

بر ثبن ناونس کس چهوک ای مخنثم
دپس تم علی ابن بو طالبم

نتی تم سونام علی بوز یام
بفریاد لگ دپنه پیش لیام

علی ولی او چهوم اضطراب
استمدی انهه سپنه خیبر خراب

نتی در او حارث نبز از حصار
پسه هست دوان بر سر کارزار

گڈن از کمر تیغ فولاد خاے
مسلمان زه سوزن بجنت سرای

علی او دوران بصد خار خار
حمایل کرت تیغ پهلو گذار

لدون در جهنم سوبد خو به تیغ
کردن خون روان نس چو باران میغ

دیان ناو مرحب آهن کافرن
دلیری سنا آهن تن خود شرن

سپهدار اشکر سوبد خوی آسو
قوی بال زن شیر شمس بوی آسو

قوی بال زن مقابل علیس سو افسر پون
طلبگار خون برادر پون

ز جناب آزمایان پولاد چنگ
جماعه شجن بیت لب شوخ و تنگ

نمی اک آهن پٹ بزور آوری
هست اک آهن در داوری

نتی وقت جنگ آوری پیکار
چهه هست پیچ بر ستم تن دزن شمال

زره بر زره دل نتی کافرن
سرین هیره بون غرق لوه دن

وزن پیش خود بالای
زه دستار گڈن ابر یکدگر

زه شیره تراون دیران لوی
زه تمن نبزه گڈن هر

زه آهن زه من نبزه گڈن هر
بزور داوران پس چو پیکاره کوه

زنگ سپه باهزاران شکوه
مسلمان نتی محنت دو گنه یاب

چهوک بله سوبا قرا قرا سیاب
بزم کبد اسود صواب

چهوک بله سوبا قرا قرا سیاب
بزم کبد اسود صواب

فوقی لیش و صفدر لبش بیاو

یہ معنی کنو بوز بلہ مرحبن
دپان مرحبن آسو دیہمت بخواب
بکہہ رجز خوان آس بلہ بوتراب
مع القصہ گنڈون کمر بر ستیز
بتہوی نیزہ ہت تہد تلن تم خزن
زہ اڈ تراوس از دم تیغ ہند
زہ پارہ گرس گے بمعہ آنجناب
صحابو نہ کر حملہ یکبارگی
بہ شمشیر فولاد گون حیدرن
امی ہمیہ کافر ژل اندر حصار
کہنت خندقاہ آسو گرد فلای
انوی وانو بلہ حیدر شیر نور
پیس وٹ دوان خندقس منز سپر
ز آہن دپان صرفی سرفراز
انہن منز رٹن سوی بجای سپر

نٹو در بدن لرزہ تراوس رین
سہا مرحبس رت چوان چون شراب
ہسہ ڈلو چھو بیشک یہوی شیر غاب
بہ پیش علی آو ہت تیغ تیز
بخنجر زہ پارہ کرس حیدرن
ز فرق سرش تا بنعل سمند
سوارن بدونج بدار البوار
انک تم سنمگر در آوارگی
ہٹاون زتن سر ستن کافرن
تتی آک سلطان دلدل سوار
چہل گز کھجرنت بجر بڈ بلای
سو گرہت دژن وٹ تمی پٹ اوپر
دوان گو قلابس گڈن ٹنگہ بر
سو دروازہ بوترہ تہ نو گز دراز
کرن ہر طرف حملہ چون شیر نر

پس آنگه کروک عزم سوی فلای
علیّن پے فوج شاه رسُل
ولی گو سو بر پٹ تمن ژہٹو گزا
نمی پٹ بفر کرُ صحابو عبور
در اثنای رفتار خیر الوری
شہا جلد یک تاب طاقت گٹام
نہ بوزت سو سلطان خیل و خدم
ز خندق علی در اوزان پس بنر
دیان نی چھو بو رافع نامور
ولی تت برس گیہ نہ جنبش ذرہ
غرض ژاو در قلعہ خیر الانام
نمی وَدُ بہ پیش بنی زار زار
سٹہاہ آسوتس رود مُنت مال و زر
ز مردم خزانا نمی پیش ارین
پزہس آنجنابن کہٹت مازہ مال

نیک بیت لشکر سوی خندق آی
گنڈن خندقس پٹ فلایک چوپل
رٹک بر سر دوش و انک اذا
پنو لاکہ نر پانہ صدر الصدور
بفریاد لگو دینہ ای مرتضےٰ
ز بار نبوت مہ فوت ہلٹام
دوان تر ز خندق تلک جل قدم
ز دوش مبارک تلک نہد سو بر
لری پہر نہ لگ تت پہلوان سو بر
سو گبو شتر و آسو محکم برہ
وہوک کافراہ اک کنانہ بنام
ہرُن اش ز نرگس کرُن ارہ پار
خزینہ دفینہ ز ملک پدر
کہٹت آسو تہو مُت بزیر زمین
فتنم ہا دلس کرُمہ صرف جدال

سوئے گنج آسوت شایگوت مقام
رو آنکہ سو بنو زیر عوام
نمس سیت سے کنہ زان ز اسلمین
انہ ہا خزانا کہنک بلہ زمین
ز خالی بلہ عیان گو سو گنج فلاح
ز ہان فعل عبد اسباح

بم تیم گردن کنانس دژک
سم دوکت سر اسر اتہ تس تاژک
بگی زارہ پارہ بسہ کافرہ
بنا بس تمن پٹ پتو رحم کیا
سم اسر زال و متاع و مواش
دوک جمع ہر سو بسعی و تلاش
دیان پت قلابس نظات آسو نم
تمن کم بلو خدمت فوج کم
قبلہ اہ دن آسمان

آوردن زن یهود گوشت مسموم را نزد آنحضرت و کشته شدن آن زن

درین غزوه آمد اک زنا ماه خراب
کتهاه اک انن هدیه بنش کهش کرن
کهنی لگ نه کنه یا رهت آنجناب
تناول مه حض کردیان جهوم یه ماز
از انحال آگه سین بله صحاب
ز یاران حضرت پهو اک صاحبا
انگ پس رتن سی زن نابکار
سه بدخو لجس دینه جهس در تعب
نه جهت ما رمت میانو خاوند نه مول
نه بوزت بحکم امام الهدای
ولیکن جهه بعضی روایت کرن
امام الامم سید پاک رو
فدک آو نزدیک نور اک زنا
تو کرنه اول سو فرمان قبول

بتی کرنه بهر همپیر کباب
بزن سوی بزهر هلاهل برون
کهوانی دینه لگ به پیش صحاب
بوچهوس پر زهرای شه سرفراز
بیکبار نزاوت زهنگ تم کباب
ازان زهر گو سوی دار البقا
دپس حضرت کم دیوی که به کار
جهو گوت مه جانی انهه هوله تب
نه جهو منه هرگز ز لانی سو هول
کروک تس زنانی سر از تن جدا
ز دنیا مسلمان جهه مومن سه زن
ازان حال بله فارغ البال گو
روانه کرن هت پیام هدی
پنه آی بر صلح پیش رسول

بوادی القری بله امام الوری
نکهه وانوگی لک تنک سیخ پا

نیاری نمو کرپے کارزار
چوسون کجک تیغ پهلو گذار

صحابونه باهم کمر بسته کر
تمن نابکارن جگر خسته کر

کر ایک باسلام دعوت اول
ولی مستعد آے نم برجدل

بتوهم بداندیش کل اجمعین
نه ضرب شمشیر مردان دین

سپین بله مظفر تمن بیٹ صحاب
کرک جمع دولت برون از حساب

توجه فرمودن حضرت رسول اکرم بمکه معظمه که در صلح حدیبیه قرار افتاده بود

چهو راوی دین بل سو شاه انام
ز خیبر بطیبه زمین آو یام

صحابن دین عزم ساری کریو
قضا عمره کیخ تیاری کریو

چهوس در حدیبیه پهو مت قرار
کریو دن قضا سوی بصد افتخار

نمی از پی عمره آسن گزهن
پهوس در حدیبیه آس یم ترهن

صحابو یه کت بوزیام از جناب
سٹهاه شادمان کی کروک اضطراب

پهونه پهوس آسو گنڈ مت کمر
سپین تمنه آماده این سفر

سنت اونٹ همره تلک کی بکان
پے هدی باشاه روشن روان

تلک همره خویش سامان جنگ
ز شمشیر و خفتان و خود و خدنگ

بوادی القری بله امام الوری
نکهه وانوگی لک تنک سیخ پا

نیاری نمو کرپے کارزار
چوسون کجک تیغ پهلو گذار

صحابونه باهم کمر بسته کر
تمن نابکارن جگر خسته کر

کر ایک باسلام دعوت اول
ولی مستعد آے نم برجدل

بتوهم بداندیش کل اجمعین
نه ضرب شمشیر مردان دین

سپین بله مظفر تمن بیٹ صحاب
کرک جمع دولت برون از حساب

توجه فرمودن حضرت رسول اکرم بمکه معظمه که در صلح حدیبیه قرار افتاده بود

چهو راوی دین بل سو شاه انام
ز خیبر بطیبه زمین آو یام

صحابن دین عزم ساری کریو
قضا عمره کیخ تیاری کریو

چهوس در حدیبیه پهو مت قرار
کریو دن قضا سوی بصد افتخار

نمی از پی عمره آسن گزهن
پهوس در حدیبیه آس یم ترهن

صحابو یه کت بوزیام از جناب
سٹهاه شادمان کی کروک اضطراب

پهونه پهوس آسو گنڈ مت کمر
سپین تمنه آماده این سفر

سنت اونٹ همره تلک کی بکان
پے هدی باشاه روشن روان

تلک همره خویش سامان جنگ
ز شمشیر و خفتان و خود و خدنگ

فراغت لبت اونٹ قربان کرک | تبدیر ارکان ایمان سرک
سکونت کس منزکرک ترن وہن | قریش غماہ پیوہ مابت بہن
کروک عرض پیش شہ نیکرو | بہ عہد آسو باہم برابر نہ گو
دن لازم چہو نیزن تہند زین و یار | کرون در زمین مدینہ قرار
دیک حضرتن حق چہو وعدہ ہمین | بشاشب کروک عزم طیبہ زمین
مشرف مدینہ ازان مرز و بوم | کروک از قدوم مسرت لزوم

ذکر وافغات سال ہشتم و مسلمان شدن خالد بن ولید و عمرو بن عاص

بلہ ابیٹھم ورہ گوز ہجرت پدید | مسلمان سین خالد بن ولید
سین بہ انمس سبت عمرو بن عاص | دو شبوی گے از شرک یکدم خلاص
سو عمرو بن عاص ہمایون روان | چہوبت دانانس روایت گران
ز طیبہ بواز خوف خیر البشر | ز لنت گوس سوی حبش بیشتر
کروم تیز مرکب براہ حبش | انم نجفر نزدیک شاہ حبش
دلس گوم غالب گمانہ اگر | ظفریاب گردد امام البشر
گلن مشرک از تیغ او یکقلم | بواندر حبش آسہ بیدرد و غم
اگر لبنہ فتح و ظفر حضرتن | چہو کیاہ غم بو بہ بہ بسوی وطن

نصیحت کنو بوزای بیخبر
محیط جهان سینه سوی غنقریب
مه یله بوز نمستر نصیحت کنو
تندس انهس پٹ مسلمان بنیوس
چهلوم یله زشرک و ضلالت بدن
در اثنای رفتن زراه بعید
مه نه تس بهم یله ملاقات گو
دیم تم ترهان چهوس لطیبه بین
سو غمخوار بیشک چهوامت بنه
مه دیوس که ای مرد فرخنده پے
تی آی اس مدح خوانِ نبی
گوڈه ژاو خالد مسلمان سپن
پته نس به پیش نبی آس بو
جنابن چهوس یله بو مست الست
بنن دست بیت ٹومه از دستِ شان

سو مرسل چهوتت پٹ ژه اقرار کر
چهو الحق خدیو جهان سوی منیب
دلس منز مه ترغیب اسلام گو
مسلمان بو از نور ایمان بنیوس
گره کن کروم قصد باز آمدن
یواخی و چهوم خالد ابن ولید
پرژ هم تس گرهن کنو چهوای بکرد
ملاقات با خاتم المرسلین
تندس انهس پٹ بو ایمان انه
بوتنه برهمین قصد در امت چهوسے
دوشی وان بر آستانِ نبی
مشرف سو از نور ایمان سپن
ز عقل و خرد اجنبی آس بو
گڈون ز آستین دست ابزد پرست
گلوم وینه کیاه چهوی غرض بجوان

زاسلام خود اندرین داستان
نبی بین چهو خالد روایت کران
او اعمره بل که قضا حضرت
زبیت الحرام آرو سوی وطن
بود در حب اسلام پابند گوس
بدین بی ازو مند گوس

بلاد مه بوس ژلید آسو نام
می تگو خطا از طیبه بر نام من
بدین باجرا کای دلارام من
چهو نابد فسوسانه ژدیل لیاپزن
ژه چهو عاقلانه بوده غافل زدین
کرن چهو که ژاسلام گوس بتر

وقتی چهو که زدین تنا کران اگ هم
وقتی چهو که پاس پیوان پیوند
زنگ ضلالت دگو ایم
بتر چهو کران کیاره تا نیم چهو
پران کو نه حل باگ بتر چهو
بوی از نبرای تو بر کم و کاست
بجان که خالد بگاه

سو خالد پرس نه اپنو مانه نه
اگر مومن سیت کره اتفاق
باعدای دین پیه تنند دیدیه
کنون ای برادر بدرگاه او
بباغ دل بس چهوی ز شکرت کلاه
بحق تو ای جان من این زمان
سو خط یله مه نش قاصد و انتاو
پرم بله مقالات حضرت تمام
مه نیچه و نه کن مه گنڈوم کمر
مه سیت ابن طلحه روانه سیون
در اثنای ره ڈیٹهو عمرو بن عاص
گرهین کتو چهوی ای خالد نامور
غرض چهوم به دل از ضلالت فرن
نه بوزت دیم نم بصدق و صفا
نه ستوی بهر حال گے ره سپار

به حق آسه تت زاه کهٹت زانه نه
بکین کافرن تله سٹهاه طمطراق
بدارین دیس تهد خدا مرتبه
ز سر آی بر پای در راه او
ز ٹٹ نراو سوی زاره لا اله
جنابن چهو ونمت چنین و چنان
مه در دل حق حب اسلام تراو
گنڈوم بل بدیدار خیر الانام
مه دیچ کرم تهو پیمبر خبر
دو شیوی بطیبه نه بین تهو مکن
پر ز هین حال تهوم باخلاص خاص
مه دیس بدرگاه خیر البشر
منور بنور هدایت کرن
منه چهوم دلس منز چهوی مدعا
بدربار سردار والا مدار

بجا گوش صحابن ی دیو چهو اندر دو
بجا گوش مکن پتن سو نو
بدیدار حضرت ای پتیا سی گا
بجا فی ادا کرمه دا اسلام
تو نوزه دیوم جواب اسلام
بدم کلمه از شوق دل صد ازان
گنڈوم ش تاج عزت تج آسمان

بن طلحه عثمان بیه عمرو عاص
مسلمان بین گے شکرت خلاص
دگر غزوه موته و شهادت نافتین بین
حارث و جعفر طیار و عبدالله بن رواحه
سی در همه کو جنگ موته کهور
سین پوره به افساد و فتور
چهو اوی دیان حارث ابن عمیر
روانه تهین کنه بصری به غیر
به ایلچی گری بله روانه سو گو
دیهاک چهو بهو نه گیر بینا تهو
شت حبیب نام او سو آسمین کافر بین
دیهی شاه آسمین تت خود بین
سو سی بدرگی از جانب شاه روم
علمدار آسو اندران مزرعه

وچون از عرب یله سو حارث بوان
دیس تم گرشن چوم در اقصای شام
ز نام نبی دو سو مرد پلید
بهوی یا نوا از ایلچیان رسول
یله آگه امام الامم گو از بن
گردن حکم گیه جمع لشکر تمام
صحابه نساده سپین صف بصف
گدوک برو نهه زید سعادت مصیر
دینه لگو رسول خدای مجید
پس آنگاه جعفر گردن گژه امیر
اگر تمته کرد عزم دار البقا
سوتی گژه شهید اندران دار و گیر
بمونه گیه القصه لشکر روان
شرحبیل آگاه گو زین خبر
سدوس آسو بو یاه نمس چون پلنگ

لگس کرنه تفتیش نام و نشان
بوچوس از رسولان خیر الانام
تهر ماون از تیغ کراون شهید
چهو گومت شهید از جفای جهول
نشان غضب گوک نوا جبین
کمر بسته با تیغ و تیر و حسام
دلیران دین جمع گی هر طرف
دژک تن علم سوی بناوک امیر
اگر سپنه زید بن حارث شهید
چهو سوی برا امنگری دلپذیر
امارت چهه عبد الله پس روا
اده پس کرد خوش سو کرزن امیر
کشیده علم بر سر آسمان
تنی تمته کرد چست و چابک کمر
سپه هت گدون سوی میدان جنگ

چو آتش تیغ افروخته بی سوار
نهاده سپین بیرکا در دار
نزد دارای با بهر گیه پیل بند
سدوس آسو بو یاه نمس چون پلنگ
سپین شرحبیل آگاه گو زین خبر
بیشتر شرحبیل سپی خبر
سوار بهر جان نزاو فلس اند
پس مات تنتم نزد فارگو
ز فرگ برادر گناه خوارگو
تی دراس بر عرصه گاه بزرد
کدوس نه تمک طلب ای نجاب
سو تو تیه زیدس پسند آونه
دیگر تم تمه گهنه مدعا دراونه

تهوی گو سیه چشمهٔ مهر و ماه
ونے آو نه کانسه کانهه از سپاه

سراسر سو میدان چو روی فرنگ
ز خون دلیران سین لاله رنگ

امیر سپه زید فرخ سریر
بحکم قضا گو شهادت پذیر

سو سر ویله روان گو بباغ ارم
دوان حضرت جعفر رٹ علم

دلیرا چهونه کانهه گمت آشکار
نمس هو درین دار ناپایدار

پنن گر تهی مار پانے به تیغ
نمن سیت جگن هن بیدریغ

تهی سو اکی تیره پشت و شکم
زره وار دون پهلوان بهم

به شمشیر بازی سین دل فدا
انهه تس به تیغ عدو گو جدا

جدا گوس دست مبارک دهون
ولی تو نه تعظیم رایت رهون

رٹن سی علم سر بدست دگر
دگر باره بر جنگ گنڈون کمر

سٹهاه دینکو دشمنو زور اکس
سو دست مبارک ته آخر رهس

مژهن منز رٹن ایستاده علم
لگس زخم نمت بل افزون نه کم

بعقبے گو آخر ازان زخم ها
علم تراون از دوش کراون رها

رٹ ابن رواحن ازان پس علم
پنو تمته گر سیر باغ ارم

بن اوتمن رٹ علم بعد ازان
دپنه لگو بشکر سو روش روان

کرن موهن وارپاه دلدهی
زن باز بردهٔ ازان بیرهی

نظامت بکه آسکند روزگار
سپهبت بزرگی نام دار

دو بوت شکر و خیس اندر مقام
رٹ از بهر آسودگی و السلام

بقیهٔ داستان غزوهٔ موته و ظفر یافتن حضرت خالد و مسلمانان بر اعدا و بدست آوردن

کبه دار و بل بر سپاه آفتاب
سپهر بنه سر خالدان با حساب

پیاه شد حبیل بدر روزگار
سپین شد سعد بر سر کارزار

دل پهلوانان ز گرد و سب
تباب آی از تیغ تیاب

تهی کن سپین خونه دریا روان
شفق رنگ گو دامن آسمان

ز دل دادن خالد نامدار
مسلمان دران روز رو داستوار

در آخر هزیمت دیگ کافرن
کروک پاره پاره تن خود سرن

پهر تراوک از تیغ مردارها
برک دشت و صحرا و کهسارها

سپه هت شرحبیل ثل زان هجوم
صحاب آی دنبال آن مرد شوم

امیر سپه خالد خوش نشان
برانگیخت مرکب بدنبال شان

نون خنجرن خالدس سور گو
در آخر مظفر ته منصور گو

بیانی اکی تیغ روزس بدست
تمی سیت کهیاون تم عدا شکست

زلت یله از اندشت گی تم لیئم
صحابو کرک جمع مال غنیم

براعدای دین یله ظفر یاب گی
براه مدینه عنان تاب گی

دچهک بڈ قلایاه در اثنای راه
شهید آسو گومت نت اک مومناه

تتی خالدن ساکنان قلای
کرن کشته از تیغ پولاد خای

روانه بدوزخ کرن تم پلید
تمن نش هتون انتقام شهید

وفی وانتی آس اصحاب دین
دران خدمت خاتم المرسلین

دپنه لگو سوی اهل مجلس جناب
بشهید شهادت سپین کامیاب

سوابن رواحه نه جعفر نه زید
رهاکی زدار پیاز کمسر و بید

سپنوه آسو در مونه مومنین عیان
نه سار دی کرک پشت پاین بیان

شهاه شفا دانه فتح خالد
شتن ادیب خدا لک سپین

شهاه شفا دانه گی خوش از جانفشانی او
کروک نهنده بابت دعای نکو

در بیان تراع نبی بکر با خواهر
شکستن قریش پیمان آنحضرت را

امی در بهر از فضل حی مجید
صحابن سپین فتح کمه پدید

نبی سپین چهوار دی کهمان تن سپید
نبی بکر نه ماه چهوار اندر عرب

نبی با خواهر از عهد قدیم
دران بودی خصومت کران مستقیم

امام الامم یله بر پنک آخری
سپین مکه مند آرای پیغمبری

ازان باز موقوف بے گفتگو
فتور و فساد آسو از هر دو سو

بیان آنکه فرصت داودی
دو بشوی در آس از خصومت بری

یله در خدا بیمه آنحضرتن
کرون عهد بر ترک جنگ و فتن

دران ترتیبا بیمت بے رام و کین
بی بکر اندر جوار قریش

بود قوم خزاعه پیغمبر از سخن
رو اندر جوار محمد آنحضرتن

بذکر مصدقه فتن شکستن پیمان

از ان خوف یله دشمنن بیوٹ دل
سپن بیه فسادن اندر مشتعل

بنی بکر کیو کافر واز عناد
ہتنگ بیه کرن با خزاعه فساد

بتی قومکوی دنهو اکهاه اجینی
بتی ہنو کرون سخت ہجو بنی

ز قوم خزاعه اکس آیه ننگ
بتی آنه مارن سو بدخو بسنگ

کی آگه بنی بکر زین داستان
کمر بند کینه کنڈوک بر میان

منگنه لگ بد دلکه کن مشرکن
بتو خود سر ولا گو پیمان شکن

سپن مستعد با خدنگ و سنان
رئیسان مکه با مداد شان

کنڈوک ہل پے نقض عهد رسول
کروک از عداوت نه پیمان حلول

کروک رات کتو بخیر باٹ جنگ
انک سخت اہل خزاعه به تنگ

سٹهه زن از انقوم آواره گے
به تیغ عدو بیخبر باره گے

ز کینه متی تم زه فرقه بهم
شبیخون کران تا بجد حرم

بمیر بنی بکر نوفل بنام
دپنه لگ خزاعی که ای نیکنام

چهو کر خون ہارن رواز بیمقام
ز مردم کشی باز پس کڈ قدم

بزیبت بنی بکر یو از حرم
خدا این کرو آگه از ان کاردار

دران روز ہا سرور نامدار

دیس تمہ جواباہ نہایت شدید
زہ کافر ہوک آسن ہو کافر پلید

لگس دینہ ہو نیازہ سرہ مال سُد
سبب کیاہ ہوات جہک گمراہ تند

دینہ لج سہ خوشخو ابو سفیان
گواہی مہ دژ کن خدا آسن

کروم ذات پاکن دل از شرک پاک
بمو شرک ان نش گرتین بم ہلاک

ہو افسوس کیتاہ پوتل چھی نہ ٹاٹ
کنن ہوک دان گت ان بند پاٹ

نہ روزان ہت یم نہ بوزان کنو
مہ سوزان جگر ہوم یہ کس دین گو

دیان ہیس یکہ کیہ بنو نا اینو
ڈلیو کوہ کر و کیاہ مروت کینو

نہ بورت بونش نش غضبناک دراو
بنر دیک سلطان لولاک آو

ٹہاہ نش شہس نش کرون نہ ارہ پاپ
کہ ای پادشاہ بلند اقتدار

اسی کرا و ہر چند نزد بد عہد
کرو دن دگر بارہ تجدید عہد

خابن ہو سنہ روا التماس
دل آزردہ گو زان بنوت اسس

نو آو نو مید زان بارگاہ
بہ پیش جنبق صداقت پناہ

نشہ تنہ لگو کرنہ سوی التماس
دیس تمہ کہ ای پیر ناحق شناس

ہکی کیاہ کرت بو مہ واراہ ہو نہ
ان اندر مہ کانہہ اختیار اہ ہو نہ

پس انگاہ گو پیش ابن الخطاب
لگس تمتہ فرمادنی سوی جواب

نشہ فاطمس دین یا امید
زدرگاہ خود تمتہ نہ ٹرنہ نا امید

پس انگہ گو بیش عرض نش علی
بیاسح دین تمہ زدو نشندلی

مینہ ہو نہ درد ست خو ذخیلہ
آہو حل گناہی نہ نش اشکار

غرض کانہ ہانش نہ طبیب اندر
کرون عہد و میثاق بار دگر

چھنوی آو فرت فرتن نشہ
تہ روی گو تمن نشتن نشہ

از انحال کا فرنگے اندوہ گیر
حسہ دل از خوف شہ منظر

بیان عزیمت آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم بمکہ معظمہ با اصحاب

بنا نامہ دکشی
بجز گوی از شاہ کشور گشای
بمیان بند و تیغ زبان بر کشای
بسنان قلم را بکر گستوار
بسر ان کا فرید جولان نگار
زنجیر طبع گوہر کشای
قلم کہ جادو زبانی نہ است
ای ملک معانی نہ است
بجز دین دین دہ بوی نشمار
کہ ہم بسیج دین دین دہ بوی
بجا بود ہم کہ
بمکہ زمین آو بلہ پود حریر
بجا بن بنا ری کہ از تیم حریر
صحابن دین غم ری کہ بو
بسباب ہیچا بنا ری کہ بو

بفرمان سردار والاتبار
زمردان غازی سمای دہ ہزار

زگردنکشان جمع دہ ساس گے
بر اسپان تازندہ رقاص گے

حمایل کرک تیغ خارا شکاف
کڈک خنجر و تیغ و تیر از غلاف

تلکو ہر طرف کوہسارن بُنل
ز آوای خرمہرہ ہا و دُہل

سوی مکہ بر کافرانِ لیام
روانہ سپن دہمہ ماہِ صیام

کدیداک دِہانا وہ کن مشتہر
کرک تت مزیّن لوای ظفر

بہ پہرہ گری تتو زبیر عوام
گو استادہ از حکمِ خیر الانام

دنک بیہ تمس سبت کوکس نم ہت
تتی ہت کڈوک بر وہمہ والا صفت

تتی پٹ تہو افطار آنحضرتن
تتی پٹ کروک ترک صوم از محن

بیس جایہ گو پس سوی شاہ جمیل
بمکہ از انجا بہی آس میل

سو خیل و خدم ہت کرک تت مقام
دنک خیمہ خرگاہ از حشام

صحابن دہ پنہ لگوشہ ارجمند
کریوین بن آتش بہر جا بلند

صحابو تتی نار روشن کروک
کہستان با آتش چو گلشن کروک

بہر جایگہ کنڈ زالی کرک
تلک شور و شر ہول ہالی کرک

خبر آسنہ یکین زان اثر
چہو لشکر ہت آمنت امام البشر

دنت بی ابن بیش شاه نکو
بتی تیغ هست او ابن الخطاب
اجازت برین غول دم یا رسول
لگس دینه عباس فخر زمن
دینه لگو ابو سفینس کن رسول
دپس هم بو کر ترا وه لات و منات
عمر بیه دینه لگو که ای مقتدا
پس آنکه بعباس و ن حضرتن
نه بوزت نمی نیو سود رجای خویش
به پند و نصایح کرون مومن دل
پکه حضرتن زاره پاره کرون
سپن یله مسلمان کرون الیماس
اجازت دتس حضرتن گو گره
بعباس لگو دینه خیر الوری
جماعت جماعت صحاب کرام

کرون ایستاده همن روبرو
کرون هنوز نمی عرض پیش جناب
به شمشیر مارن به پیر جهول
اما نی مه بخشس نه کوه مارهن
دوان پر تشهد کر ایمان قبول
هکه کر کرت یزه عمل در حیات
مه دپ ن بوازتن کرس سر جدا
رتن از زه در خیمه خویشتن
نصیحت لگس کر نه بر جای خویش
ازان پندها گو سو آخر خجل
بصدق و ارادت شهادت پرون
از اینجا مه نزاد و گره بی هراس
ولیکن پهرن نیو سو از نیمه ره
نساده سو تهادن بیک تنگ جا
نیاری گرهن بیزن از احتشام

دینه گو بان زیره ظلم کش
از فوس و حسرت نهس غفلتش
چو دون بیکه بیعه دنش
صحابه هست چو خیر الوری
کر بسته به انتقام شما

تا هو در امت سو با فتح نصرت نشاد
بصد سود و شر کر بر کامدار
زنانه نس کر بر اس بوزان کنو
ز گفتار شوم اس خشم گو
دس دپس پاس اس زان خشم گو
دپس اندزان خشم بو نفس زن
بجو سود جا همک کران بجل
بو هوس زاهل ایمان هم نی شود
دلی پاک آخر مسلمان بنگ
ذکر آدن کفرت صلی الله علیه
ظفر دکشه نیزن بیاری از
لشکر گمان و هم تا نما

چهو راوی دپان یله امام الوری
پکان وانو در موضع ذی طوی

کرن فرقه فوجس نه اندازه بیش
جماعت جماعت کڈن پیش پیش

جمانها دژن باز بیر عوام
براه کذا گو سو والامقام

دپن بس اژک تهونه شهرس اندر
قدم در جون تهوزه بی شور و شر

دتن بیاک فرقه بسعد عباد
کڈوان از ثنیه سو والانژاد

بین سیت خالد مرسل کرن
مرسل سو از راه اسفل کرون

قشونا هت از بطن وادی روان
عبیده کرون بر سر مکیان

ونت تهاونک باگروه ضلال
کرو تهونه سرعت برزم و جدال

پس انکه سو پیغمبر پیشرو
زراه اذاخر روان پانه گو

جحولس اندر خیمه لاله فام
صحابو دتو از بهر خیر الانام

سر ره جمانها ه زقوم طرید
وتهت آیه بر خالد ابن ولید

بخشم و عداوت گنڈوک ہل جنگ
کروک خالدس پٹ گذرگاه تنگ

کروک سخت باهم جدال و قتال
بتو خالدن لبو ظفر در جدال

لڈان تیغ وایان بفتح و ظفر
سپه سیت هت زاوکس اندر

مخالف نه اندوه ثل جنگلن
گلن موم زن آس پٹ تنگلن

ظفر یاب کو خالد از ذوالمنن
کرس عرض کرو زنوز التجا

بیان حرم ژاو یله مصطفا

دپن بس کن چهو یاران دو نه یکین
هتن چهو اکس خالدس ہاگر روان

دپن ارخ السیف عهم دوان
کیرے دن بشیر تهو دپنم

مه کڈ تیغ دن بر کروه پیام
سو قاصد روانه بکین بر فرس

ضع السیف فهم دپن خالدس
کیرے زتنگ یم مخالف تمع

ده داد دیگری تهنگ انتقام
تنی خالدن کڈ بزن تیغ کین

نشت دن کرن کشته الاعدای دین

۱۴۲

سو اخبار یله واقعه بشیر جناب
کروک خالدس پٹ لغایت عباب

کرس دینه حضرت کیه بی پیام
زنیاسته تهه بشیر و ابن حرام

بخدمت نبی عرض کیه خالدن
ضع السیف فهم دیکر قاصدن

دینه قاصدس گو شیه بیکل
کیت کوه نه میانس یامین بک

دینه بکو سو قاصد عجیب صعب
مه حضرت کیه عجیب زنها جاوه کیه

بر افلاک تیز بیر هیزه بی
بک ات کاسس مع کیه سو بی

مه بانیب انهه سو نه اختیار
سر فنا تیر و نه اوس بابه

جناب یله گو آگه ازان ماجرا
سو عذر پسندیده تهو هس روا

دیک حمزه یله در احد گو شهید
دیم پس گرک ماره ستت بلید

مه الحمد لله ز فیض ازل
بعینه نه آو این زمان در عمل

یل آخر مظفر سو خالد سپن
روانه نتی سوی مسجد سپن

سپه سینت هت ز اوبیت الحرام
گروک استلام حجر ز احتشام

نره هت شیط هت الحرامس اندر
ملمع پوتل آس از نسیم و زر

گروک سور تمنی بگر زگران
بفرمان سلطان پیغمبران

پوتل کهنه قریشو ز عقل نژند
رهیت آسو تهومت بجای بلند

جنابس دپنه لگو علی ولی
زه بر دوش من کهس زه و شد ولی

زهنگ هم پوتل نزاوت از جایگاه
گرگ از عمود گران هم تباه

بپا سخ لگس دپنه خیر البشر
ز بار بنون انگ تاب گر

دن زی تهاو میان بهکن پت قدم
گروک سور والت انگ هم صنم

جناب علی و تهو کرن نه عدول
بهکن پت تهون لت بامر رسول

ان هم پوتل والت از جای خویش
کرن حمله نابود پیش قریش

پس آنگاه از دوش خیر الانام
تو لگ پای بر بام بیت الحرام

بیه جبرئیلین زه و الوک تیز
سمو داتهی پیش زه خوف و خیز

سمو داتهی پیش زه خوف و خیز
محمد چو برداشت از زمین

فرودت یاورد در خانه کعبه
آمدن آنسو در در خانه کعبه

ثنا دو الامانات الی اهلها و تقبیه قصه

بیاموز راوی بیان بعد فتح و ظفر
بمسجد اندر زاد پیغمبر البشر

بگیر عثمان بن طلحه دو کلیدن
م از دوی حکم شه کعبه ان

ان خانه کعبه پی کوتهه بول
شهین کرم در خانه کعبه باز

نماز ادا از تخت پیغمبر
گرگت ادا از تخت پیغمبر

بگو دپنه عباس بیه حق علی
تم هر دن کلید در انو نتی

تن پیاده بله عبت نانل سپن
تو دوا الامانات تانل سپن

یله آگاه عثمان سین گو نزول
نه هنن شرک نراوت سین بهره مند
دزن کو نزبایس برن کوت چاو
کمر باینه گنڈون زراه وفا
بکعبه درون حضرت ذوالرشاد
به پند و نصیحت دین بکین
دینه لگ نم ای شاه والاگهر
زه چهوک خیر خواه خواص و عوام
ونتام کریز جفا و خطا
نه بوزت تمن مهربان گو رسول
دینه لگ چهو حق ارحم الراحمین
نهی پاٹ کرنگ به نیکی دعا

نم آیات میانی موکهه برسول
برون کلمه شادان بصوت بلند
دیان در عرب شیبه پس آسوناد
پی خدمت حضرت مصطفی
بوعظ و نصایح زبان برکشاد
دینو پز توهی منز چهو گیاه میانوطن
زه بحر کرم چهوک زرب البشر
چهه اس خوار و عاصی و مجرم تمام
گزهی گیاه زه کم بد زه یک برعطا
گنه بخشنگ توبه کرنگ قبول
ترحم کریو سوی جهان آفرین
بوصف خدا خطبه کراوک ادا

حکم فرمودن سرور عالم بقتل یازده مرد و شش زن اهل مکه و عفو فرمودن بعض ایشان

چهو راوی تهی کن روایت کران
زاحوال سلطان پیغمبران

ازان یازده مرد این فصل
تمن دینگ دشمن نه ازان
زنسوان زنو سرزن تن زن
کهن برهمن چون مارد پیرو
صحابن دین ازتر پیروی
شمشیر پیش از ظفر یافتن
بهاه مار کفار آنخفتن

اگر پیش حضرت رسالت در اول
مسلمان گوده آسو گوت پوزگ
بهاه کالت پڑ کران بوسیوگ
بتو از شقاوت سوم تدسین
بطوق ضلالت مقید سین
به تیغ شهادت زدار الفنا
کدون پیش این فصل کرمومنا

میسر گرت فتح مکه شهین
بیک پرده گهوبان نمر بدهین
گهت در پس پرده کعبه بوت
مسلمان اگر سوی بناگاه دیوت
نبین خیبر سے خبر حضرت
نهوزت شش خود سرس زنتن
دیپ بیه کرن ماره از تیغ تند
دوده بابو عثمان عفانه سند
تن از قتل گیه بلیه خبر بوت
از تن سیت عثمان بپیش جناب
خبا بن سیاه پاس عثمان گرین
بجنت بهو تیر احسان گرین
زاطوار شاهد بیرون خدا صادق دل

ولی حضرتش کن ز شرمندگی
وجهان آسونه واره در زندگی

ابوجهله سندبیه بچو عکرمه
زنال از مکه سوی حبش تمه عمه

زنانه تستر آیه پیش رسول
زاقبالمندی کرن دین قبول

سه پیش همیر مسلمان سپین
بجان و دل از اهل ایمان سپین

تی از پی عکرمه منگو امان
ز درگاه پیغمبر دو جهان

تهوس آنجنابن قبول التجا
امان دتنس از قتل کراون رها

شفاعت گر یله لش ز نانه سپن
بسوی حبش پس روانه سپن

بشهر حبش یله لبن عکرمه
بنی سند امان دتو ون لش همه

تعجب سٹهاه عکرمس ز باده گو
سو گوه برامان من آماده گو

گناه خود از لطف خیر البشر
سٹهاه زیاده آسس یوان در نظر

زپیغام همخوابه خویشتن
پکان واو زن آو سوی وطن

دران راه با آن زن دلنواز
شبه اکه کرن دست شهوت دراز

دپس تمه زنانی مه کر بیرهی
زه چهینانه پاکی من آگهی

مه ایمان چهو انمت زیک اختری
کریا یا پری دیو هم بستری

چهو گیاه ونته کاوس ته طوطس شهر
یوان کر چهو مختش ته فوطس شهر

بهر حال یله وان بکس اندر
بنیب وانچ تهنده شاهین خبر

سٹهاه شاد گو حضرت مصطفی
دینه گک صحابن نداه وفا

اگر بود یه عکرمه زاهنمار
دنیوس بوینه سوی شاه رسول

خبر دارتس تهوینه لعنت کریه
ملامت نه طعن نه منت کریه

کریه یه نصیحت صحابن همه
بدر بابه حاضر سپن عکرمه

کرن عرض بعد از ادای سلام
ستاده که ای مقتدای انام

زه بنت چهو کرمت مه دار از خطا
کریه تو نه عطا

ز کس در جبش تهه چهو پیه زنن
گناهن معافی درتی حضرتن

نوی نش نوی کس کت دی کران
غلط هست یا راست تو بیان

کس دینه حضرت مه بخشی امان
زنانه زه دلو نه نه دی بیگمان

بفضل خدا روز امیدوار
خدا بخشه ساری گنه غم مدار

نه بورت سٹهاه عکرمه ست دو
بدون کلمه از شرک آزاد گو

دین حضرتی صاحب اخلاص چهو
زه بوی ستاده خاص چهو

دنهر بخشن دین گناه کرتی
نه دلو نه کن بوی گنه دل نتی

دپس عکرمن ای شہِ نیکخو
فرمُ نفسِ کافر کرم رہزنی
بخشا خطا ہاے دیرینہ ام
نہوس آنجنابن سہ عرضی روا
ازان پس سو نزدیک خیر البشر
حویرث سو بیاکھا قریش اندر
سواز حد کران آسو ہجوِ رسول
درین روز ماز لوسوی از بدولی
رکابس لدن کہوز نہ کہنو بر فرس
چہارم سو نفیس شقی ازل
ز تقدیر مردود گو سوی پلید
بلہ فتح مکہ سپن دلکشا
بیئے کافراہ سخت ہیار نام
سٹہاہ تم شہس آسو دنمت اذا
سہ پکج ظفر بلہ سپن آشکار

مہ فقط دلس منز جہواک آرزو
زہ نسبت دُنم داد در دشمنی
بشو سینۂ پاک از کینہ ام
نمس کتو منگون مغفرت از خدا
صحابن اندر آسو یژ معتبر
تُسند خون شہن آسو کرمت بدر
جناب آسو تس پٹ بغایت ملول
گرس پٹ پنی آس لاران علی
زہ پارہ ز خنجر کرن تس خرس
سپنمت مسلمان آسو از اول
کرون اک صحابہ بخنجر شہید
نمس مزندس گو سر از تن جدا
نہایت سو مشرک اللہ الخصام
سو ارن نوی نہومت آسوک روا
ز ہیبت بمی کر بطیبہ قرار

دیک و بسر کرش آسو صفوان بزم
جاکن نہون تس سو مطلب حصول
جنابن کردس زارہ پارہ قبول
شہادت دژن کن سو پروردگار
بہ پیش نبی زارہ پارہ کرون
سفارش ترا اک نادارہ کرون

جاکن نہون تس بضرب حسام
نہانی سواز مکہ نزل او زان بخ
صحابو بہ تفتیش کنڈو کرم
عمر بن وہب آو پیش رسول
سفارش کرنہ لگو نہوک کرن قبول
امان دِ نو روا تھا دہس تا دو ماہ
عمر بن بخر بہ بصفوان اندراہ

دوان آو دہ پیش خیر الانام
امان نزول نتن نام تس از کرم
شہن نو نہون دو دراز دو عمر
پس انکہ سو صفوان والا نبار
بہ پیکار طائف امام البشر
روانہ سپن بلہ نفتح و ظفر
سو صفوان نہ گو ہمرکاب جناب
زیاد غنیمت شہاہ گو نفند
زیاں شہن تس نہ تس بہرہ مند
نہ دیشت شہاہ شاد صفوان سپن
نمی آنہ از دل مسلمان سپن

بیه کافراه آسو حارث بنام
جنابس اذا آسو دیوان مدام

سپن فتح مکه بله آشکار
درش حیدرن گردن ازدو الفقار

فصیح اللسان بیاک کعب زهیر
بجز معانی گران آسو سیر

سخنگو سو مرد بدیع الکلام
گران آسو هجو امام الانام

شهن آسو نهومت سو مارن روا
بخنجر نسند خون هارن روا

سو دیله ازان حال آگاه گو
ببس جایه از هیبت شاه گو

زحال گذشته پشیمان سپن
بصدق وارادت مسلمان سپن

قصیده اه کردن نادبانت سعاد
انن سوی به پیش شه ذوالرشاد

بمسجد بمیر مدینس اندر
دوبیه اکه بهت آسو باصد ظفر

نتوی شعر بهت گو بشوق تمام
پرون کلمه اول بجای سلام

قصیده برون پیش آن شهریار
کرن زن جواهر جنابس نثار

شهاه شاد گو حضرت مصطفی
تم ابیات بورت دنگ نس ردا

ردای خود از رحمت کامله
عنایت کرک نس برسم صله

بیه قاتل حمزه وحشی بنام
بمش آسو آزده خیر الانام

پس از فتح مکه بطائف زمین
ترس از هیبت خاتم المرسلین

بیک از فتح مکه بجان این
نهانی ترس از بیم شاه لاسپن

سو بد دین خود ثبات آسو جاه
سو سن تنگو سیوه

سلیمان نبت آو بیش سول
نیو شوق دین بتن دو بالا سپن

سر دن نو بنه بطاوس جنگ بن فیوس
پیمن کس زنان رقوم فتن

از انجمله اکس زنان کردن زدن
دو اکس اکس بالو بیمن

شهید بله پس نجره اعم رسول
کی تن از تیغ دن

بزور احد از حام رسول
کی تن از

زطائف بهمراه وفدی سو آو
بدربار دربار سر داد راه

سر دن نداره پاره نه ایمان این
مسلمان سپن کفر آوت زمین

بمش سپ غضبناک آسو آنجناب
ولی توبه بند هوی مستجاب

زبیری بس بیش سپن آسو ناد
سو بد دین خود ثبات آسو جاه

ولن برقه بر روی نزاون نقاب
زنانن اندر آیه پیش جناب

جنابس نشه آیه پوشیده پاٹ
گرون عرض اسلام نادیده پاٹ

مسلمان سپن یله تلن نهد نقاب
لگس دینه پس پرده ناون جناب

کرت یله ژه پژه با خدا و رسول
گنه بخشمی توبه گرمے قبول

غرض پاک یله سے زنانه سپن
روانه از انجا بخانه سپن

زبهر پرستشگری یم صنم
گرے آس تس با هزاران حشم

شکسته کرن دفع تم سر بسر
تمن سور نزاون کرت از تبر

قرینه دویم زن نریم قرتنا
بشمشیر کراوک قرینه فنا

ژج از بیم جان قرتنا گے فرار
دلش آنجا بن اماک قرار

امان دت سه زن صاحب کام گی
مشرف بتشریف اسلام گے

بین دون زنانن کروک سر جدا
سه ازب نه ساره بحکم خدا

ولیکن بهه بعضی وابت کران
ذنگ سارس از حکم حضرت امان

نبیم ام سعد از گروه زنان
سه بدخو گرگ در جهنم روان

بحمد الله از فیض و فضل خدا
براحد امظفر سپن مصطفی

زنامی چهو تحفه بهر صبح و شام
علیه الصلوة و علیه السلام

دلن روزنامس کم خیر الانام
بهمت سو در مکه با احتشام

عمر بن عاص با همدم بت سوای غزه
بکنه بهمت شکستن بت عزا او

ولید را با جمع از اصحاب در موضع
دلستادن آنحضرت خالدین

دیان ناو پوتلس بیس بوسواع
روانہ کروک نور عمرو بن عاص
چہر مشہور جایاہ مُشلل بنام
منات آسونت بڈ پتل پر زکید
بحکم نبی گو سو صاحب روان
وچہن اک زناناہ بروی سیاہ

نمان آس تس جملہ اہل نزاع
سو بُت کرتم از خنجر دین خلاص
پرستشگہ کافران لیام
جنابن تنوی سوز سعد بن زید
سو بتخانہ ویران کرون در زمان
بیک زخم خنجر کرن سی تباہ

در بیان غزوۂ حنین و فتح سرور عالم بمشت خاکی کہ بجانب لشکر اعدا انداخت و آیہ بلند پایۂ وما رمیت از ان خبر میدہد

دیان ئی چہوراوی بشاہ شفیع
ز فرمان نبردرای زی طائفہ
ہوازن سواک طایفہ تر کثیف
دوشیوی دریو کر بہم اتفاق
خبر چھا سو ماییہ بہ تیغ و تبر
بہ ناحق گرتہ اس زنانہ مرت
ونت ئی کروک ساز اسباب جنگ

سپُن در عرب پرت قبیلہ مطیع
تی رود آن سرور رس خائفہ
دیان ناو دوسین قبیلس تفنیف
دیک اس لڈو یابنی از نفاق
دئی داد مردانگی خیبر
تہ وُن اس بمکو چارہ تھاو وکرت
کجک تیغ و تیر و خدنگ

سرکردن سبت لشکر چو کہسار کوہ
بمیدان جنگ آی با صد شکوہ
نشاہ آسو سیمر فرزند کینہ خواہ
ز دین سو مین سو جنگ و سپاہ
نبی سین دینہ گو جناب عتیق
نبی سین بلند فریق
نبی سین چہوم سیمر دسمین بلند فریق

بہم باکر و فرزیادہ لشکر اے
بر اعدا خدا کرہ مظفر اے
سہ رای آ بجا بس کیندیہ نہ
تن نش سوکت سودمند آیہ نہ
امی خطرہ گرہ مردان دین
اسی ثر بہم از لشکر مسلمین
پریشان امی تعدغن کر سپاہ
فرادی شہا گر ناورد گاہ

بہ دراوا از مکہ جر فوالکر
کھان نی بہم پاک حدیث وبیر
دیش سوانن سو مالک بنع
نبوی چنین آو پیش از تمام
دھاک در بجای دو ثوالکر
شہا منگ سوت بر فرالکر

تنی کھٹو پیون قوم تم خود سرن
مسلمان تنوی بخیر پاٹ وان
سٹھاہ تنگ دل گے در انراہ تنگ
سہ لشکر ترت ہچنہ یکبارہ گی
کرت فرقہ فوجس ترت گے اپور
مخالف تنی از کمینگاہ درای
کرک مکرہ فوجس بہ تیغ و تبر
بہ یکبار مومن فراری سپین
شکستہ سپین شیشۂ نام و ننگ
دوان آسک آلوشہ ذو فنون
زمیدان جنگ آس لشکر ژلان
کنہ اصحاب با آن امام الامم
سو عباس و حیدر از ان چند تن
بعباس لگو دینہ شاہ مدا
عباس بحکم شہ ارجمند

صحابن کھٹت پاٹ یت آورن
وچھک تنگ جایاہ سپین آرہ کات
پریشان سپین جملہ تم شیر جنگ
ز تنگی رہ پے در آوارہ گی
ہت اک فرقہ تر خالد شیر زور
در افواج خالد تلک ہوے ہاے
دنگ داد مردانگی بے خبر
بغایت تن بیقراری سپین
گر ہت تنگ ژل از بیابان جنگ
الی این یا ایہا المومنون
تم آسک سٹھاہ شور و غوغا تلان
در ان معرکہ رود ثابت قدم
یمین و یسار آس آنحضرتن
کروک جمع ساری دہ فوجس ندا
کرن کریک فوجس بانگ بلند

دریدین حمسه امیر سپاه
ابو عامر بن دشمنو لا یو بنز
ابو موسی اشعری آو تند
ابو عامر ن دژ امارت گری
پس انکه کرس روح پاکن گذر
ابو موسین با گروه ضلال
براعدا یتو کرحقن کامیاب

زخیل عدو گو بخنجر تباه
تی بیزه کن گو شهادت پذیر
بخنجر کرن کشته قاتل نشد
بدست ابو موسی اشعری
بباغ ارم باهزاران ظفر
سٹهاه سخت کرزم وجنگ وقتال
مظفر کرتهت آو پیش جناب

در بیان غزوهٔ طائف و کیفیت آن

بهو راوی دپان یله شه نیکخو
مظفر سو شاه زمانه سپن
تتوی از حنین مالک کینه جو
سو سردار یله گو بطائف زمین
زاهل شرار آس یم در حصار
زبس تیر باران جمع طرید
شاه اک بنو حضرن دٹهو خواب

ظفر یاب گو در حنین بر عدو
سپه هت بطائف روانه سپن
گمت آسو با لشکر زشت خو
فلابس نکهه بوٹ با مسلمین
تمو سخت دلو داد در کارزار
گی از فوج اسلام ثوده شهید
رٹن زن پیالاه پر از شیر ناب

روانه بفرستاد شاه ملک
بمدد یاد کرد ایگتی فرود

روانه سوی شاه ملک
بجانب بله از بجا طرف باد
بدرگ کلمه از صدق دل پاک

روانه بله از بجا طرف باد
بجیرانی کن عنان تاب
روانه بله از بجا بمکه روانه سین

روانه بفرستاد شهانه سین
بطیبه پس از عزم و در مکه با صد حشم
روانه بفرستاد شهانه سین

بطیبه پس از عزم و در مکه با صد حشم
بدرگ عزم و در مکه با صد حشم

بدرگ

وچهک بله کهسان زیاده بالس نکوه
دل از حکم آن خواجه بعث و نشر
به پیش نبی بشر گو باز گشت
جنابن کنو بوز یامت سو حال
عیینن سپاه اشتر و گوسفند
زمردان گرفتار وارا کرن
بزرگان آن قوم آی از نیاز
کروک زاره پاره نه منت شرک
ز شرمندگی نو مسلمان سپن
امی و رهه دن حضرتن ده سوار
نباشب روانه سپن نم صحاب
سحر که کرک کافرن قتل عام
امی و رهه سوی حبش از وطن
سپهدار لشکر کردن علقمه
نبی آو پهیرت به پیش جناب

پهرک نهوز حکم شه کائنات
سپن شیخ پای از پی قتل بشر
کرن آگهی بش ازان سرگذشت
عیینه سزن فوج هت بر قتال
کرن سبیت هت مال و فرزند بند
شهس نش روان نم اسارا کرن
بدرگاه سلطان مسکین نواز
شهن از ترحم معافی دژک
ز اطوار سابق پشیمان سپن
بهمراه قطبه پی کارزار
بجنگ نبی خشم دل خراب
مظفر گرشت آی پیش امام
نزه هت زن روانه کرا آنحضرتن
وجهت علقمس زن مخالف همه
بفتح و ظفر علقمه با صحاب

اسی و رهه گو جیب در نیک پی
بجکم پیمبر سوی حی ملا
عدی ابن حاتم امیر بام
ز پیمبر علی در اقصای شام
غرض سرکرن بنده سو اهل و عیال
تپل خانه کرون تیک پایمال
پهن دختر حاتم نامور
نبین سی بفرد یک خبر البشر
خبابن کرد آزاد آخر سرور
بانعام وارا کرن خوش سر حور
سرا اک دین بین بیم خیج راه
سوی شام سرکرد پیغ عصمت پناه
دران سرزمین چیدین لو قرار

دن پیش عدی آن همه دبدبه
نهم پیمبر کرن وی ثنا و
دین تن همه تن جمله اسرار
همه ساری جهت موزه دار
بهمه یک پیغمبر باوفا
مسلمان کسین روز دو راز جفا
مسلمان بیک بد بصدق و صفا
کرنای راضی دین و دنیا خدا
دگر نه کنیک خوار و زار و ذلیل
ملک در عذاب خدای جلیل
بنو دن تن پاک پیغمبر سپن
روانه بسوی مدینه سپن
بجانب تن آن عزت و اکرام و
تشرف به تشریف اسلام و

مسلمان سین یلہ بصدق تمام
سٹھاہ مہربان گوس خیر الانام

سہ ولت گیس از امام البشر
میسر ز جود و سخای پدر

در ذکر غزوۂ تبوک و آن را غزوۂ جیش عسرت می نامند

امی ورہہ واز آنجا بس خبر
چہہ از روم در امر جماتھاہ بر

سیمت چہہ مشرک بہم چل ہزار
چہہ لاران تمی بر سر کارزار

سو اخبار یلہ واتو پیش جناب
کرن جمع لشکر برون از حساب

دیان ات وتی آسو نایاب آب
سٹھاہ قحط بیہ گرمی آفتاب

وتھاہ آس مشکل نہ دور و دراز
تبنگ آی گردان گرد نفراز

درین جنگ واژک لالت عجیب
نوی چہہس دیان جیش عسرت لقب

دیپہ لگو صحابن بشر خوشخصال
اینو حسب مقدور کیتراہ زمال

نمی سیت ترتیب عسکر کرو
نمی سیت تجہیز لشکر کرو

عتیقن بنن مال سبزن تمام
یہ آسوس نہ نھاون بہ پیش امام

لگس دیپہ پیغمبر نیک فال
رٹت کیاہ زہ پت کن زہر عیال

عتیقن دیس اک خدا بیہ رسول
عباس تہوم ای شہ با قبول

جناب عمر نصف مال آو ہت
عباس تھون نصف از مکرمت

جہان دیس کیاہ نہوت در عیال
دو بشون دیپہ لگو صحابن بشر

دیس حضرت عادن نصف مال
دیپہ دون ہم زہ فرق پیش خدا

نوی چہہس دیان جیش عسرت لقب
کرو زہ کلامس اندر آشکار

اینو حسب مقدور کیتراہ زمال
دیپہ لگو صحابن بشر خوشخصال

نمی سیت تجہیز لشکر کرو
نمی سیت ترتیب عسکر کرو

یہ آسوس نہ نھاون بہ پیش امام
عتیقن بنن مال سبزن تمام

رٹت کیاہ زہ پت کن زہر عیال
لگس دیپہ پیغمبر نیک فال

عباس تہوم ای شہ با قبول
عتیقن دیس اک خدا بیہ رسول

عباس تھون نصف از مکرمت
جناب عمر نصف مال آو ہت

نوی چہہس دیان جیش عسرت لقب
کرو زہ کلامس اندر آشکار

اینو حسب مقدور کیتراہ زمال
دیپہ لگو صحابن بشر خوشخصال

نمی سیت تجہیز لشکر کرو
نمی سیت ترتیب عسکر کرو

یہ آسوس نہ نھاون بہ پیش امام
عتیقن بنن مال سبزن تمام

رٹت کیاہ زہ پت کن زہر عیال
لگس دیپہ پیغمبر نیک فال

عباس تہوم ای شہ با قبول
عتیقن دیس اک خدا بیہ رسول

عباس تھون نصف از مکرمت
جناب عمر نصف مال آو ہت

سوی پیغمبر حق آگہ آسیہ
نشندہ راپچ تن خبر آسیہ

امی آنہ ساری بجیب الشہر
نشنزہ غیبتی کہ خدا این خبر

زاہوہل اشتر خبر دار گو
بطف خدا واقف کار گو

عمارس دیہہ گلک سو تقریر زید
نیہہ پاٹ زیدن دلواز مکر وکید

نوی تیرو ترکش گنڈت آس جل
دیس آنجا بن غلط دن نمو

نہی کن مہ نش چھوک تہ ایخوش منش
ولی آسو ہارون بنی او خدا

مہ پٹ ختم گیتر چھہ پیغمبری
علی زین بشارت سرافراز گو

از انجا سو سردار گورہ سپار
کرن عرض لشکر دران جایگاہ

رفردان غازی سمی چل ہزار
مرتب سپین یلہ سو فوج گران

زروی قضا راو اک اشترا
دنگ نم اجازت گرہو سو بسو

بن حرم عمارہ آسو آن زمان
بخرگاہ عمارہ زید پلید

چھو اونٹ اک زحضرت جدا پیو متن
نمن ہند گمانہ کرم حض بدل

اپز زہ مہ بوزای برادر کنو
نیہہ پاٹ ہارون چھو سلس نش

فقط سی فضیلت زہ چھینہ روا
چھو نہ کنہتہ لایق بران افسری

بیہ در مدینہ فرس تاز گو
سپہ ہت رٹن در تنیہ فرار

ہتون تت بخوبی شمار از سپاہ
زودہ ساس زاسپان تازی شمار

روانہ سوی حجر گو بعد ازان
نیک سی خبر پیش خیر الوری

کریو از پے آن اشتر جستجو
بہت پیش پیغمبر دو جہان

بہت آسو لگو دیہہ ئی سوی طرید
خبر چھینہ آیا چھو کتو گو متن

دیک پیہ مہار اشتر بتہ بخت
فلا نجا چھہ تیتر شاخ درخت

نمی آنہ تت شاہ بلا ہی صحاب
وچھوک بود بر خی بسلام جناب

سو عمارہ زین مخزہ شاد گو
سوی زید در خانہ آباد گو

در خانہ کرن تن وفاحت کرن
ملامت تمن بے نہایت کرن

پس آنکہ از انجا امام و البشر
سپہ پیت ہمت او جای دگر

دیان بت مقامس بتوک آسو ناو
تنی فوج ہمت شاہ ولک داو

تنی ناگرادہ کسٹھاہ تنگ آسو
تن نور ترادن بیہ زاحش م

بجان زان کشمہ کہنہ ابدوم
کی آسہ تت پرتنم ہنگ آسو

ازان بہ ہارو بہ پیش و بہ ہارو بہ تن نور ترادن بیہ زاحش م
بجان زان کشمہ کہنہ ابدوم
کی آسہ تت پرتنم ہنگ آسو

ازان بہ ہارو بہ پیش و بہ ہارو بہ تن نور ترادن بیہ زاحش م
بجان زان کشمہ کہنہ ابدوم
کی آسہ تت پرتنم ہنگ آسو

دو هن و همرن رکو جنابن قرار
ولیکن شه روم تنت آونه
جناب آو فیرت گره زانمقام
چهه حنه اکس پادشاهس دیان
ولی تم شهن کرنه ایمان قبول
چهه حرما و اونج دیان پرگس
پسه ثو رهت دن شهن خالدس
سو جاسد چهو مشهور کیدر بنام
گر از عجز حص خالدن التماس
دیس نم مه بیوی تو تی فوج کم
سو شه نیزه دلن از برای شکار
ولیکن سو نخجیر ژی پاده هن
نتی خوش سو مرد دلاور سین
حصار اکیدر نوس ارشکوه
سو قلعه نتی گاده پادن هتن

کرون رومین در تبوک انتظار
زهیبت بجنگ نبی در اونه
بفتح و ظفر با صحاب کرام
پیکان آو تس کن سو شاه جهان
نهون نج روادن بسوی رسول
تنک لوکه نه آماده گے نج دس
دیس تس ده گردن فلان جاسدس
چهوتس دومة الجندلس منز مقام
سپه کم چهه ایشاه نصرت اس
ولیکن مبر غم مه کهوژ از الم
پس گاو کوهی گرس پٹ سوار
به تیغ شجاعت پتهر تراوه هن
روانه بسوی اکیدر سین
کهه تت قلس آیه گاو از کوه
فلوک بر هنگو سیت تراون هتن

دتن خالدس قلعه ماتی دوان
دتن پیه زده رو بهمت اندم اس
پیه ایهه تشت گرته اوس نه ناس
نه دت پانه گو پیش خیر الانام
بدن تسلیم سر خم کردن ذا احترام
نهون نج دن الحمد تس کن دعا
نه ماتس و هوا ز صفا و عطل

دگه باد فیرت دگه تس طلای
نهی کن تسلیم هوگ تس جای
روایت کرن اوچه اهل سیر
مسلمان چهو گوهت سو والا گهر
سخن مختصر سید المرسلین
پیکان آو ز اجا بطیبه زمین
آمدن وفود از اطراف و جوانب
بدرگاه دین پناه خیر الانام علیه السلام

ای ورهه پیه وانه طائفه
جماعت سهاگیه پتین خیل
پتین پت روانه بدرگاه صواب
از انجمله ده تن ز قوم سراب
مسلمان سین اهل خدا

دلی تھا و منت تمو بر رسول
نہ ایمان انوا ز خوفِ خیر البشر
بنت سوفول یلہ تمو ہتو دین
چہہ نہ پاٹ منت تمس از بنی
بیہ وہ زن از اہلِ ایمان سپین
نہندا ونٹ لاغر گمت بوی ذرا
دیپہ لگ تم ای سروِ باغ وجود
تلف گو علف زار سانو از قضا
دعا کردن ای ابر نیسانِ جود
جنابن کر از بارگاہِ الٰہ
تہتوی رود اٹھن دہن نام پو
بنی مرّہ بیاک اک جما تھا بدل
ثرواہ زن از القوم مقبول گے
تہند زہتو سو حارث بن عوف نام
تہندی قبیلک چہہ اس یا رسول

اسہ پانِ پانے کر ایمان قبول
نہ بر تہندہ فوجک ہراس و حذر
ز ایزد یمنون نازل سپن
مسلمان بدل سپنہ پس اجنبی
ز قوم فزارہ مسلمان سپن
پر زہک آنجنابن تمکو ماجرا
دیا رس اندر سانسی پوینہ رود
نوی اشترن واتو سارن اذا
مگر نزادہ باران خدای ودود
طلب تہندہ موکہہ رود بہر گیاہ
نہ زہین در سحرتت نہ در شام گو
مسلمان سپن گے ز کردہ خجل
با حکامِ اسلام مشغول گے
دیپہ لگو بہ پیش امامِ انام
چہو جدسانو غالب ز اہلِ قبول

خدا این گدو کل زان دعا مدعا
ستہ بعد از ان حضرت از کرم
تمین سار فی زود زود بہنت دم
نمی در ہمراہ آن سیم سادہ دین
دلی حارثش شیت زیادہ دین
چو باران نوی اشک ہا ران چہہ اس

مسلمان سپن بیہ بصدق و صفا
بنزدیک حضرت کردہ بکا
بیہ طائفہ ز اہلِ ایمان سپن
کہ تک قبیلہ مسلمان سپن
دیان آسو سرداران قافلہ
جوانا ز نسر ناوتن وائلہ
مسلمان سپن و تن وائلہ
کردن حال حالی پیش پیر
بہ پورنت سو آزردہ پیر گوش
سو از جیدران کا پیر آزادگوش
دلی تھا ہر از جان کس نخم استوار
بدین بہتن شہ کامگار
مسلمان پس از نشان گروہ بالا
کہ از تھا پس ایزد لایزال

دریں قوم اکھا آسو عالی نہاد
دپان در عرب ناو آسس زیاد

پچن آس میمونہ تمنی بنام
دوہی اکہ تنوی گوسو والامقام

تنوی ژاو ناگہ امام البشر
وچہت تم زہ زن دراو وپن نبر

بنی درا بہ میمونہ نش از فقا
کہ ای شاہ میمون بہ چوم آشنا

زیادس مہ سینی چہہ یژ محرمی
چہنہ زآشنائی اسہ کنہہ کمی

ازان حال آگہ سپن یلہ جناب
گرہ ژاو میمونہ سند باشتاب

زیادس نکھ بیوٹ فرخ قدم
نوازش کرن نش نہ لطف وکرم

غرض زین حکایت چہو آخر مراد
سٹھاہ مہربان گو نبی بر زیاد

بن صعصعہ وفد عامر دگر
تشہد پرن گے بخیر البشر

نمن سینت بو عامر ابن طفیل
وُنی آسو نہ نش زاسلام میل

دپان ناو اربد اکس مرزندس
دپو ابن طفیلن بمش اربدس

بہ پیش محمد بو یلہ بمہ بجوش
کتھن گانگہ لاون نہ تھاو نہ ہوش

بنرہت زہ پت کن از سن بخیر
شہادت دزس بجز زان بتر

یہی گت ونت آو پیش جناب
پتی آو اربد تہ باصد شتاب

دپنہ لگو سو عامر بہ پیش نبی
خلافت پس از خود عطا کرزہ مے

تهندِ زٹھو ضمام ستوده سیر
پیمبر بہت آسو یارن اندر
توہی ہت صحابن دپنہ لگو ضمام
صحابو اشارہ بحضرت کروس
پس آنکہ ضمامن دپو آنحضرتس
گژہم دنو مہ کیژن سوالن جواب
پرژہن چھوم اول ای نبی ہدا
جنابن دپس چھوس بیشک رسول
پرژہن بیہ ژہ آیا چھوک آمتو توہی
پیاسخ دپس آنجنابن نعم
پرژہی پاٹ فرض خدا چھا صلوٰۃ
پیاسخ لگس دپنہ شاہِ ہدا
نہ بوزت سٹھاہ شادمان گو ضمام
جنابس نشہ بلہ تشہد پرن
بیہ پیش حضرت گروہِ بلی

بیزان آو نزدیکِ خیر البشر
یتہہ زون آسن ستارن اندر
توہی منز محمد دپان کس چھہ نام
اشارہ بدان ماہ طلعت کرس
پرژہنہ چھم کتھ کنہہ مہ بخوش نفس
ولیکن کرو تیہو نہ برمن عتاب
ژہ پرژکن چھوک آیا رسولِ خدا
ز درگاہ ایزد مہ کرتت عدول
ذنک تیہو ژہ توحید قیوم حے
پرژہن بیہ ضمامن نہ حق چھوی قسم
کرن حج درن صوم بیہ دن زکوٰۃ
چھہ پرژ پاٹ یم چیز فرض خدائے
پرون کلمہ جل جل بشوق تمام
پنن قوم سارو ی مسلمان کرن
بجان گے مسلمان ز روشندلی

ولیکن نہ فیرت دیتہ حضرتن
سٹھاہ گو خوش سرو کائنات
سہو دنیہ خیر چھو یہ ژہ درون وطن
ساکین بیر آسن بشیر بہار
نبی اضی نہادیو یا عبد صفا
نبی عظیم گہ کنہ بیم التماس
کرای شہ یا رسول یا رسول التماس

ذکی فیرن چھو زاید مال
بہ مالک حق اللہ چھوی نو نشان
بہ بوزت سٹھاہ گو خوش مصطفیٰ
باکرام راضی کرن از وفا
سٹھاہ شادمان از فیاضی کرن
بانعام و اکرام راضی کرن
گو دپنہ انعام دت مصطفیٰ
نہ کنہ دن باقی ز قوم شما

بجان طالب کرو بیان
بجان بجانب نشہ کرو بیان
بجان آنہ بہ بنگہ چھو قائم قوم
بجان عرض کرو یا امام الانام
بجان کنہ یا امام الانام
ژہ کیا دگر کریم دندار حق

بن ولید بر قبیلهٔ بنی حارث و فتح کردن آن بدست خالد

در هجرت دهم سال که ولید بن ولید
روانه بسوی خالد بن ولید
بنی حارث بیت بحکم بتاب
بزیر پرچم همت ز جمع صحاب
بجانب دین کرد آن جمع کامکار
دلالت بسلام کرد آن سرکشی
اگر از تکبر کرن سرکشی
روایس بتن بیت پیغمبر کشی

نه بوزنت سوی خالد روانه سپن
مرخص ز شاه زمانه سپن
نمه وانو یا هست بنی حارثن
کرن زن سوی حکم رسول زمین
نمو از سعادت کرن ایمان قبول
فرمان حضرت کرن عدول

تهند حال کرن خالد بن ولید رقم
کهون خط بدرگاه خبر الامم
خبابن دین تنت خطس بی جواب
آنک وعظ پیغمبر پاه صواب
ده بیم ارین ثبات بدار النعیم
بیم تاوی زنار جحیم
جانها بیم سبت باین زنت
عمل کرده ثابت بیک نبوی حوی تن

دلک و دین ان بدیم نمو
ز طیبه کره نه باد دگر
بدین اشتیاق رسول زمن
بدین اندر بیت نزاوت وطن

باین بینوائی کروم نه سفر
غرض چهوم بنم دولت معنوی
مه سیم و درم چانو رخسار بس
خبابن و چهس یله سه همت بلند
بیه قوم دارم ز صدق و صفا
پی هدیه مشکا برت از شراب
بیه تیز کنهه گر چو باد صبا
صحابو بفرمان سلطان دین
بعباس بخشک قبا از کرم
اول تم کریو التماس از ادب
بپاسخ لگس دیپه خیر الوری
ولیکن جدا زین قبا کر طلاد
پس انگاه پس خوش کری تس کنن
نه بوزنت سو صاحب ببازار گو
هویدا ز راوی بدینسان سپن

زبهر تمنای سیم و گهر
زه نش ای شه دینی و دنیوی
بست در دل و جان بهوی چهوم هوس
میان صحابه تهون ارجمند
بچان آو در خدمت مصطفی
کرک حاضر خدمت آنجناب
ز زر بفت رنگین بیه اک قبا
می ناب نزاوت زلنوک بزمین
انس تم کنت ده هزار از درم
کرس کیاه بوای پادشاه عرب
مه پاس دیوی نه دلن این قبا
زبهر زنان زیورانت بناو
کنت بازرس منزانس ملی بنن
بهوا بجان تت خریدار گو
یله قوم دارم مسلمان سپن

عبارت خطیج خالدن یله برن | بصد جان عمل نت عبارت زکرن
سخنگو سپین راه امید و بیم | به پند و نصایح ز قلب سلیم
انن پس جماتها به همراه خویش | ازان فرقه پیش شه نیک کیش
سو فرقه به پیش نبی دانو یام | گواهی دژک کنو چهو رب الانام
گواهی جنابن ته دژ آنزمان | چهو بر حق کنوی کردگار جهان
بومتند فرستادهٔ خاص حق | دوان دم نسند وی نه اخلاص حق
جنابن پس آنگه ز نام آوری | بران قوم قیس دژک افسری
چهه بت درس اندر نه بر راه دین | سپاه لوک آمت بصدق و یقین
از انجمله گو قوم خولان بجان | مسلمان بنزدیک شاه جهان
جنابن کر آگاه تم اجمعین | بتعلیم احکام دین متین
لکوک دینه بیه حضرت مصطفی | بهمسایه نیکی کریو از وفا
بیه روز ریو از ظلمت ظلم دور | کریو بیه امانت ادا عهد پور
تمو تهو سه پند و نصیحت ز تن | ز طیبه زمین گره باز پس
گروه رها دین بیه نیکنام | مسلمان سپین پیش خیر الانام
نمی حضرتش هت سپاه چیز آی | بهدیه از انجمله اک باد پای

بیه گو مسلمان از تقدیر پی | جنابن بیه ابن عبد الله نیک پی
سپین قوم تهنند از شکر دود | آنهن پور ایمان بگی غفود
جنابن بیه زیر هس حال هم آنگان | شعار عمر کرد آنگان
دین قوم تهم لحق تمه مومن کنت | ز نقصان و خسران تهم ایمن کنت
بن جنابن اندر دژک بجده گاه | عبادت کران تن تهم شام و پگاه
ز بنیاد بتخانه والک مده | دین کن بغیر از یک بتکده
جنابن دین وای جمه بعید | نبی آنکه دین سه جای پلید
دران پهول سه بر پیش هم بان | جمین دین وای گشته هم بان
بر آنگه تراوه بدو بود در | بر آنگه تراوه بدو بود در
ازان پس جنابن بسینه اقتدا | ثنا گوید مر شاه و اتر کمال اوز

بزودی سوی بتخانه پرانت زپای
مسلمان تمام اهل بتخانه گے
امی ورهه لکهه نامهٔ عنبرین
تمو از صداقت کرو ایمان قبول
نمی رای یابیت مدینس اندر
گرانقدر زرفت و دیبا و لک
اهن واجه لاجک نمی از طلا
امی بالهٔ گو پالهٔ گے باشتاب
سلاماه گرک سوی خیر الانام
نمن خشمگین شاه لولاک گو
وهیت تم جبین مبین رسول
گروک آشکارا منش نش سوحال
کنوتم نه بونه بله تهندوی کلام
دیک تم مبدل کرو نوه لباس
پنونی تمو کر بدل جامه ول

کرن پاک از شرک و ظلمت سه جاے
تم از ذلت و کفر بیگانه گے
جنابن بکفار نجران زمین
بیه آی کنه زن به پیش رسول
کروک دور از خود لباس سفر
زپا تا بسر جامه زیبا و لک
دیک نار و از نیتس تر جلا
عنان تاب در مسجد آنجناب
جنابن دیک نه جواب سلام
بغایت تمن پت غضبناک گو
گره آے عثمانه سندوی ملول
تنوی پیده گو حیدر خوشخصال
جنابن دیک نه جواب سلام
گرتهوپس جنابس نشه بی هراس
کدت واجه گے پیش فخر رسل

ندارد جنابا عدا منظر شین
سوگلک بین نیس منحر سین
غنیمت اضی آس بالک شیر
بیه آک کتیراه چو بدر منیر

خدا لاتر یک از بهی کن پناه
چو کرد بعد از ان گفتگوی دراز
بتو کرد ایمان قبول از بهی
بتو کرد بنج دن تحفه تن کن روا
بنج دن قبول بله کرد تحفه تن
جناب علی هست بوی یمن
نه ره ای دایس نه زن از قبول
مسلمان نمی گے به پیش رسول
نه هست زن امی ورهه لکهه تن
جناب علی هست بوی یمن

ترک بیه سلام از در خدمتش
جنابن دیک باز پس
کرک بیه سلام از در خدمتش
جنابن دیک باز پس

سپه سوی شاه ولایت پناه
بشهر بین گو بجمع جناب
سوگلک بین نیس منحر سین
غنیمت اضی آس بالک شیر

ندارد جنابا عدا منظر شین
سوگلک بین نیس منحر سین
غنیمت اضی آس بالک شیر
بیه آک کتیراه چو بدر منیر

فرستادن حضرت علی مرتضی
اندکے از طلا از یمن بدرگاه رسول
حضرت نبی تقسیم کردن
دیان از یمن سوی خیبر الوری
شنیدن خیبر دران پایه از طلا
جنابن سوزنه دن نن بالک
تو حسب مفقود نت حصه رو

بناگه زپیش شه نیک رو
گمرتش شه تنگ چون مور چشم
نگه دار چون بینی بوم تش
شهن بله سوز رخ کر از صفا
غرض آسوتش خود هرس تت اندر
جنابن دپس ای اشد اللئام
نه بوزت سو بدرگ نه تاب عتاب
جنابس نشه عرض کر خالدن
لگس دپنه حضرت مه دس کهنه اذا
بیه عرض کر حضرت خالدن
چهه دنگن سشاه زن زاهل نماز
بپاسخ لگس دپنه خیر الوری
باظهار اسرار دلهای خلق
سو سگ دراو بایت زمجلس بر
پس انگه دپنه لگوشه نیکخو

وتهت نابکار اک ازجای گو
برت ریش قد پست سوی گور چشم
ڈکس پٹ خط مسخ مرقوم تش
سو احمق لگس دپنه کهوژ از خدا
کرن کیاره تقسیم ژون پٹ سوز
حقس کهوژ چهو سنا احق الانام
بنر دراواز مجلس آن جناب
بواز تیغ نزاوس تهر سر زتن
خبر چهاز اهل نماز آسه ما
به پیش رسول زمین و زمن
ولیکن نه از اهل درد و نیاز
دلن پٹ چهو نه حکم ظاهر روا
بو سوزس بتی پس چهو دارای خلق
کرس از قفا آنجنابن نظر
بنر نیزه قوتاه اک از پشت او

چهه فرقان پیران تمر بصوت نکو
وپسان چهو کنه هر کنه بن از کلو
نمازی نمان از چهه قرآن
روان از زبان چهو حدیث فرقان
بظاهر مسلمان صادق نهن
ولی فی الحقیقت منافق نهن

۱۶۲

چهه آماده کن فسادن اندر
چهو سوی ظن تمن بدنهادن اندر
بو پیدا چهه از سر ورد کائنات
کمت در چهان وارباه مجزات
به باقی تمن رود در روزگار
تمر کر اولیاء الله آشکار
ابو جهل در وقت شادی تمن
کرن مجزن
کنوی آسو من کهاه بت زمانی اندر
چهه زامت کهاه بت زمانی اندر
ابو جهل و بولهب و چهه دگر
کرامت ثی زاه تمان چهه
کرامت چهه کیاه دین زان چهه
چهه پول زنی کالمی غوثیر
بنر کیاه چهو از تمن نشان نصیب

ذکر حجۃ الوداع سرور دو عالم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

زذی القعدہ پنجم ہمی گشت آں دوہ
بشہ وارہ دوہ دراو با صد شکوہ
چہل پنج کروہ پس از آب صفا اولین
منبر کرد پس تن از ازار ردا
وجن پاک تن تنہ جان نامی فدا
بعون تنت تنہ جان بوکہ بوکر
بیہ پس نہ بہ غیر بن بوکہ بوکر
بشک ختن پان نیز بوکہ بوکر
کرک زد در تقرب بسجدہ دا
زطیبہ پس آنگاہ در ذی الحلیفہ
سوی ذو الحلیفہ روانہ بین
روانہ چو شد روز چہارم بین
بیک ہمرہ خویش حضرت فاطمہ
بیہ بیک از ازواج طاہرہ

رقوم دیا بہ دل سپاہ
غذا پس مکان بہ بسم چہوس پناہ
زپیلا تس پس زہنو خیلان انہ
ازین پس شتا می کم کردن انہ
بکم کرن ترک دین رسول
بتو مذہب از ترک کرک عدول

کرک ترک مذہب سرک تت بدل
عمل جہکینہ لاگن چہہ صاحب عمل
گران کار ہا مذہبس برخلاف
زسنت دوان دم بلاف و گزاف
اگر کا نہہ مقلد نصیحت کرک
مطابق بمذہب روایت پرک
بپاسخ دیان تو زہ جہک تم خبیث
چہنہ بو حنیفس خبر زیحدیث
اما بلہ تن مرتدن گیہ خبر
زنص و احادیث خیر البشر
کوہ بیخبر اسہ تنہو با صفا
کنہہ پس گران آسو با مصطفی
اچہو یم وچہون دارہ پاٹھن نبی
خبرتس چہنا از حدیث ای عنبی
نمی کر ملاقات اصحاب دین
یمو پانہ وچہو سید المرسلین
فضیلت تسنز کر بیان بیشتر
نمی پس چہوا علم امام البشر
اکوی واسطہ تس چہو با مصطفی
تتمہ ایمن چہو سوی پیشوا
بہ تہو تم روا در حق مومنان
اکس سنتس دہ چہہ تت منزنان
امام بخاری والانبار
تمس سٹ بوین رحمت حق نثار
بہ تحقیق استادہ سند او نشاد
چہوتس بو حنیفہ براہ رشاد
تہی شافعی پس چہو اک پیشوا
تمس پیروں ہند چہو اک پیروا
وچہو اعظم الشان امام کرام
امامن اندر بڈ چہو سانوی امام

بهشت آسوتست نهمین اندر امام
دو پهرن ٹین بطن وادی مقام
سواره عجب خطبه اک اوصفا
بوعظ و نصیحت کرون نت ادا
دیپ خون مخلوق و ن جمع جم
بتیکر و ک منع بیهودین آن تمام
بیه اک دنیه با هزاران صفا
دیپ بیه پیاده هیا بوید وی خدا
نمین کیا دیو نوه بیه روز جزا
نمو عرض کر اس جمع باری گواه
پهر تا اس شه باری براه الله

بفرخندگی لوک وا راه سمای
گذارک شباه اک عقیقس اندر
یکه در او بلیه خسرو آفتاب
دیک آم از جبرئیل امین
لگوم دینه سوی کرا دا انکسار
کرک پس عمل نت ز روی صفا
در اثنای ره حضرت جبرئیل
صحابن دپ ای سرور ارجمند
کرن نت عمل سید الانبیا
مکس ز او بلیه شاه گردون شکوه
زفر ز او بیت الحرامس اندر
بتعظیم کعبس کرن سنت طواف
زه رکعتر پک بعد ازان بر مقام
پس انگاه گو با هزاران صفا
بسوی وقوف از منا گو روان

نمی حضرتس سنت حج کرنه دای
دنک خیمه نت بهر خیر البشر
صحابن کن آنحضرتن کر خطاب
ز پیش خدای جهان آفرین
زه رکعتر درین وادی نوز بار
روان بعد ازان گے سوی ابطحیا
دینه لگو به پیش خلیل جلیل
پرن تلبیه تیهو بصوت بلند
بمکه روانه گو از ذی طوی
گمت آس ذی الحجه کی ژور دوه
در اول کرون استلام حجر
صحابونه کر پیروی بیخلاف
بتهلیل و تسبیح و تهود هوم دهام
بتاریخ هشتم بسوی منا
دنن از پی خویش نت سایبان

بیه اک دنیه با هزاران صفا
منه نهاد و مر زهی منه کلام خدا
دیپ بیه پیاده هیا بوید وی خدا
نمین کیا دیو نوه بیه روز جزا
نمو عرض کر اس جمع باری گواه
پهر تا اس شه باری براه الله

بتحقیق منت شه هاوت
وی کسی وت شه هاوت
نه بوت دینه گو امام و البشر
خدا یا ره روزم علم کوالن اندر
پس اکه دینه گو سوی روزن
نه خصلت همه بسبس مصطفا
نه تش لوه تهود زان حصلت اول
پهر عمل
پهر تا اس شه باری براه الله

پس اکه دا وقت پیش کرو
بیه بیت نت وقت بیکر
دوم پنگه ای باتوان
باتوان لوه خلاص
پنم باجماعت کرنی
دیک حصن تلاکس کوی بعد ازان
پهر البشر دیوا ازان

مقاماه چهو مشهور موقف بنام
دران راه از فضل پروردگار
از انجای با جمله خیل و خدم
بهم شام خفتن کرون نت ادا
بمشعر پس آنگه بر انگیخت رخش
گنهگار امژ کرون نت دعا
خدایس شاه عجز و زاری کرن
کروس سوی دعا ذات پاکن قبول
ولی گوس نازل خطاب از اله
دعا بار دیگر منگو از ذو المنن
منگون بار دیگر بدست دعا
تنی جبرئیلن دپس یا رسول
چو گل فول ازان شادمانی جناب
بخدمت کراک صاحبین النماس
بپاسخ لگوس دپنه خیر البشر

تنوی آوزان پس امام انام
کراماژ وارا کرک آشکار
سوی مزدلف نیز ترا ون قدم
پرون در غلس سیه نماز صبا
تنوی گو سو شاهنشه گنج بخش
منگون عاصیین هند حق مدعا
بدرگاه حق انکاری کرن
بخوبی سو مطلب کرس تم حصول
بو بخشی نه زاه ظالمن هند گناه
بالحاح و ابرام آنحضرتن
گنه ظالمن هند نه بخش ای خدا
خدا این به مطلب نه کرنی حصول
تبسم کرن پیش جمع صحاب
است گوه ژه ای شاه نصرت اساس
گو آزرده شیطان ازین خوشخبر

بنزدیک حجفه دِنگ خیمه گاه
میانِ غدیر خم از بهر شاه

بیان نت شهن کرد بیش صحاب
مه از درگه حق آمدت خطاب

دِوان نادهوم حضرت کبریا
ز دنیای فانی بدار البقا

چهو رحلت مه آخر کرن زینجهان
اجابت مه کرنت کنهی بیگمان

پس از خود نهوان چیس توهی منزه چیز
سواک اهلِ بیت و قران عزیز

چهو واجب توهی قدر کراوکن تمن
چهو لازم تمکو حق توهی در زمن

دیک بیه چهویس پٹ رضا مرتضے
خدایا تهه تے روز نس پٹ رضا

چهو تمند بسند حیدر کفر سوز
تهه نس پٹ رضا یا الهی مه روز

ونت ئی کرن عزم طیبه زمین
بهمراه احباب و اصحاب دین

کرن خوش مدینک خلایق تمام
با نوار دیدار خود والسلام

واقعهٔ هایلهٔ مصیبت موت حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم

ندانم که این قصه را چون کنم
مگر این که عنوانش او خون کنم

چه مضمون طرازم درین داستان
که شد نامه ام تر باشک روان

در افتاد از چشم گریان من
بطوفان غم جسم بریان من

به باب مصیبت زنم چهویس کران
زن از صرصر مرگ این چهویس باران

بهمادس کیمون از بسمل خزان
هموم مصیبت چهو باغی فزان

دل افگار عاشق بسین سوخته
به تیر مصائب جگر دوخته

چهو راوی دین یه کیم سال تا
کرت حج نبی نس نواز کمه او

زدوی قضا سخت بیمار گو
بهمانا از آن درد خونبار گو

بتن زد کراوک زبان در زبان
یک نازنین زن سهاه ناتوان

کوک ظاهر از دل چهاگن نشه
بودن بیره در خانهٔ عایشه

نوز خصت از حق تعالی دو تن
بوی عایشه گویت از من

گیک سخت کاہل تن نازنین
مہ بر دہہ کن اینو توہ دوات و قلم
ڈلیو تیہو نہ ازرہ پس از فوت من
صحابو سٹاہ شور و شر تن بہم
اڈو دیو چہو و نکن بنی بیقرار
از انجملہ لگو دینہ ابن الخطاب
تیہی پاٹ باہم کروک گفتگو
جنابس سو غوغا پسند آونہ
کہالت تمن بلہ سٹہاہ گیہ زیاد
اینو آب ست مشکہ از ہفت چاہ
عمل کر بحکم نبی مومنو
شہن مغفرت منگو ز رب المجید
پس انگاہ لگ دینہ اصحابی
مہ چہم ٹاٹ انصار دار اعزیز
روایت کران ئی چہہ اہل سیر

کروک آشکارا باصحاب دین
توہی کر تکرن اک کتاباہ رقم
کر لیو تیہو نہ برپا فساد و فتن
اڈو دیو انو اس دوات و قلم
بتحریر یکتوب تس کر چہو وار
چہو کافی کلام خدا ز کتاب
تلک غلغلہ حضرتس رو برو
تمن خوش بطبع بلند آونہ
دینہ لگو بنزدیک اہل و داد
چہکونی مہ ایدوستان آلہ
سو فرمان بلہ از شاہ بوزرگ کنو
تمن در احدیم گمت بوی شہید
مسلمان باین نہ احبابنے
تمن سبت کرز و سلوک از تمیز
سپین زیادہ کاہل امام البشر

کروں پس بیان لالی بسر قرار
بہ پروانہ از خانہ دیوانہ وار
شہن سان دیج دمان و اگرن
بنی پاٹ لوڑی لالا ہمرون
یہ بو میانہ بیماری اندر کنن
درین دار کثیر خفن بیشتر
چہنا میانہ بیہ تہندہ پنج خبر
دینو زندہ سٹس و دو از انبیا
بفت کر اوسمر دیسرای فنا
چہو ہر کانہ آخر کہ دن انتقال
چہو ہر الفا سوی ایند تعال
دو بیت تہو میان در کوش باد
ز دار و الفا سوی بہشت شاد
باصحاب ہجرت کر بو اتحاد
تمن سبت رو زیبو با خلاص خاص
تمن نوہ کر و خدمت اختصاص
تمن نوہ کر و خدمت اختصاص
بجبل مہاجر دیگر بعد از آن
نصیحت دیو نوہ نہ بادین ان
باقوام انصار نیکی کرید
تمن سبت مہر و محبت کرید

ازین بیش باو وزنش جمله یار
کنهه کن تم از مهر آماده رود
به حاصل نه باغ آک بیغل و عش
بسن جا به خالی کرت نهاده هو
چهو لازم تمن نوه خواص و عوام
و دان آو عباس فرخنده کیش
نمو کر وصیت میان انام
کرت سی وصیت سوده وش روان
بمسجد درون بر همه خاص و عام
چهو راوی روایت کران تم شهن
ز بهر عبادت بحکم جلیل
نه شبون دوهن تهو بحکم خدا
بروز سیوم قابض الروح هست
تهون تم ملایک نه بیرون در
کرن عرض بعد از سلام ای جلیل

کرو هجرت از مکه یله اختیار
بخدمتگری جمله استاده رود
نمکو نصف نهاده و نمو پیشکش
نمی جا به هر جا سرت نهاده هو
بخوبی کرو عزت و احترام
کریو حق وصیت بحال قریش
قریش چهه حق خلافت تمام
سوی خانهٔ عائشه گو روان
ابو بکر صدیق تهاون امام
کهالت چهه کدمز تر واهن بر تن
نزه دو هاز وفات آو برو تهه جبرئیل
پیش پت به پیش شه مقتدا
سماعیل بیه آو از عاطفت
اندر پانه گو پیش خیر البشر
چهو حق ایستاده بنزد عزرئیل

چهو از دین نهندس کران انتظار
قدم تر نه اندر دهن بدنه باب
نه از نام گو بینه نش از دن خواه
نه دن سینه ناودن سود هیچ گاه
اجازت دنش حضرت بعد
دین جبرئیل دیس دیس از اندر
جنابس شه عزرئیل آو دیس
سلام ماه کرن از ادب خاص منش
دین بد اجازت دهم یا رسول
نین کوم کراون ادا از قبول
جنابس نظر کرد بر روح الامین
جنابس نه کیا چهیک فرمان ازین
سر بنی نه کیا چهیک فرمان ازین
و دان دیه گو حضرت جبرئیل
چهو مشتاق لقای نور رب الجلیل

کرس یله نه روح الامین بیان
دن تن جانت پی قبض جان
گوس دیه نه بیه جبرئیل امین
و سه تم لودن بعد این بر زمین
جهاس اندر ذی مه آنک مراد
نه بیرت بدینا مه کیا چهوم مفاد
دیان این عمل کس والاکبر
بروز وفات امام البشر
دین تن نه هر پیش شاه جلیل
کرو تم بدا اجازت دخول
قدم تهوده تن بل بیو کرادی قبول
روانه بدرگاه بی نوز گو
بحکم خدا یله سوما سود گو

ملایک بیہ ابلق گرن پٹ بتاب
برس تل کرت صورت روشنا
از ارض اندر کنہ نیزہ باز
دبینہ لج لش اعرابیس کن بتول
چھو ونکن نبی سانو تراوف کلہ
دویم کرکھ تھی پاٹ لابن بلند
دیس فاطمن بیہ چھو سنگت بہ سول
نریم کریک لابن تھوی غلغلہ
ازان ولولہ آد حضرت بہوش
خبر ہمیہ کم بوت فریاد کرو
بپاسخ دیس حضرت فاطمن
جابن دیس بوزوارہ کنو
بہوی گو سوس دون کران تہن تہائے
بہوی گو سوای فاطمہ بیگمان
بہوی گو سوس راورن بلبلن

دلت تو لباس آمی تس ہمرکاب
بڑے کریک لابن کہ ای مقتدا
بہاکنہ ازین راہ پتو فیرہ باز
چھونہ ونکس کینسہ بار دخل
چھہ مازاغ چشمن پژنس زولہ
سیہم بوزلرزہ پای تس بند بند
ملافات تسد گرتہی نہ حصول
ہویدا سپن لرزتہ ولولہ
دیس فاطمس ون بیہ کم کر خروش
بہ کس آسو آیا بہ کم نادکرو
نہ زانک تہ بیہ حضرت ذوالمنن
بلاشک بہوی قابض الروح گو
بہوی گو کران دیس جمازن جدائے
چھوس خانہ مالن کران آہ آہ
بہوی گو سوس بابہ کراون گلن

پس از انتقال من ای نیک فال
سپاه سخت و آن شاه بیچ و ملال
ولی گفتهٔ خوف و خطر نیز نه
خبر دار دنیا طلب کرده نه
بدل سنگ نه غصه انت اندوه گار
بیه آزه بیه پای تهادن صلوة
بیه بیه غلام و کنیز کرد
بیه کن سپاه تین نصیحت کرد
ز اسرار و عرفان و صبر کرد
چهوا روی دیان قابض الارواح
پی قبض جان او سید المرسلین
حسن دینه بیه سید المرسلین
گوده مه بین حبیب ایل مین

خدا بخشی صبر و تاب و قرار
تره از جان و دل پر زه انا الیه
هران اشک چشمو کران نالشه
کلاماه مه سینن کرد یا رسول
تره تت پٹ قدم تهو یه نمت چهوے
سمت پیش پیغمبر دو جهان
پس از من تلو تهو نه شور و سنگ
بنر نیز زیونه گرے زینهار
انن برونٹ کن تم زه نور البصر
وچهوک یام روی نکوی نبے
بمهر و محبت کرن بهره ور
کرن پیش یاران نیکو نشان
تهوک تن وصیت کرت ای علے
ادا کرزه تم دیا رتن زود زود
گوڈه زی نکهه یک مے پٹ کوثرس

نسلی کرن تن مه و دزار زار
بنر نیزه یامت بو زین قافله
درین گفتگو آیه حض عائشه
کردن عرض خدمت بجان بتول
دپس تم وصیت تره کرے بوی
بیه آیه ازواج پاک آن زمان
تمو کرو وصیت تن یک بیک
بیک جای در خانه کرزیو قرار
پس آنکه حسین و حسن در نظر
تمو دو ستهار و بروی نبی
جابن کرک از شفقت نظر
وصیت به تعظیم و تکریم شان
بیه منگه ناوک علی ولی
مه چهوم یوت قرض از فلانی یهود
نبی بیه دپنه لگوشه حیدرس

۱۷۱

ای لحظه گو پیده روح الامین
دپنه لگو که ای شاه دنیا و دین
خدایا دیم و گرد دوان این نمان
بشارت ده بیا تن حبیس دوان
دپی باغ جنت چهوا راستنه
بگو روضه دوان او خاستنه
دن پٹ چهم بدان ملک ایزد
اشت تم اتهن تم طبقهای
طبقهای دوزخ چهم بیست تم
دپی جبرئیل ای امام الانام
تمامت بین پٹ چهو جنت حرام
تمامت نه بالامت چو بشتن
زه تهاوک قدم در بهشت غلمان

عطا حوض کوثر کروی خالقن
بیه روز حشر ای امام الهدای
گرتهک تیهوژه راضی ازک جنتش
جنابن دیپس گوس دن شادمان
دیپن قابض الروحس ای عزرئیل
نم از روی فرمان پروردگار
کردن قبض روح از شه کائنات
بنزد او یامن سو روح شریف
و دان عائشه آیه بر آستان
بصد آه و افغان سو روح الامین
سه‌ها شاه کرار بیهوش گو
و دان زایه در حجره حض فاطمه
کرون شور و فریاد و افسوس و وای
بنام آس زنده جنابس پته
شکر لب مولی موزران آسنه

مقام شفاعت دنوی بیه حقن
گنه امتک تیت بخشی خدا
بیه سیبت ژانک تمام امتش
غرض ئی مه آسواز خدای جهان
عیان کرون امر خدای جلیل
پنن کوم کران زمان آشکار
علیه السلام و علیه الصلوات
دران حجره گیه پیده بو یا لطیف
سپین با غم و رنج همداستان
و دان او پیش شه مرسلین
ممش بله سوا حوال در گوش گو
پریشان سپن حال تن همه غمه
بگریه انن عالم از هوی های
آسن فور مرت چهنه گنه ساعته
گنها بی ضرورت کران آسنه

تہی کن دوان از تب و تاب آسو
بنر در او از حجرۂ آن جناب
دُن تش مہ کر بڑھ عمل ای عمر
سہ کت عادلن از غضب بوزنہ
دِس بیہ ابوبکر صدیق نفنے
ابوبکر صدیق بار دگر
بہ تحقیق گو حضرت مصطفے
ز درگاہ حق ای عمر در کتاب
ونت نی بمسجد روانہ سپن
صحابن کرن آگہی زان سخن
ٹیو سخت بوزت سو خطبہ عمر
پُرن ساروی ہتو پس انا الیہ
بیہ یار غاران بصدق تمام
پس آنگہ مٹے کام تھاوُن تمن
کہنہ اصحاب ہت پنہ گو آتزمان

کنن شور و غوغای اصحاب گوس
وچھن تیغ در دست ابن الخطاب
مہ کڈ تیغ بر مردمان از کمر
سہ تیزی ز فاروق پت روزنہ
بیہ تم کتھے تت تہوسنہ کنے
لکس دیہ از ہوش بوز ای عمر
ز دار فنا سوی دار بقا
چھونا اِنک میت آمت خطاب
کہست منبرس خطبسی منز دین
پزی پاٹ کر نقل آنحضرتن
سہ شمشیر زاوُن پتھر از کمر
و یا رب صل سلم علیہ
کرون اہل بیتن تسلی تمام
بتجہیز و تکفین شاہ زمن
خلیفہ بپا کر نہ باپت روان

سوچھو سر دون ت شد ای عمر
سپن تغل اہل بیت کرام
بیہ اصحاب عباس و فضل و علی
سرین آ بن تجہیز و غسل بنے
نیہ زنان بیہ کران آس امداد شان
دوان غسل او حیدر خوش نشان
کریں از سخولی ابیض کفن
چھو آ نت سہ ای مشک حنن
خوط آ دہت جبرئیل امین
نمی آنہ جلد از بہشت برین
وہاں بیل کفن تن چو بدر منیر
نزن سہ ایہ دل دلپذیر

بمن تخت پاک سو فتنہ بخت
کہ تس تز تہ کس سو شاہ سو تخت
تندر دارہ دوہ کو بدار البقا
سوں شاہ دس از سرای فنا
دران روز تز تخت ساوک کوی
کہ تس تز سو سر دار تہاوک کوی
دیک دو بیہ دو بیہ و ہمن ای کرم
زاوار تہم صحاب کبار
دیہ تم کو علی کس پھوتاب از انام
پوکک پیتہ بہم جنازہ امام
بتر تی تا پھوتی تا دیا تہ امام
امن کیا پھجد

پس آنگه فرادی فرادی نماز
پرک بر سمیر زردی نیاز

ز بعدِ نمازِ جنازه علی
دبینه لگو ستاده به پیش نبی

خدایا ادا کرا و یم صاحبین
شروطِ رسالت میانِ زمن

انن پور شرط رسالت بجا
بخوبی کرون چانو فرمان ادا

زه از محض جود و سخا و کرم
دن تت پٹ انی تھا ثابت قدم

پس آنگه کروک مشوره از صفا
صحابو پے مدفن مصطفی

لگوک دبینه صدیق شیخ زمن
مه چوم یا دو نمت چو آنحضرتن

رسولانِ حق دن بتن جان پاک
دفن تت گرین تم کرن زیر خاک

صحابو عمل تت کر از جان و دل
پی کندنِ قبر گے مشتغل

کروک دفن تت شاہِ شاہ زمن
بتن در او روح شریف از بدن

به تحقیق بدوارہ نہر آس رات
سر خاک ساوک سو والا صفات

بشور آو عالم ز مہجور بیش
صحابو و دار فرقت و دور بیش

ملک از فلک کر نہ لگ وای وای
قیامت کرک قائم از ہوی ہای

گلو جامہ زٹ بلبلو شور تل
ز بس گریہ و نہو کو ہسارن بتل

ازین درد لالہ جگر خون شدہ
بباغ اندرون بید مجنون شدہ

در اقصای نیست فرش ناخنم
دران سرزمین بایست افراختم
بمیم و نده کن تن تن تن قرار
بادو تندگوس مشغول کار
عجایب بدیدم دران سرزمین
سرم فارسی و بمرک بیاضاه سفرنامه او
زنت اندرین روی تا خیر او
زحمت الوطن بیجوش ام دل
سوی خانه آباد خود دارم دل
دنه از عمر و رنج راه سفر
مقرر مست مه اسمنه اصلاح
درین باب ترغیب بار دگر
نگارو نمود دوستدار دگر

بهار کی نشان
کنم درس تنها بیکم نو
بیم نمت از در کرد دلین
بر عمت کرم اختتام سخن
بماه صفر این مبارک سخن
بمقصود و اش قصد کرد و
گفت کی پیش کی تکمیل تمام

جوانی اندر ز ناره پیش راه حق
سوز پیش حق رحمتش مستحق
مده کرضایه عمر گرانمایه را
مده رایگان از کف آن مایه را

در بیان خاتمه این کتاب مستطاب

بحمد الله از فضل رب الانام
به نامه بنامه کرم اختتام
ثنائش کرم یم به همت عطا
تهوم یم مه ترجه استقامت بجا
ثنائش مه یم طبع روشن دهم
نگارین دموزون چو گلشن دهم
قبول از خدا گو به میانو التجا
بجان دوستن هند انم دل بجا
رهون دوستن دل چو وار اکدر
سوبد دشمنایم تهند دل فتور
خصوصاً تهند دل فتن پژ زبان
بیو کرمه ترغیب این داستان
خدا خانه آباد تهاون بتن
زبند غم آزاد تهاون بتن
مرتب کن بیو ما دوت یا اله
رشک نم ز شر عدو در پناه
بتوفیق طاعت کرو بهره مند
تهی کن تهوک در جهان ارجمند
برین نامه یابیت ز عقل و خرد
تهو نامدار و کرس نامزد
کرم نظم بین هندی اک زه پاس
مزین کرم تن مه کاشر لباس
هوای سفر در سرم اوفتاد
کمر بسته برخاستم همچو باد

لکن تهوته اندیشه بدد بیم
الا ای بدانیشه تو دیم
ز تنی تهو
ده بیکم انا کوی از صفا
لیکن نیم این قصه بیض یاد
بنا ایو آغاز فصل بهار
ز تحت نمه نشت نمه
غزای رسول پدرا

Library Sri Pratap College Srinagar

مه و نی نه و نی کلام نبی
نظر کرده بر احترام نبی

احادیث پاکن کرم ترجما
نظر کر کتها سهل و آسان جهه ما

و نن شعر مشکل جهو کاشر زبان
جهه کر نکته گیری اندر بات چان

بو مداح تمند سو ممدوح میانو
ز اغراض اعراض جهوا پایه چانو

بکج مج زبانی ژه ای بو العجب
نظر کر نه کرده پیدا ادب

خدایا بآن اهل بیت کرام
باصحاب و اتباع خیر الانام

رهیوم از حسودان بد روزگار
پریشانی روزگارم مدار

ولم خلعت خاص ایمانکوی
تهوم تاج بر فرق ایقانکوی

دم از انقلاب زمانه نجات
کرم یاوری در حیات و ممات

شب و روز توفیق طاعات دم
بصد شوق ذوق عبادات دم

کرم بخشش از رحمت کامله
برین نامه لایق نه فایق صله

مناعاه مه کهنه جهو منه الا گناه
گناهن کرم مغفرت یا اله

بو جهوس رو سیه بنده عیبدار
ژه جهک عیبدان بو ژه ول نه اره پار

تمامشد	بتمن گناهن دم واپسین کرم عفو یا ارحم الراحمین	در ۱۳۴۶

قطعه تاریخ طبع زاد در دیوان

بعد الفاد در خواجه بازاری
بشد طبع زاد در دیوان

قطعه تاریخ طبع زاد غلام حسین

ترجمه ناظم نامه ناحی کرت
بشد طبع زاد در دیوان

ترجمه این عرشه نامه مصطفا
بشود نور دل از سودش حصول

بالفاظ کشمیر به نظم یافت
ز نظم خیر و سعادت حصول

حوش نظم و نثر طرفی قبول
اگر چه عبارت بطول آمده

ز بهر ناظم نامه ناحی کرت
دلی از آن می گردد ملول

ز بهر این عرشه نامه مصطفا
ز بهر این بحر گشته سرشار

قطعه تاریخ حدیث رسول

دم گفت تاریخ حدیث رسول
نظم کرده بر نامی فرخنده فام

ترجمه بر نامی فرخنده فام
درگاه خضر ثانی عرب

کرده بعشق زاد دریای عرب
از قرآن و از احادیث رسول

کرده کشمیری زبان نظم عجیب
کرده کشمیری از الطاف رب

میکنم تکرار فانکس نصیب
کرده بر ذرات هر کس سال او

گفت دل تاریخ بجای عجیب
کرده از اعداد نموده ۱۳۴۶

قطعه تاریخ طبع زاد غلام محمد سیف الدین

چو تحریر شد این مغازی النبی
بجستند تاریخ اهل قبول

بنا گاه از روی الهام دل
غزا و جهاد رسول

SRI PRATAP COLLEGE LIBRARY
SRINAGAR (Kashmir)

DATE LOANED

Class No. _____ *Book No.* _____

Acc. No. _____

This book may be kept for **14 days.** An over - due charge will be levied at the rate of **10 Paise** for each day the book is kept over - time.

SRI PRATAP COLLEGE LIBRARY
SRINAGAR (Kashmir)

DATE LOANED

Class No. _____ *Book No.* _____

Acc. No. _____

This book may be kept for **14 days.** An over - due charge will be levied at the rate of **10 Paise** for each day the book is kept over - time.

SRI PRATAP COLLEGE LIBRARY
SRINAGAR (Kashmir)

DATE LOANED

Class No. _____ Book No. _____

Acc. No. _____

This book may be kept for 14 days. An over - due charge will be levied at the rate of 10 Paise for each day the book is kept over - time.

P
LIBRARY,
lege
borrow
and
one
an
time,
ours or
dent of the
k at a time,
retain books
ks in any way
red or lost shall
e paid for or
replaced by the
borrower.